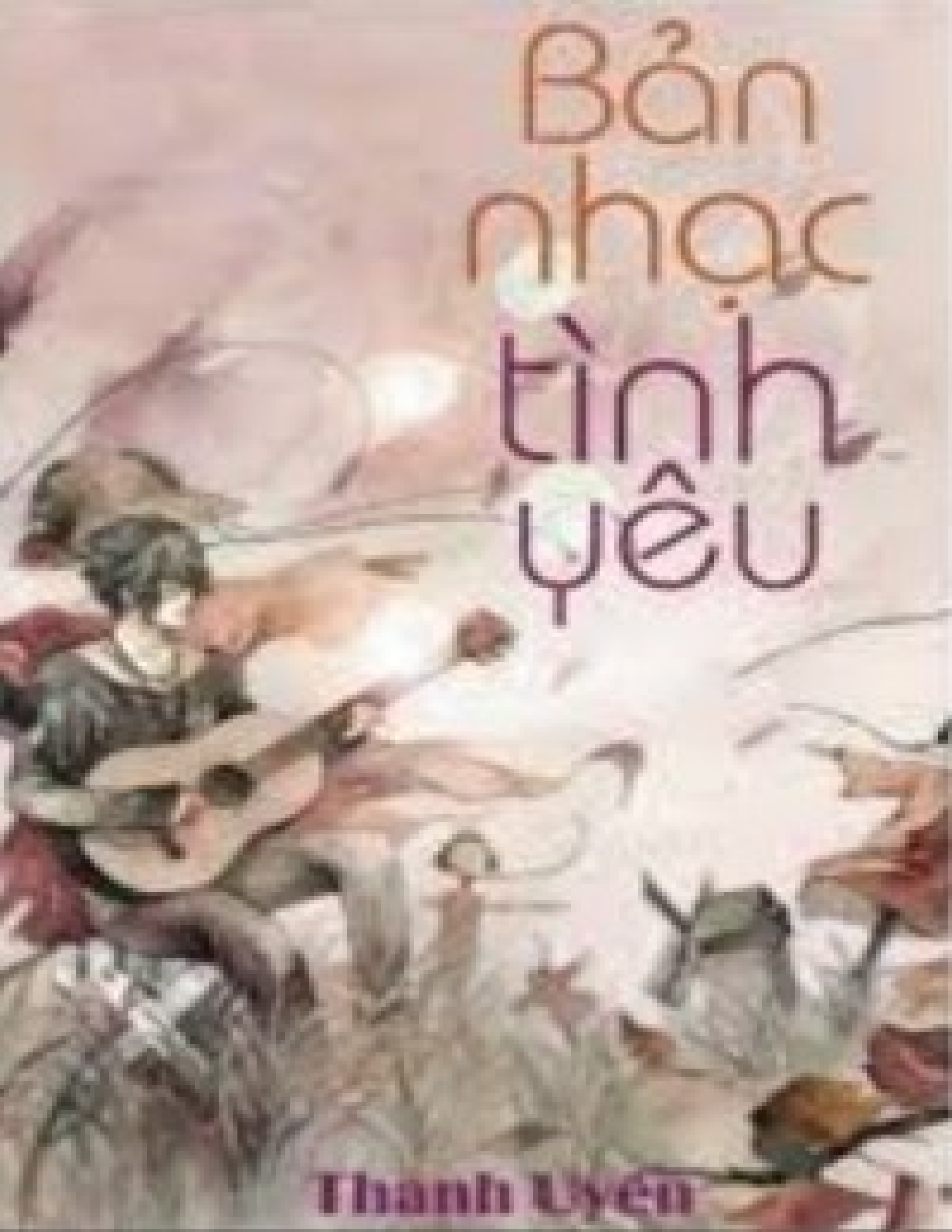

Bản nhạc tình yêu

Thanh Uyên

Bản Nhạc Tình Yêu

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục Lục

[Thông tin ebook](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Chương 1

Nhìn tòa biệt thự cổ xưa của dòng họ Tôn Thất này, ai cũng phải công nhận, quá khứ họ hẳn lấy lòng. Thế nhưng đúng là nó thuộc về quá khứ, còn hiện tại bây giờ, trong căn biệt thự cổ ấy có những con người phải lo cho cái ăn, cái mặc, cho việc học hành của những thành viên liên quan. Người mẹ ở tuổi trung niên phải gánh lấy trách nhiệm chăm sóc con cái và nuôi chúng thành người với những gì còn sót lại của một thời huy hoàng. Thật là nặng nề.

– Hoàng, Lan ! Chị vẫn chưa đi à ?

Nghe em trai gọi, người con gái tên là Hoàng Lan giật mình, buông những ngón tay ngà hờ hững trên phím dương cầm.

– Đi đâu ?

Hoàng Thông không ngạc nhiên vì cái tính đãng trí của chị gái mình khi đã ngồi vào đàn.

Rồi một cô bé khác bước vào, chìa một tấm bảng nhỏ lên cây đàn:

Chị phụ em làm bếp Hoàng Lan lắc đầu :

– Không.

Lại một cậu em trai nữa, chìa cái đầu với những sợi tóc vàng hoe, cháy nắng vào cùng một tấm bảng :

Chị chơi với em ba mươi quả bóng bàn – Không.

Cả hai đứa tiu nghỉu, còn Hoàng Lan nhìn Hoàng Thông cầu cứu :

– Em cho tụi nó ra ngoài được không ? Chị còn phải học đàn nữa.

Hoàng Thông cười .

– Với một điều kiện.

– Điều kiện gì ?

Chị phải đi làm câu chuyện em nhờ chị.

Hoàng Lan nhú mày nhưng rồi cũng phải gật đầu đồng ý. Hoàng Thông đẩy hai đứa em ra ngoài. Cô em gái Ngọc Lan vùi vĩnh :

– Một mình em phải nhặt đậu cho năm người ăn.

Bậy, bốn người ăn thôi. Đừng có phóng đại.

– Nhưng em cho là.. – Chị Hoàng Lan là người nấu nướng, còn em chỉ nhặt đậu thôi. Thế mà em nói quá nhiều.

Cậu em Ngọc Thông chén vào :

– Nhưng anh chẳng chơi bóng bàn với em.

– Anh vẫn thường chơi bóng bàn với em, nhưng hôm nay anh bận bàn chuyện với chị Hoàng Lan.

– Đẩy được hai đứa nhóc ra ngoài, Hoàng Thông chốt cửa lại, sợ chúng sẽ trở lại nữa. Hoàng Thông lại ngồi Lăn chị lớn hơn mình mười tám tháng, cậu nhìn chị thân thiết không nói. Em nghĩ chuyện gì thế ?

Hoàng Lan hỏi, nhưng cậu em ấp úng không nói. Nàng bảo :

– Chuyện gì thì nói đi, ấp a ấp úng chẳng đáng là con trai nhà Hoàng Ngọc.

– Nếu chị muốn biết, em hồi tiếc cuộc sống bé nhỏ của chị em mình ở Sài Gòn. Cảnh sống ấm áp ấy nói lên rất nhiều, nhiều lắm. Chị với nhúng buổi học đàn, còn em những buổi đến trường Bách khoa, tuy nhiên ...

Cậu ta ngưng lại, Hoàng Lan cũng chợt thấy mình có một chút gì đấy xốn xang. Tuy vậy, nàng vờ thản nhiên Thôi đi cậu. Cậu nói đến quá khứ, cậu làm như chuyện đi học của chị em mình phải ngừng lại không bằng. Hết hè chúng ta sẽ trở về Sài Gòn để học, có gì thay đổi đâu.

Không có gì thay đổi, trong bao nhiêu lâu ?

Hoàng Lan hơi đỏ mặt. Tuy không nói đích danh, Tùng Lâm, nhưng anh chàng đã gọi đến. Anh ta là con của ông chủ thầu xây dựng những công trình lớn, từ đầu mùa hè, anh ta cùng ở với gia đình ở một biệt thự sai gòn trọng tại Quảng Ngải này, không xa nếu không nói là ngay, kề bên cạnh nhà của Hoàng Lan.

– Thực ra, chúng em là những đứa hoàn toàn ích kỷ. Cả em và hai đứa mót, tụi em quen dựa vào chị rồi.

– Chị là con cả mà. Các em dựa vào chị cũng phải thôi. Dòng họ mình có tập quán như thế. Con cả phải có trách nhiệm gánh vác mọi việc, Cho đến một mức độ nào thôi. Chị có quyền xây dựng cuộc sống riêng của mình. Mẹ là người đầu tiên. Bắt buộc chị phải làm như thế.

Nàng nghĩ đến bà, người phụ nữ quý tộc ngà nào bây giờ cũng Phải tảo tán tần tiện để giữ vững gia đình và lo cho con cái.

– Tội nghiệp mẹ, điều :

khiến cho cả cái nhà này đừng đổ ập xuống vì túng thiếu thật là một việc ngoài sức chịu đựng của mẹ. Nếu cha còn sống. Hoàng thông mỉm cười lắc đầu nhìn chị gái :

– Chị đừng, đặt từ nếu vào những lời đang diễn ra trong thì hiện tại. Vì chúng giải quyết được chuyện gì chị. Cũng đâu sung, sướng vì là con cả, chị cũng phải vất vả Nàng gật đầu công nhận vì đó là sự thật nhưng rồi nàng tươi lên :

– Nhưng ba năm nay cuộc sống nhà mình đã đỡ nhiều. Nếu không có cậu Toàn nhà mình cũng te tua Cả hai chị em phì cười, nhưng Hoàng Thông nhún vai – Tuy vậy, cậu cũng để khá lâu mới nhớ tới sự tồn tại của em mình cùng các cháu.

Đó cũng là một thực tế. Nghe mẹ bảo ở Mỹ, cậu ấy rất giàu. Thế mà phải lâu thật lâu, cậu mới phone về và giúp đỡ cho em gái mình cùng những đứa cháu.

Biết vậy nhưng nàng vẫn nghiêm nghị với em mình.

– Đừng chua chát như thế em. Đâu phải người nào đặt chân lên. Đất Mỹ cũng giàu có đâu em, phải có thời gian mới dư dả ra chứ. Người ta giúp ,là tốt rồi.

Đừng phụ họ.

Hoàng Thông vẫn chưa chịu thua chàng nói tiếp :

– Nhưng chính mẹ cũng phải công nhận ông anh trai của mình xấu tính hơn mức trung bình. Như anh em nhà người khác, chị em mình đã được giúp đỡ đi du học rồi Chị là một tài năng, còn em cũng đâu thua kém.

Nàng bật cười vì cách nói của Hoàng Thông :

– Như thế lại thêm một lý do nữa để biết ơn ông cậu:

Vì những gì ông ấy làm cho những đứa cháu mà ông ấy chưa hề biết mặt. Em có thể yên tâm học tiếp đại học Bách khoa, còn chị, chị thực hiện được ước mơ của mình tiếp tục học trường sư phạm âm nhạc. Đồng thời vẫn có thời gian để nấu cho em những món mà em thích.Vì em tham ăn đến xấu hổ, phải thừa nhận như thế đi.

Hoàng Thông cười theo chị :

– Đừng nói như thế sinh ra chị nói xấu em. Em là một người sành ăn. Chị Hoàng Lan, em có đủ khả năng và uy tín để trao . Chị một tấm bằng :

Đầu bếp giỏi:

Rồi chàng nói thêm :

– Chơi dương cầm có tài, đầu bếp giỏi, đẹp, hiện thân của sự tận tụy, chị là một phụ nữ hoàn mỹ Gã ranh mãnh nào. Mà được chị nói đồng ý một mai ,mắn làm sao.

Hoàng Lan lắc đầu mình em trai của mình :

– Đừng lém nữa em. Nghe em nói, nọ cho rằng em đang bơm chị lên , thành một cái bánh ảo to quá. Rồi tất cả sẽ hổ cái ùm Võ mộng. Thế đấy, em ạ.

– Nhưng em nói điều em nghĩ.

Cậu bướng bỉnh trả lời, rồi vừa trêu mếu nhìn chị, vừa thán phục, vừa hoài nghi, nàng nhướng mắt :

Có chuyện gì thế ?

Hoàng thông lắc đầu :

– Ngay lúc này thì không có gì. Em chỉ nghĩ rằng, một ngày nào đó,nếu người chị cưới làm chồng. Mà làm khổ chị, hẳn sẽ rắc rối với em. Hẳn sẽ không yên đâu.

Nàng tự tin nói :

– Số chị không lấy phải một tên đao phủ đâu.

– Em cứ tự. Hỏi, không biết có cưới nào xứng đáng với chị không ?

Câu này , anh chàng ám chỉ Tùng Lâm đây Hoàng Thông có ác cảm với anh ta. Cả ba đứa em coi nàng như một người mẹ thứ hai, nên chúng ghen với tất cả anh chàng nào đến gần nàng. Nàng không trả lời. Ngẫu nhiên nàng bấm mấy nốt hòa âm rồi mặt điệu bản nhạc tình của Công Thành lướt dưới những ngón tay nàng vang lên say đắm Còn có tên là Xo-nat cho tình yêu). Bản nhạc lạc Tình đã được liên tiếp trình diễn trước công chúng ở Mỹ, Anh, Nhật, Hà Lam ... Trước khi nó nổi tiếng ở Việt Nam. Đó là một nghịch lý phải không Bản Nhạc Tình viết cho dương cầm và vĩ cầm là một sự kiện âm nhạc ở nước ngoài. Một đĩa hát nhỏ ghi lại tác phẩm do chính nhà soạn nhạc Công Thành chơi trên vĩ cầm là quà mà Hoàng Thông mừng sinh nhật lần thứ hai mươi mốt của chị Gái vừa qua.

Hoàng Thông đặt chiếc đĩa vào chiếc DVD và cả hai cùng nghe. Đề tài lúc cậu định dành riêng cho dương cầm nhưng khi cung của vĩ cầm bắt vào, hai chị em đều rung mình Tác phẩm mê hồn, nhà soạn nhạc thiên tài. Họ nhất trí bình luận như thế.

– Chị định chơi bản Nhạc tình này với ai ?

Hoàng Thông thì thầm, chàng sợ lời hói của mình phá vỡ những âm thanh đang tuôn chảy xung quanh.

Nàng lắc đầu, phần cho dương cầm, Hoàng Lan đã thuộc lòng, trong khi nàng đàn tiếng vĩ cầm của Công Thành, như hát trong nàng.

Bà Diễm Liên bước vào phòng tay cầm lá thư. Tuy vậy, bà Không vội vàng mở thư ra, cũng như con trai, bà ngăn người nghe dòng suối âm nhạc đang tuôn chảy trong phòng. Bên chiếc đàn dương cầm, chiếc áo đầm màu trắng cùng hững lọn tóc lòa xòa, Hoàng Lan như một thiên thần trôi đi trong âm điệu.

Bà chợt nhớ tới những ngày xưa.

Bà là một học sinh du học từ Paris về.

Bà cũng học âm nhạc. Ngày xưa, âm nhạc nuôi sống cả gia đình một cách vương giả. Nhưng bây giờ, thời thế đã đổi thay, thế mà con gái bà cũng theo tiếng đàn dương cầm. Còn bà không thể ngăn cản con gái.

Cuộc sống khó khăn đã làm cho bà già đi, nhưng cái hét quý phái vẫn còn nguyên đấy, không hề mất ở con người ấy. Từ mái đầu, cho tới dáng đi, vóc người, cách ngồi, đi đứng, nói cười đều mang cái nét ấy Hoàng Lan thừa hưởng toàn bộ ghen di truyền dòng tộc ấy.

Tiếng vĩ cầm từ chiếc đĩa ngừng lại, tiếng đàn dương cầm cũng đã ngừng, nhưng mọi người vẫn chưa thoát ra nổi mê hoặc mà âm hạc đã mang đến. Cuối cùng Hoàng Thông là người đầu tiên ra khỏi cơn mê.

– Mẹ, có chuyện gì thế mẹ ?

Bà Diễm Liên mỉm cười rồi đưa lá thư trên tay bà lên :

– Người đưa thư vừa đến, có thư của cậu Hoàng Thông và Hoàng Lan cùng đứng lên. Bà Diễm Liên mở thư ra đọc.

Người con lớn chợt thấy bà tái mặt. Nhưng bà cũng đọc xong lá thư. Bà trấn tĩnh lại rồi nói với các con :

– Cậu Toàn Phát vừa báo tin với chúng ta là cậu sắp thành hôn với một cô gái rất đẹp và duyên dáng. Chúng ta phải vui mừng vì cậu đã chịu lập gia đình.

Giọng bà Diễm Liên thật thản nhiên. Bà ra hiệu cho Hoàng Thông im lặng rồi bà nói tiếp :

– Các con ạ, đừng oán trách Ba năm ròng rã cậu ấy đã giúp đỡ ta nhiều. Việc giúp đỡ ấy đến nay kết thúc. Nhờ thời, chúng ta sẽ tự xoay sở lấy. Các con cũng đã lớn hơn cách đây ba năm.

Cả hai nhìn bà trân trân. Tại sao lại ngừng giúp đỡ, chẳng lẽ lấy vợ rồi là không thể giữ trọn lời hứa ư ? Cậu ấy đã hứa giúp chị Hoàng Lan và mình tốt nghiệp đại học để cả hai có thể giúp mẹ nuôi các em ăn học cơ mà. Nhưng ...

Hoàng Thông nói :

– Con hiểu rồi mẹ. Con sẽ bỏ học và đi làm ngay tức khắc.

Bà Diễm Liên phản đối :

– Không cần phải quyết định hấp tấp. Trong khoản tiền cậu gởi cho mẹ, mẹ đã tiết kiệm được một ít, ít ra cũng đủ đóng học phí cho năm học tới của con ở Sài Gòn.

– Còn những năm sau ? Còn hai đứa nhỏ phải đi học ?

Hoàng Thông hỏi, nhưng bà Diễm Liên đã nghiêm nghị :

– Đừng hỏi mẹ, từ từ sẽ có cách, con đi học đi, đó là mệnh lệnh.

Lặng lẽ không nói một lời, Hoàng Lan tập trung nhận định thật đúng tình hình. Hoàng Thông muốn tốt nghiệp kỹ sư, bằng bất cứ giá nào cũng phải, cho nó học tiếp. Nhưng còn mấy đứa bé ? Hoàng Thông nói đúng. Nhưng nếu người con trai lớn có vị trí vững vàng thì tương lai những đứa bé sẽ được bảo đảm.

Đây là chỗ dựa cho những người đi sau.

– Em phải tiếp tục học.

Nàng nói như đinh đóng cột, Hoàng Thông đặt một tay lên vai chị :

– Còn chị ?

– Đừng lo cho chị.

– Phải lo chứ.

– Không cần đâu. Chị đảm bảo với em là sẽ xoay sở được.

Hoàng Thông lắc đầu :

– Còn đàn dương cầm của chị ? Chị đã đi học với mục đích trở thành người biểu diễn độc tấu mà.

Hoàng Lan nhìn mẹ đang chăm chú đọc lại bức thư được gửi từ Mỹ về. Nàng hạ thấp giọng thầm thì với em :

– Sẽ thu xếp ổn thôi. Tạm thời như thế đấy Dù rằng phải chịu nhưng mẹ đừng lo phiền lên đấy.

Mẹ phần nào trông cậy vào cậu để nuôi dạy các con. Em cứ tiếp tục đi học chị sẽ cố gắng Hoàng Thông thở dài hỏi vu vơ :

– Vị hôn phu tương lai này giờ được bao nhiêu tuổi nhỉ ?

Hoàng Lan tính toán Chị cũng không biết đích xác. Mẹ chúng mình là con út. Còn cậu là con trai đầu. Ông ta ở vào khoảng giữa năm mươi tuổi.

Cả ba đều giật mình khi tiếng chuông vang lên lạnh lốt. Lát sau bà vú già đã ở với gia đình hàng tù hời còn trẻ, dẫn Tùng Lâm vào.

Cháu chào bà.

Nhìn thái độ cung kính của Tùng Lâm khi chào bà Liên, chàng cho đó là phô trương. Bà Liên gật đầu :

Cháu mới đến chơi ? Cháu cứ ở chơi, bác có việc phải làm.

Bà rút lui vào theo lối cửa mở thông sang phòng học đàn. Tùng Lâm bắt tay Hoàng Thông thật lâu :

– Như ta đã thỏa thuận; anh bắt cóc em đây, Hôm nay chúng mình đi câu lạc bộ thuyền buồm được không.

– Được lắm. Anh đợi tôi năm phút, tôi sẽ sẵn sàng.

Hoàng Lan đi vào phòng của mình. Còn Hoàng Thông, ngồi lại với Tùng Lâm:

Ơ anh chàng này, có một điều gì đấy mà Hoàng Thông không thích nổi.

Dù ba anh ta đã đến thăm nhà, nhưng Hoàng Thông vẫn thấy ghét. Nhìn cô chị ra khỏi phòng, Hoàng Thông lẩm bẩm.

Đừng thả buồm nhiều đấy.

Tùng Lâm ra vẻ kẻ cả :

– Này ông bạn, xin chớ coi mình là tay tập sự nhé. Ở Vũng Tàu, đã ba lần mình được xếp hạng nhì đua thuyền đấy.

Hoàng thông vẫn lắc đầu :

– Biển Vũng Tàu không phải biển Mỹ Khê vì gió Tây Nam thổi mạnh.

Bà Diễm Liên trở lại từ lúc nào. Vẻ thần thờ trên khuôn mặt bà biến mất. Bà yêu cầu :

Đừng khinh xuất cháu ạ.

Cái miệng như thoa mớ của Tùng Lâm vang lên :

– Xin bà hoàn toàn yên tâm sự an toàn của Hoàng Lan sẽ mỗi quan tâm hàng đầu của cháu.
Hoàng Lan bước ra, mặc đồ bơi thuyền quần xanh lơ bó ống, áo trắng, một chiếc khăn quàng màu xanh lơ buộc trên mái tóc hai mắt nâu của hoàng thông Sáng lên Vì hãnh diện Dù thế nào, ăn mặc kiểu hào đi nữa. Hoàng Lan vẫn biểu hiện kiểu người của dòng dõi quý tộc rất xá xưa. Nghiêm trang và tinh nghịch gặp nhau trong tính cách của nàng.

Tùng Lâm ngạc nhiên tột độ khi nhìn thấy phong , thái của nàng. Trong trang phục nào, nàng cũng đẹp một cách quý tộc – Trồng cô oái quá Hoàng Lan:

Cả hai ra khỏi phòng trước ánh mắt khó chịu của Hoàng Thông dành cho Tùng Lâm, Tùng Lâm hỏi :

– Sao Hoàng Thông khó chịu với anh thế ? Bộ thích cãi lộn à ?

Hoàng Lan đáp nhanh :

– Cậu ấy có một trái tim vàng.

– Còn tính cách, bằng kim loại gì ?

Nghe Tùng Lâm hỏi, Hoàng Lan sa sầm hết mặt. Tùng Lâm chuyển sang giọng khác :

–Ồ tôi quên rằng không được động đến ai trong nhà này Cả, nhà đã quen .

Thói coi em như của riêng Điều đó giải thích thái độ ác cảm của . Cậu ấy đối với anh. Cậu ấy coi anh như một kẻ bắt cóc chị cậu ta vậy ...

Hoàng Lan xua tay :

– Thôi đi, đừng nói nữa. Sắp bơi thuyền chơi vui rồi.

– Em không muốn cho anh nói hết à ?

Ngày mai. Anh đi rồi, anh không muốn đi khi chưa nói mọi chuyện rõ ràng với em.

Một lần nữa nàng lại né tránh. Nàng yêu cầu anh.

Lát nữa anh sẽ nói với tôi điều mà anh định nói.

Hoàng Lan !

Nàng vẫn lắc đầu :

– Tôi không muốn biết gì cả trước khi tôi xuống thuyền.

Nàng bước đi thật nhanh, gần như chạy. Tùng Lâm theo sau, chàng băn khoăn muốn nói với nàng, song dường như nàng chẳng muốn nghe.

Chàng quen Hoàng Lan đã hai mùa hè ở các bạn của hai người. Chàng càng ngày càng thích nàng.. Ngoài sắc đẹp mà không ai chối cãi được, chàng còn phát hiện ở nàng, những đức tính thuộc bề nổi mà chàng muốn có ở người sẽ là vợ chàng. Người sẽ giữ một vị trí nổi bật trước mắt những người giàu có và sang trọng ở Sài Gòn, nơi công ty của gia đình chàng là một công ty có tiếng tăm. Chàng lại là con trai duy nhất của gia đình. Nàng sẽ đóng tròn vai bà chủ lớn vừa đẹp vừa sang trọng.

Chàng đưa nàng lên chiếc xe Ford đời mới nhất ở Sài Gòn, không nhiều người tậu được chiếc xe này, biểu hiện của sự phồn thịnh của công ty Khang Thịnh. Rồi mở máy.

Mắt họ gặp nhau trong kính chiếu hậu, Tùng Lâm nói :

– Trông em nghiên quá.

Nàng mỉm cười lạng lẽ. Nếu lát nữa sau khi nàng nói cho chàng biết tình cảnh hiện tại của gia.

Đình nàng, sự rủi ro trong vấn đề tài chính của ông cậu hàng, anh ta. Sẽ nghĩ gì nhỉ ?

Nàng lắc đầu không trả lời được. Giả sử Tùng Lâm vẫn xin cưới nàng, có thể nàng sẽ đồng ý làm vợ chàng sau một năm nữa. Cũng có thể là như thế thôi.

Bây giờ do hoàn cảnh thay đổi, mấy đứa em nàng cả Hoàng Thông nữa, sắp trở thành gánh nặng trên vai chị cả, nàng cho mình không chính đáng khi trả lời đồng ý trước khi báo cho Tùng Lâm biết hoàn cảnh hiện tại của gia đình nàng.

Chàng nói nhỏ :

– Em ác thật, lại cầm anh nói là . Anh yêu em, – Tôi đang điếc.

– Em cố định điếc mãi không ?

– Tôi cũng chưa biết nữa, Tùng Lâm ạ.

– Em làm bộ chẳng ?

– Không. Tuyệt đối không.

Lúc này xe họ lăn bánh dọc dòng sông Trà Nước , sông đang dâng vì đang mùa mưa. Bên kia, những quả đồi xanh biếc, núi trải ra những mảng màu khác nhau.

– Ở đây lúc nào cũng đẹp.

Hoàng Lan khẽ nói, Tùng Lâm đáp :

– Đúng thế, nhưng không phải vì vậy mà không ngắm nhìn những nơi khác.

Mấy tháng nữa, cha định cử anh đi Trung Quốc một chuyến để quảng cáo thương hiệu của mình. Triển vọng đó sẽ là một chuyến đi tuyệt vời, em có nghĩ như thế không ?

– Tôi đồng ý với anh như thế.

– Và nếu đi hai người thì chuyến đi sẽ càng đẹp hơn.

– Có lẽ ông Khang sẽ cho Thái Thanh đi cùng anh.

Mặc kệ Thái Thanh, chắc em cũng biết mà Hoàng Lan. Ba anh và bác Khang hợp tác với nhau,. Đây là sự hợp tác vốn tốt và như thế là đủ.

Nàng luôn cười cái tính vốn nghịch ngợm của mình đã khiến Tùng Lâm phải giã nảy lên để đính chính.

Xe qua đoạn đường có đường sắt chạy qua và phải dừng lại đợi tàu. Tùng Lâm lau bầu rửa cái gì đó. Hoàng Lan lại cười :

– Điều gì không thể ngăn cản được thì anh phải chấp nhận chứ.

– Nhấn nại không phải là điểm mạnh của anh.

– Thế điểm mạnh của anh là gì ?

Chàng tỏ vẻ tự mãn :

– Trước nhất là tài chơi thuyền buồm, thứ đến là cách dàn xếp để có một hợp đồng tốt.

Mãi cho xe chạy khi đoàn tàu đã đi qua nên Tùng Lâm không trông thấy nét mặt thanh tao của Hoàng Lan nữa lại.

Bỗng nàng nói :

– Tùng Lâm ! Tôi có chuyện muốn nói với anh.

Nhưng lần này Tùng Lâm không có gì vội vã :

– À, chờ một chút. Khi nào xuống thuyền anh sẽ nghe em nói.

Nàng nhìn Tùng Lâm thật nhanh. Nàng định hỏi một câu gì đó, nhưng rồi nàng lại đổi ý, nàng nhìn ra ngoài, thu vào mắt mình những cảnh đẹp nhìn một bức tranh thủy mặc. Nàng nhìn không chán những chiếc thuyền neo đậu ở cầu tàu hướng ra biển – Nước triều đang lên và gió êm. Đi thuyền sẽ rất thú vị.

Tùng Lâm nói thế, anh cười hết cỡ để lộ hàm răng trắng bóng, sự hào hứng của tiếng cười hồn nhiên vui vẻ làm cho Hoàng Lan đỡ . Thấy mệt mỏi vì lá thư cậu nàng gửi đến.

Cho xe vào bãi, rồi họ nhanh nhẹn lên thuyền mau lẹ, động tác nhẹ nhàng của Tùng Lâm, làm nàng phải để ý. Chàng giương buồm vạ con thuyền lướt trên mặt nước rất xanh.

Bằng một cử chỉ lơ đãng, nàng lấy khăn buộc tóc ra để tận hưởng làn gió mát vuốt ve biển xanh và . Mênh mông làm nàng như thấy mình nhỏ nhoi trước biển. Mắt hơi khép lại, hàng cho phép mình nghỉ ngơi giây lát trước khi . Trở về với thực tại, ông cậu của hàng đã lấy vợ và cắt hết khoản trợ cấp giành cho gia đình hàng. Thu nhập của gia đình chỉ còn đủ để chi tiêu trong nửa năm. Nửa năm còn lại cung với chi phí khổng lồ sẽ lấy ở đâu ?

Giọng trầm xuống, Tùng Lâm hỏi nhỏ :

– Em thật là đẹp Hoàng Lan à. Đẹp đến choáng váng,. Nếu em muốn sẽ là một giấc mơ với ...

Hoàng Lan im lặng một lúc thật lâu rồi đáp :

– Khi anh đến mà lúc này, mà chúng tôi vừa nhận được một tin. Rất buồn cho gia đình tôi, ông cậu tôi ở bên Mỹ lập gia đình.

– Thế thì sao ?

– Điều ấy có nghĩa những khoản tiền từ nước ngoài gửi về giúp đỡ cho mẹ tôi để nuôi chúng tôi ăn học sắp chấm dứt.

Tùng Lâm nhìn nàng chăm chú :

– Nhưng nhà em có những trang trại Nàng gặt đầu :

– Đúng. Nhưng trừ những phí tổn tu bổ nhà cửa, tiền công, thu nhập từ những, trang trại kia chỉ

đủ. Chi tiêu trong nửa năm của chúng tôi, Tiền học, ký túc xá của những đứa trẻ rất tốn. Cả Hoàng Thông ở Sài Gòn càng tốn hơn.

– Cậu ta cũng lớn rồi, bảo cậu ta đi làm đi ...

Điềm đạm, nàng xem xét vẻ mặt người nói chuyện với mình. Mặt anh ta sa sầm lại Quen hưởng mọi thuận lợi trong cuộc sống, chỉ còn chờ ngồi vào ghế tổng giám đốc do ông bố đã chuẩn bị sẵn. Anh ta bực bội trước những trở ngại.

Nàng thấy mình khó chịu khi Tùng Lâm nói thế, nàng đáp :

Hoàng Thông không được bỏ học.

– Ai sẽ trả học phí ?

Lúng túng vì đã buột miệng, Tùng Lâm ấp úng – Anh ,nói rằng ...

Nét mỉm cười phần hào nhu hiểu ra vấn đề thoáng hiện trên môi Hồng Lan nhưng mờ nhạt ngay khi nàng nói :

– Khoản tiết kiệm của tôi là tôi sẽ không trở lại trường sư phạm trong năm nay. Nếu trong thời gian đó mà không còn cách nào nữa thì chúng tôi sẽ bán bớt trang trại Sau đó. Tôi sẽ tìm một việc Thật vô lý.

– Không Đâu.

Không ý thức được Việc mình làm, Tùng Lâm hướng buồm trở lại bến.

Chàng tránh nhìn cô gái đi thuyền cùng mình, cưới một cô gái không giàu chàng sẽ ngay lập tức trở thành chỗ dựa của một gia đình, một gia đình rất đông, Điều đó cũng có nghĩa phải thu hẹp..mức sống của mình.

Điều đó thì không thể. Chàng chỉ muốn tăng thêm, tăng thêm nữa. Ở một khoảng cách không xa, một chiếc xuồng máy, lướt qua do Thái Thanh lái.

– Xin chào. Một ngày huy hoàng phải không !

Cồ ta hét to.

Thật là trớ trêu !Một ngày huy hoàng dù, bất ngờ cũng khiến cho chàng áy náy.

– Nếu anh có thể giúp em ...

– Tôi không tin rằng, tôi có thể giúp tôi có thể giúp tôi được việc làm ở công, ty anh đâu.

– Xin làm ơn đừng chàng anh nghĩ thế ...

Anh nghĩ thế đấy Đồ hèn thế là lời Cầu hôn nằm lại với anh ta vĩnh viễn. Khi thấy rằng hoàn cảnh nhà tôi quá khó khăn anh đã không còn nói yêu tôi nữa.

Thật lạ lùng – Anh làm ơn đưa tôi về.

– Xin tuân lệnh !

Ngồi trong chiếc xe sang trọng mà Tùng Lâm cho rằng không phải ai cũng mua được, nàng cảm thấy thật buồn. Trong một ngày mà nàng đón nhận hai tin Khủng khiếp nhất :

- Ông cậu từ chối cung cấp tiền, còn anh chàng yêu nàng, đã bỏ chạy để không dính dáng tới hàng nửa ôi cuộc đời đen bạc thế sao ?

Nàng tự hỏi mình có cảm thấy Cầm giận Tung Lâm không, nhưng nàng không thể trả lời, vì giờ đây nàng chỉ cảm thấy mình buồn, buồn đến ngây dại cả người.

Chương 2

Hoàng Thông đứng ngoài ngõ, gần cây ngọc lan, chàng đợi người nhân viên bưu điện ở lối vào. Ngay buổi chiều hôm sau nhận được . Bức thư của ông cậu báo việc kết hôn, Hoàng Lan đã gọi điện đi nhiều nơi để tìm việc làm. Nhưng nàng chẳng nhận được một câu trả lời nào khả dĩ đi bầu víu được. Chỉ có những câu trả lời lập lờ Nàng, suy nghĩ lại, cũng đúng thôi. Đây là một thị xã nhỏ xíu, làm gì có ai thuê mướn mà bảo hộ nhận lời.

Hoàng Thông ngược nhìn con đường dài trồng những cây mược tàu. Nhìn ngôi nhà cổ xưa tốt lành mà họ gắn bó bằng hữu mối liên hệ huyết thống bền chặt. Họ yêu nhưng cánh đồng bao quanh những lùm cây nhỏ, ngọn. Núi nhấp nhô Tất cả những gì quá quen thuộc với họ.

Một cô gái đang đạp xe đến, Hoàng Thông không để ý. Cô xuống xe hỏi.

Với vẻ khó chịu – Cậu giận mình đấy à ?

Chàng nhìn cô gái. Chiếc áo thun ngắn ngủi ngáo. Cả chiếc quần sort kheo đôi chân trần rám nắng và thẳng, dài cũng có vẻ bụi bặm.

– Mình không giận, nhưng sẽ giận nếu bạn cứ gọi mình trống trơn như thế Cô gái nghịch ngợm :

– Phải gọi thế hào kia ?Thưa ông,hay xưng hô anh, em với bạn ?

Nhưng nhìn khuôn mặt của hoàng Thông, Thái Thanh bỏ ngay cái, kiểu đùa giỡn của mình.

– Có gì không ổn phải không ?

Hoàng Thông lắc đầu :

– Bạn không hiểu được đâu, – Bạn coi mình như một con ngốc vô phương cứu chữa à ?

Nghe cái giọng bực bội của Thái Thanh.

Hoàng Thông xua tay :

– Nghe đây bạn.

Làm ơn gọt là Thái Thanh nhé. Bạn không tin mình nữa à.

Cô nhìn xoi mói vào mặt của , Hoàng Thông làm cậu phải quay mặt đi. Cái đầu tóc uốn hơi bùng ra của Thái Thanh gật gật:

– Bạn kiểu cách lắm, Hoàng Thông à. Nhà bạn có chuyện phiền phức, thực thế.

Sao bạn biết ?

Thái Thanh nhún vai vẻ điệu dàng :

– Một phần do ông Thịnh, người hợp tác với ba mình kể cho: ba mình nghe.

– Còn phần khác ?

Hơn bao giờ hết, khuôn mặt của Thái Thanh xứng đáng với tên gọi mặt mèo.

Đôi mắt cô lim dim cô nói tiếp :

– Phần khác là đơn giản thôi. Tùng Lâm làm điệu với mình buổi sáng trước khi hấn vào Sài Gòn, nghĩa là sáu Hôm Hoàng Lan nói cho hấn biết nhà bạn sắp khó khăn.

Hoàng Thông thấy mình muốn đắm vào khuôn mặt căng căng của Tùng Lâm, chỉ tiếc rằng hấn không có ở đây. Thế là anh chàng đổ hết bực bội đến cô bạn của mình.

Điều ấy chỉ liên quan đến nhà mình.

– Bạn kiêu ngạo thế.

Mình không cần bạn phải phân tích. Tắm lý mình hiện tại.

– Nhà bạn định làm thế nào?

Cái vẻ ngổ ngáo biến ! Mất, Đôi mắt nên dịu dàng làm sao Hoàng Thông lầu bầu :

– Bạn không cảm thấy, thư thế là tò mò à ? Bạn không có ý đó chứ.

Thái Thanh lắc đầu, cô thả chiếc xe đạp cho nó nằm xuống bên đường, cô nói tiếp :

– Bạn và mình là bạn từ thuở nhỏ, phải vậy không ? Bạn không định bỏ năm thứ hai Bách. Khoa đấy chứ ?

Thái Thánh ! Bạn chịu khó thật.

– Người ta thường bảo mình như , thế, còn bạn, đây mới là lần đầu.

Thái Thanh lặng xuống,giọng nói buồn buồn. Hoàng Thông biết mình làm bạn buồn lòng nên nói tiếp.

– Đây để bạn đừng giết. Mình bởi những câu hỏi tiếp theo, bạn hãy nghe cho rõ.Đúng,mình sẽ đi học tiếp. Chị Hoàng Lan đang tìm' việc làm, nhưng chưa được. Em gái mình, Ngọc Lan sẽ vào trung học ở Đà Nẵng..Còn Ngọc Thông vẫn tiếp tục học phổ thông. Mẹ mình sẽ cố gắng bán những trang trại phải. Để thêm tiền. Còn bà giúp việc thì lợi dù không được trả lương bà ấy cũng vui lòng chết già tại nhà, Đó, mình đã cho bạn biết hết chuyển nhà, đủ chưa :

Thái Thanh gật đầu :

– Thế cũng, tạm được ở Đà Nẵng, Ngọc Lan sẽ ở nhà của mình, căn nhà ba mình mua sẵn.

– Bạn tử tế đấy nhưng nó sẽ ở. Ký túc xá sinh viên.

Thái Thanh nhú mày đúng là chị em nhà này khổng bao giờ muốn phiền lòng ai dù, người ta rất vui lòng được giúp đỡ. Hoàng Lan thường bảo cái tính đó nó chảy trong huyết quản của gia đình Nàng.

– Nhưng nhà mình ở đó không có ai ở.

– Bạn tử tế quá.

– Nào Hoàng Thông, hãy để bạn bè giúp một tay khi cuộc sống, không được như ý.

Nhưng cậu ta nhún vai như thể không nghe cô nói. Người đưa báo đến, cậu cầm tờ báo rồi bảo :

– Bạn có vào nhà không ?

– Không, bạn. Mình về đây.

Leo lên chiếc xe đạp, Thái Thanh lại trở nên ngổ ngáo. Mái tóc uốn với những con tóc rời nhau giờ được buộc lại gọn gàng nhìn lại đáng yêu:

Cô đạp xe ngược trở về nhà của mình. Hoàng Thông đứng nhìn một thoáng rồi thở dài, quay vào nhà.

– Có tin gì mới không chị ?

Hoàng Lan, Ngọc Lan và mẹ đang ngồi sắp xếp lại áo quần, chuẩn bị cho hai đứa em, nghe hỏi nàng lắc đầu:

– Chỉ những lời hứa không chắc chắn.

– Tất nhiên thôi, bằng tú tài và một ý muốn tốt chỉ là con số không khi không kèm theo ít nhất là một chứng chỉ gì đấy.

– Con nói tốt tiếng Pháp mà.

– Nhưng tiếng Anh lại kém.

– Còn tiếng Tây Ban Nha thì sao ?

– Ít người cần đến thứ tiếng ấy Rầu rĩ, Hoàng Thông đưa cho chị tờ báo Tuổi Trẻ.

– Này chị, thay đổi suy nghĩ đi một tý Hoàng Thông đến ngồi bên cạnh Ngọc Lan nói nhỏ :

Ở Đà Nẵng, nếu muốn em có thể đến nhà chị Thái Thanh ở, sẽ có người lo lắng cho em.

Ngọc Lan lắc đầu :

– Có thể em sẽ không đến vì ở ký túc xá sẹ tiện cho em hơn.

Bà Diễm Liên nhìn về phía con trai, không ai để ý đến nét mặt Hoàng Lan, đột ngột thay đổi khi nàng lướt qua mấy cột báo. Nàng đứng lên, đi ra khỏi phòng. Nhanh thoăn thoắt, cô tới chiếc áo đầm màu sắc sỡ, mặc vào chiếc sơ mi dài tay, một chiếc váy màu xanh nước biển, đi giày thấp. Nàng bước ra nhà xe lấy chiếc xe honda lĩnh đi.

Thiếu suy nghĩ Mẹ sẽ kêu to lên cho mà xem:

Còn Hoàng Thông thì ...

Vừa phóng xe, nàng vừa nghĩ lại những lời trong mục rao vặt phát hiện được ở báo Tuổi Trẻ. Mình sẽ không khoan tay đợi việc từ trên trời rơi xuống:

Chỉ mấy ngày qua, mà mọi việc đã thay Đổi. Tung Lâm đã rút lui, thay vào đó nàng đã có một cuộc sống mà nàng phải mạnh mẽ đấu tranh để sinh tồn.

Có một giọng nói lạ lẫm vang lên trong đầu nàng. Đừng bao giờ nản lòng trước những khó khăn. Hãy đến với rồi vượt qua nó để tiếp tục tồn tại và ước mơ. Đó chính là cuộc sống Tóc bù lên vì phải phóng xe nhanh lúc về má đỏ ửng, môi sẽ lại, Hoàng Lan thấy Ngọc Lan đang đứng đợi

nàng ơ cổng vào nhà.

– Chị đi đâu về thế ?

Ngọc Lan. Hỏi, Hoàng Lan trả lời.

– Chị có việc làm rồi – Việc làm à . . ? Ở đâu ?

Ở Buôn Mê thuật.

Giọng áo nảo, Ngọc Lan nhắc lại cái tên ấy – Ở Buôn Mê Thuật ?

Ngọc Lan nghiêng đầu nhìn hoàng Lan dăm dăm như không tin vào tai mình.

Nàng cầu nhàu :

– Em làm cái gì vậy.

– Em muốn xem chị có uống rượu không ?

– Chị uống một ly nước lọc, chị có điên đâu Chị đi Buôn Mê Thuật chứ có phải là Campuchia đâu mà em ngẩng ngơ vậy Ngọc Lan lắc đầu :

– Xa lắm. Chị làm ở đây, Sài Gòn, Đà Nẵng, chẳng sao. Nhưng cái xứ ấy. Hoàng Lan nghiêm giọng :

Cái xứ ấy thì sao ? Đừng có mang bộ mặt như thế. Cái xứ ấy cũng có người ở, cũng có chợ búa, cũng sướng bình thường. Phải tháo vát một chút. Chị cả sẽ đi làm bốn tháng và chị trở về với mười hai triệu đồng trong tay. Mười hai triệu đấy, nhà mình sẽ sống một . Năm nhờ số tiền ấy đấy Tiền ăn . Uống, xe , cô họ chịu hết. Chị về cầm theo mười hai triệu đồng.

Ngọc Lan nghi ngờ hỏi:

Chị đi làm việc gì.?

– Nấu ăn.

Trước vẻ hoảng hốt của em gái, Hoàng Lan nhắc lại, lời nói xen lẫn với tiếng cười buồn buồn :

– Chị không uống rượu, chị cũng không điên đâu. .Chị được thuê làm đầu bếp trong bốn tháng cho một gia đình người Pháp, khi họ đến công tác ở Buôn mê Thuật.

Mắt trở ra, miệng run run, Ngọc Lan kêu lên :

– Chị Hoàng Lan, chị cả của dòng họ Hoàng Ngọc, tiểu thư quý tộc của gia đình nổi tiếng rất nhiều đời. Chị là đầu bếp ... có nghĩa là giúp việc nhà.

Hoàng Lan gật đầu :

– Ngoài cái bếp ra, chị có thể làm được gì khi không có bằng cấp trong tay ?

Người Pháp họ rất có văn hóa. Em đừng lo, chị chỉ nấu bếp thôi mà. Ở nhà, chị nấu bếp rất tốt đấy thôi.

Cô em vẫn chưa hoàn hồn vì cái tin người chị mang lại. Hoàng Lan nghiêm mặt nói thêm :

Em phải giúp chị tô vẽ thêm một tí với gia đình du theo chị chẳng có gì ảm ỉ cả. Em phải nói chị làm thông dịch tiếng pháp cho gia đình ông Sain-Luck. Vì khi nói ra sự thật ai nấy đều phát

điền lên.

– Chị sẽ mặc chiếc tạp dề xanh to tướng.

– Đừng trẻ con nữa, Ngọc Lan Bị giọng hói nghiêm khắc của chị chế ngự, Ngọc Lan hỏi :
Chị tìm thấy cái ấy ở đâu thế ? Ý em nói là cái việc kia ấy mà.

– Trong mục rao vặt đọc ở báo Tuổi Trẻ.

– Rao vặt như thế nào ?

– Hai người chủ, ở Buôn Mê Thuật bốn tháng cần một đầu bếp. Nữ, nói được tiếng Pháp nấu được . Món ăn Pháp, trả lương cao. Đến gặp ở khách sạn Sông Trà. Phòng 117 Chị lấy xe. Vì thế phải không ?

– Chứ em tưởng chị đi chơi à ? Đúng chị đi khách sạn, ký kết hợp đồng làm Việc, và chị coi việc cứu nguy tạm thời này như trời định.

Ngọc Lan vẫn chưa hết băn khoăn, cô bé hỏi tiếp Họ có tin chị nấu bếp được không ?

Lại là món ăn Pháp.

– Ồ, cô bé.Chị làm những gì có thể làm ...

Hoàng Lan đứng im một lúc, nàng cảm thấy mình buồn thật buồn Hai năm quen biết nhau, .

Lúc nào anh cũng muốn cưới mình, đưa mình lên địa vị một người giàu có. Thế mà chỉ trong chốc lát, khi nghĩ rằng với hoàn cảnh hiện ?

Nay, anh ta có thể phải cư. Mang mình gia đình mình, thế là anh ta chuồn thẳng.

– Tùng Lâm thích quay lưng lại hơn là giáp mặt với khó khăn.

– Chị buồn à ?

– Ồ không :

Đó chỉ là điều nói dối Tại sao, lai không buồn. Gia đình túng quẫn, người yêu chia tay. Nhưng mà thôi, hãy tự an ủi mình rằng như thế cũng là quá tốt.

Biết tấm lòng chân thật của người ngay bây giờ vẫn tốt hơn, khi mọi việc đã an bài. Người đời bảo rằng, trong khó khăn mới biết ai là bạn tốt. Thật đúng với hoàn cảnh của mình .

Cả nhà chuẩn bị cho chuyện đi làm của Hoàng Lan. Nàng đùa vui với mọi người :

Đây cũng là cơ hội cho con trau dồi thêm tiếng Pháp. Nhưng giờ đây, còn một mình trong căn phòng của chính mình ?

Hoàng Lan chợt thấy mắt mình ướt đẫm. Nàng gạt đi những giọt nước mắt yếu đuối của mình, để xếp những thứ còn lại vào cái valy nhỏ.

– Đừng nghĩ gì nữa nhỏ, mỗi con người đều có một số phận. Hãy nghĩ như thế. Nàng nhìn mắt lại, cố dỗ giấc ngủ, rồi khi ánh mặt trời vừa nhô lên, nàng đã vòng đứng dậy Ở sân bay, có một chiếc máy bay nhỏ, sân bay đó chỉ có thể tiếp nhận loại máy bay này Nàng gạt đầu chào ông bà Sain-Luck rồi bước đến chỗ của mình phía sau máy bay.

Chiếc . Máy bay cất cánh, . Ông Sain hỏi bằng tiếng pháp :

Cô có sợ đi máy bay không ?

– Thừa không, tôi từng đi nhiều lần rồi ạ Còn bà Mari thì dường như ngạc nhiên khi nghĩ rằng cô gái trẻ này lại là một đầu bếp.

Đây là một chuyến đi liệu lĩnh đến một vùng mà nàng chưa từng bước đến, đến với những người xa lạ, làm, một công việc mà nàng, chưa bao giờ nghĩ rằng mình phải làm.,Bỗng nhiên Hoàng Lan thấy trong lòng lo lắng bao mỗi nghi ngờ dồn đến với cô. Cho đến lúc này, trạng thái bồn chồn đã . Nàng đỡ một cách giả tạo cho lòng can đảm của cô bây giờ mọi việc phơi bày dưới ánh sáng, quá chói chang mà mắt cô không chịu nổi.

Từ Đà. Nặng đi Buôn Mê Thuột, thời gian quá nhanh, không để cho hàng thích ứng được vấn đề, ở lối ra của sân bay, nàng nhận thấy có hai chiếc xe. Hai ông bà Sain-Luck ngồi chiếc xe do Ring, người lái xe Êđê. Lai Việt lái. Còn Hoàng Lan, theo chiếc xe mà người lái xe dường như thuộc một vùng nào đó gần Thanh Hóa hay Nghệ An gì đấy.

– Cô đến đây lần đầu à ...

Hoàng Lan gật đầu. Nàng muốn ngắm nhìn cái vùng đất cao nguyên này một chút Nhưng người lái xe lại. nói :

– Buôn Mê Thuột là một thành phố đẹp.

Họ đi xuyên qua thành . Phố với lối xây dựng hiện đại, thành phố đang mở rộng thì phải. .

Nhưng nàng không hề nhìn,những ngôi nhà như Sài Gòn, nàng mở lớn mắt nhìn những biệt thự kiểu pháp duyên dáng, xinh xắn – Tôi tên là Bảo Người lái xe lại giới, thiệu, cái giọng lên bổng xuống trầm nhưng nặng trĩu không làm cho nàng thấy không gần gũi. Nàng vẫn im lặng.

Cô người vùng nào ?

– Quảng Ngãi.

– Ngay thành phố à ?

– Mỹ Khê.

Cuối cùng xe cũng ra khỏi thành phố hay thị xã gì đấy và chạy vào con đường đầy những cây xanh hai bên. nàng nhìn những cây thẳng, tàn lá vút nhẹ, thanh ...Ô Kìa, nó trổ hoa, những đóa hoa màu đỏ Nhưng. Là hình hoa ,như những chiếc lồng đèn :

Hoàng Lan chợt cay đắng cô là một người con của dòng tộc lâu đời, thuộc tộc vua. Bởi thế, dù bây giờ không còn như ngày xưa nữa, cô cũng không nghĩ rằng mình bị bắt phải nói chuyện phiếm với một kẻ giúp việc khác.

Ah chàng Bảo lại nói :

– Cô lấy chồng rồi chứ ?

Hoàng Lan không trả lời, bỗng nhiên bảo hợp đồng bốn tháng với ông bà Saih-Luck dài như vô

tận.

– Thứ sáu là ngày chợ phiên ở một cái chợ gần nhà. Nhưng một tuần cô vẫn phải ra tới Buôn Mê để mua thức ăn cho cả tuần.

Người lái xe nói và nàng im lặng, Nàng không biết quyết không biết quyết định của mình đúng hay sai, nhưng có điều giờ đây nàng không còn con đường nào để quay về nhà nữa.

Hoàng Lan nhìn ngơ ngác nói mình đến một căn nhà theo. Kiểu những ngôi nhà thổ dân, hay dân tộc gì đấy. Những căn nhà sàn và ở góc kia là một biệt thự rộng rãi với một cái hiên cũng đủ rộng để ngăn ánh nắng gay gắt mùa hè, Bên trong nữa mở ra một không gian rộng rãi một cái sàn đất giống như ở quê vậy, có lát gạch, chung quanh một cái bể ở giữa có những dòng. Nước chảy róc rách.

Hoàng Lan !

Bà Sain-Luckgọi. Bảo quan sát thấy cô đầu bếp không trả lời bà chủ. Bà nói tiếp :

Vợ Ring sẽ chỉ phòng cho cô. Tối hôm nay cô sửa soạn một bữa ăn nhẹ nhé.

Thưa bà, vâng.

Cô nói bằng thứ tiếng Pháp thật chuẩn, khiến anh chàng Bảo nhieu mày suy nghĩ. Cồ ta là ai, đến đây làm gì ? Tại sao phải đến đây ?

Cô đi theo vợ Ring, đến cửa phòng, người đàn bà dân tộc nép sàng, một bên Ở đây.

– Bà nói, mắt bà không rời khỏi cô gái xinh đẹp, được giới thiệu là người đầu bếp Trong phòng, tiện nghi vừa đủ và sạch sẽ không chê được.

– Cảm ơn bà, bà đưa tôi tới bếp được không ?

Bà gật đầu rồi bằng thứ tiếng lai của người kinh, bà ta nói :

– Bão xấu, !

Chỉ còn đi một lượt qua nhà bếp, nhà phụ, nhà kho là đến giờ. Hoàng Lan phải làm bếp.

Bảo dường như theo sát chân cô, anh ta nói một Câu mà chẳng ,ăn . Nhập gì cả.. Chị nấu bếp ông bà chủ đem về năm ngoái thật xấu gái Cứ mỗi năm khi ở lại chỗ này, ông bà chủ đều thuê một đầu bếp.Họ thuê. Cô bốn tháng Nàng nhún vai :

– Tôi không thích những lời tra hỏi.

Anh chàng Bảo quay đầu đi giây lát.Hài mắt ánh ta có một thứ màu không xác định được, một cái nhìn lạnh lẽo.

– Cô không có bàn tay của chị bếp.

Hàng chục câu trả lời, câu nào cũng cay độc như muốn vượt ra khỏi miệng Hoàng Lan. Nhưng cô kiềm lại, cảm giác trượt những, kẻ thế này thì ... Nếu hẳn biết cô là tôn Nữ Hoàng Lan hẳn sẽ nói gì ?

Ba bốn hôm nữa là có khách người đến đầu tiên luôn là ông Tổng lãnh sự Pháp.

– Tổng lãnh sự ư ? Thế ông Sain-Luck là ai ? Làm gì ?

Nàng buột miệng, nàng bắt mình không quan tâm tới điều ấy, một chị bếp thì cần gì phải quan tâm tới những điều như thế.

Bảo nhìn Hoàng Lan rồi đáp :

– Thế cô hoàn toàn không biết ông ấy là ai sao ?

Nàng lắc đầu, anh chàng Bảo nhún vai nói tiếp :

Ông ta là đại diện của Ngân hàng thế giới, ông ta qua để giám sát chương trình vốn vay. Ngoài ra, ông ta còn đại diện cho tổ chức phi chính phủ làm chương trình xóa đói giảm nghèo cho vùng này.

Ồ, thế ư ?

Nàng mỉm tròn mắt vì ngạc nhiên xen lẫn kinh ngạc, . Thế mà sao ông ta đến vùng này những bốn tháng ?

– Có một khu vực trong nhà cấm người hầu đến, các ông ấy tự dọn dẹp lấy, lúc nào cũng khóa cửa.

Một lúc sau, Bảo lại nói :

– Cô Thái Diễm cũng sắp đến. Cô gái ấy quốc tịch Pháp, đẹp và giàu. Nhưng thật sự cô ta là một . Thứ thuốc độc.Cô ta trút giận lên đầu những người hầu khi ông Thành gạt cô ta ra:

Nàng nghe những câu chuyện của anh chàng này kể và nhận thấy có một người hầu như anh chàng Bảo đúng là rách việc.

Nhưng từ những người như thế này, Hoàng Lan mới biết đôi chút về những người chủ, giờ đây cô thấy mình mạnh dạn và tự tin hơn lên.

– Có tiếng gọi và Hoàng Lan chột nhớ ra nhiệm vụ của mình nàng khoác chiếc tạp dề màu xanh và. Chuẩn bị cho bữa tiệc nhẹ. Khi nàng cho mang bánh và trà lên, để mọi mọi người bà Sain-Luck đã gạt đầu hài lòng ...

Đêm đầu tiên ở xứ người, núi rừng thâm u, mọi việc trở lại trong đầu của nàng như một cuốn phim quay chậm. Nàng nhớ mẹ, bà Diễm Liên, hẳn bà sẽ gọi ngay con gái về nếu bà biết nó làm nghề nấu bếp chứ không phải thông dịch. Còn những đứa em nàng, chúng có nhất nàng không ?

Khuôn mặt Tùng Lâm hiện ra và hàng lại thở dài. Sao lại thế được nhỉ ? Anh chàng vừa mới muốn ngỏ lời xin kết hôn thế mà anh đã chạy như vệt khi biết gia đình nàng túng thiếu.

Nàng chợt cảm thấy mình chán chường làm sao. Ngày mai của nàng sẽ ra sao đây ? Có lẽ khi trở về sau bốn tháng, nàng sẽ kiếm một việc gì đó ở Sài Gòn, vừa làm giúp mẹ nuôi những đứa em ăn học Nhưng nàng cảm thấy nhói đau trong trái tim khi nàng biết rằng chẳng còn cơ hội nào để nàng tiếp tục đam mê của nàng. Từ bỏ cây đàn, đó là điều khủng khiếp nhất. Nhưng biết làm sao hơn.

Nàng ngồi dậy, trước cái bàn nhỏ cùng cây đèn, nàng viết những dòng chữ gửi về gia đình.
Mẹ yêu quý ! Con bình yên, công việc rất tốt ngoài sự tưởng tượng của con ...
Đêm cao nguyên buốt lạnh, dường như trời gần hơn và mệnh mỏng hơn.
Nàng nhẹ nhàng mở cửa và lúot ra khỏi căn phòng của mình, ngẩng mặt đếm những ánh sao trời lung linh. . .Bỗng dưng nàng nghe tiếng nước chảy róc rách.
Đêm vắng, tiếng nước chảy cũng mơ hồ, hư hư thực thực Nàng tự nhủ mình phải biết về những gì xung quanh mình.
Nàng chợt lắng tai, ồ không phải tiếng nước mà là tiếng đàn Nàng không phân biệt được ở đâu vọng tới nhưng đó là một tiếng đàn tuyệt vời. Nàng bỗng thềm được trở lại bên cây đàn của nàng biết bao.
Ông đại sứ đã đến đây bốn ngày rồi, ông ta bảo ở lại đây một tuần. Ông bộ trưởng. Phụ trách đầu tư cũng Lên cao nguyên này thì phải. Có điều ông ta chưa tới Họ giành phần lớn thời gian ở góc cấm của ngôi nhà.

Chương 3

Vừa mới đến hôm qua, song cô Thái Diễm rất xinh đẹp đã gây ra nhiều điều phiền phức Bà Ring bung trở lại bếp chiếc khay đựng đồ điểm tâm và lăm bắm với Hoàng Lan rằng, cô Thái Diễm khẳng định là trà này không hợp với khẩu vị của cô. Hoàng Lan khẽ nói :

– Để tối pha trà khác.

Nàng đang nhớ những món trà Pháp mà nàng đã học qua và được mẹ chị dạy thêm uống những cái tên đó, không biết món nào hợp với khẩu vị của cô nàng xinh đẹp và giàu có này Bảo lẳng văng gần đấy, cất giọng cười khẩy nói :

– Cô còn phải học kỹ thuật pha đấy.

Với nàng Thái Diễm, thì . Cô cứ hơ hóng chiếc ấm trà khác rồi quăng trà cũ vào là xong việc người đẹp trong tranh sẽ hạ cố tuyên bố rằng mình hài lòng vì đã làm phiền được người khác cho mà xem.

Hoàng Lan nhìn bà Ring như, dò hỏi, nhưng dù bà có ác cảm với Bảo đi chăng nữa, song bà Ring cũng ra hiệu tán . Thành với anh ta. Hoàng Lan lo lắng .

– Nhưng bánh mì nóng phết bơ nguội mất ...

– Cô thật có lương tâm.

Bảo lại cười khẩy, bà Ring dùng chiếc khay lên, trên khay có ấm trà mới đổi Hoàng Lan cảm thấy buồn cười không hiểu sao lại có người ưa làm khó dễ người khác như thế. Hay khi người ta giàu và đẹp, người ta cho mình cái quyền lợi được hạch'sách người khác ?

Một trăm hai mươi ngày trừ bảy ngày Hoàng Lan tính thầm, nếu không có anh chàng lái xe tên Bảo, Hoàng Lan có thể coi chuyện này như một dịp để thử thách tính nhanh nhẹn, tháo vát của nàng. Có lẽ với thời gian bốn tháng tháng thì hơi dài, nhưng cũng chấp nhận được, vì hoàn cảnh bắt buộc việc làm này như Hoàng Thông nói, cô làm được và làm. Tốt bà Sain Luck không dè đặt lời khen dành cho nàng. Và ngay cả ông Đại sử, tề khi từ may bay bước xuống và về đi căn nhà này, ông tuyên bố rằng ở đây ông được cái thú thưởng thức món ăn ngon tuyệt vời Có hai đám mây lớn vờn, một đám là hiện thân của anh chàng lái xe thứ nhất. Anh chàng Bảo ấy, đám mây kia chính là chiếc đàn dương cầm lộng lẫy tuyệt vời loại dành cho biểu diễn mà Hoàng Lan thấy nó nằm một cách quyếch rú . Trong phòng khách. Sức hấp dẫn của . Chiếc dương cầm kia dai dẳng đến mức hàng tự hứa với mình. Ngày cuối cùng của những ngày làm việc, nặng, sẽ giải bày với ông bà chủ và đề nghị cho mình. Đàn năm phút cũng được trên chiếc đàn lộng lẫy kia.

– Cô mỉm cười gì thế ?

Bảo hỏi, bộ mặt trẻ trung lạnh đi ngay tức khắc. Hắn ta nài :

– Tôi không có việc gì, để tôi giúp cô.

– Tôi không cần giúp.

Nhanh nhẹn cô đập trứng và đánh lên để làm món tráng miệng cho cả nhà Vả lại hôm nay là ngày thứ sáu.

– Cô không muốn tôi làm việc ấy thay cô thật ư ?

Nàng vẫn nhanh tay làm việc cho cái máy đánh trứng vào cái thố thủy tinh và đánh trứng lên.

– Người nào có nghề riêng của người ấy.

– Anh ta lại nhìn nàng bằng đôi mắt lạnh lẽo, ghê hồn ...

– Thế nghề của cô là đầu, bếp à ? Tôi vẫn không tin , điều đó.

– Nghề của anh là nghề lái xe phải không ?

Nàng hỏi để khỏi phải trả lời câu hỏi của hắn. Anh ta chậm trả lời, nhưng rồi cũng nói :

– Phải, vì thế một tiếng nữa tôi sẽ cho chiếc xe tải nhỏ ra ngoài nhà xe, rồi tôi sẽ đưa cô đi chợ Buôn Mê.

Nàng không muốn đi đâu với anh chàng, này. Ở anh ta, có cái gì đó làm nàng không thấy an toàn.

– Ring có thể đưa tôi đi.

– Ring không đáng tin, tôi đã báo với cô rồi. Vợ Ring cũng thế, không tin được. Họ là những người dân tộc, ở địa vị ông bà chủ, tôi sẽ chú ý Hoàng Lan đổ một ít bột xuống chiếc bàn dài để chuẩn bị làm bánh. Ring bước vào, bác vừa ở chuồng gà bác nuôi ở cuối vườn về và bác giờ một chiếc giỏ dân của địa phương đầy trứng, như một nhất lợi phẩm của bác.

– Sáng hôm nay, mười bốn quả hé.

Ring hãnh diện báo tin.

Sẽ tốt đấy, nếu cô Thái Diễm không đòi lấy mười hai quả và nửa lít rượu rum để gội đầu. Thói quen của bà ấy đấy.

Nghe Bảo chế nhạo bác Ring, bông nhiên ký ức Hoàng Lan nhen trở lại. Mối tình vừa chớm nở đã bị xóa đi bởi một hoàn cảnh bất hạnh. Cô gai tự đặt câu hỏi Không rõ mình sẽ phiền lòng.. dùng từ phật ý thì đúng hơn. Hại là thích thú nếu Tùng Lâm nhìn thấy mình đang làm phận sự của mình ở đây ? Nhưng rồi sau khi phân tích phải trái, nàng kết luận Nếu có ai phải hổ thẹn thì người ấy phải là Tùng Lâm. Thói trưởng giả. Của anh ta sẽ bị đả kích. Đáng tiếc là không tặng được cho anh ta một chiếc gương thần. Công việc mình làm không sang trọng nhưng mình không làm điều gì xấu. Và bốn tháng nữa, mình sẽ xong hợp đồng mình rất hài lòng vì không coi . Thường việc làm này. Ai mà biết được mùa sau, gia đình ông Sain Luck lại thuê mình làm. Mình có thể vừa lo cho gia đình vừa có tiếp thêm ít tiền để trang trải cho việc ho tiếp.

Lo lắng cho số phận những quả trứng của mình, Ring đem giấu chúng đi – Sắp đến giờ đi Buôn Mê, tôi cho xe tải nhỏ ra.

Bác nói với Hoàng Lan, khi bác quay trở lại, nhưng Bảo đã nhún vai.

– Để đấy, đó là chuyện của tôi.

– Tại sao là của cậu ?

– Vì tôi là lái xe chính. Chỉ khi nào tôi bận, bác mới phải đi ...

– Tôi không biết cậu có phải lái xe chính hay. Không, nhưng, để trở về Buôn Mê, ông bà chủ đã chọn tôi, Các giỏ to sẽ nặng lắm, tôi sẽ mang hộ cô ấy.

– Ai bảo là tôi không mang Một người dân tộc nói tiếng Kinh trọ trọ, còn một người Kinh nhưng nói tiếng Việt với tiếng địa phương nghe càng trọ trọ hơn.

Món tráng miệng đã làm xong được chuyển sang những cái đĩa. Hoàng Lan đưa khuôn bánh cho bác Ring. Bác cầm lấy và cầm cái thìa gỗ cạo các mảnh dính còn lại. Bác ta thốt lên :

– Ngon quá !

Thế nhưng anh chàng Bảo chỉ nhún vai. Ông ta không thích hợp với món ăn người Pháp.

Nhẹ nhàng, cô gái ra khỏi bếp, cô đi chải lại những lọn tóc bưng và kiểm tra để yên tâm, chiếc áo giản dị hoàn toàn sạch sẽ. Rồi cô đi theo lối đến nhà xe rộng rãi, trong ấy xe xếp thành hàng.

Chiếc xe Caroha của ông Đại sứ, chiếc Ford. Của cô Thái Diễm màu đồng. Chủ nhà có hai chiếc và một chiếc xe tải chở hàng, trong nhà xe vẫn còn thừa cho Nàng không hiểu ở một chốn thật đơn giản như ở cái làng dân tộc cách xa. Buôn Mê này, họ mang làm gì nhiều xe thế.

Nàng nhớ cái giọng kể cả của anh chàng Tùng Lâm, khi nói về chiếc Ford của anh chàng. Còn ở đây, chiếc Ford của cô Thái Diễm cũng thật đẹp, có phải chiếc xe cũng là vật bảo chứng cho vị trí của họ trong xã hội. Nàng lại lắc đầu buồn cười cho cái kiểu suy luận của mình.

Cùng lúc với Bảo đưa xe tải ra, Hoàng khi Lan đứng đợi ở góc lối đi, một chiếc BMW màu đen nhà xe và người lái xe nhảy xuống đất vui vẻ.

– Đi đâu thế Bảo.

– Đi Buôn Mê, thưa ông Thành, hôm nay tôi đưa cô hầu bếp Hoang Lan đi Đồi mắt màu nâu pha xám sáng lạ lùng trên khuôn mặt rất nâu nhìn thẳng vào mặt cô gái.

Người mới đến lại hỏi :

– Biệt thự có những khách nào đấy ?

– Ông Đại sứ đến đã bốn hôm, cô Thái Diễm đến hôm qua.

– Thế à, cậu xuống đi, tôi sẽ đi chợ Buôn Mê.

– Thưa ông Thành, ông không thể làm việc ấy đâu Để chỗ ấy cho tôi anh bạn ạ Nhanh lên, tôi không có thói quen chờ đợi đâu đấy – Tôi còn phải mang giỏ cho cô nấu bếp.

– Tôi cũng mang được như anh.

– Nhưng thưa ngài ...

Giọng nói đang đùa gợn đột ngột xẵng lại :

– Không cãi nữa !

Người ấy mở cánh cửa cho Hoàng Lan và nói :

– Mời lên xe Trong giây lát, người ấy ngồi lên chỗ mà Bảo nhấn nhó vì phải rời bỏ Một tuần mới được dạo phố một lần mà lại rồi anh ta cho xe nổ máy.

Đi Buôn Mê, đường ngoằn ngoèo, và dốc mỗi lúc một cao. Những chỗ ngoặt đột ngột, người lái xe ngẫu nhiên kia xử lý thật là điêu luyện, hai bàn tay thon dài hình như chỉ đặt nhẹ lên vô lăng mà điều khiển chiếc xe theo hướng đã tính toán chính xác đến từng phân.

– Buôn Mê là một thành phố của cao nguyên, có lẽ vậy mà người ta gọi là Phố núi cao chẳng ? Trong giọng nói tuy hơi trầm của anh ta rung lên những âm điệu nồng nhiệt lạ kỳ.

– Một xứ sở rất đẹp, hoang dã và hào hùng.

Bỡ ngỡ, Hoàng Lan chỉ im lặng gật đầu, cô sợ bị lộ nếu trả lời ngài Thành xa lạ này như Bảo gọi. Cô rất muốn hỏi về những người dân sống ở đây, về nền văn hóa của họ, về lịch sử của vùng đất này. Thế là cô đành nói về những thứ liên quan đến công việc hiện tại của cô.

– Chợ Buôn Mê rất đầy đủ các thứ.

Cô nói bằng giọng quả quyết và nhấn quá mạnh làm người bên cô không chìm được một cái cười mỉm nhẹ.

– Với tôi, thua tiểu thư nó là một giai điệu tràn đầy màu sắc.

Cách gọi tiểu thư hình như vừa hợp vừa không hợp với cô. Hoàng Lan nghĩ thế. Đã cảm nhận vai trò đầu bếp thì phải bảo vệ nó không được cho nao núng ấp úng :

– Anh Bảo đã nói với ngài, tôi tên Hoàng Lan.

Ồ, Hoàng Lan. Một cái tên rất dịu dàng, một cái tên khi cất tiếng gọi khiến người ta cảm thấy vui lòng.

– Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng ở trên cao thế này người ta cũng có thể trồng bắp.

– Cô kỳ lạ thật.

Anh nói, cô mở miệng định phản đối nhưng lại thôi. Anh nói tiếp :

– Cô hông bao giờ làm tôi tin được rằng vấn đề thức ăn, dù là bắp cho gà vịt hay rau quả trên bàn ăn lại ám ảnh đến nơi cô không biết chú ý đến gì khác.

– Ai cũng phải chú ý tới nghề nghiệp của mình.. Nhưng không phải là nghề nấu bếp. Hoàng Lan, tôi muốn nói, không . Hẳn là như thế, Làm một số món ăn ngon nào đấy đó cũng là một vấn đề thuộc lĩnh vực nghệ thuật. Tôi không chối cãi Điều ,ấy Nhưng ngay cả khi người ta đi vào lĩnh vực nghệ thuật, dù dưới hình thức nào, vẫn có chỗ mở ra cho mọi cái đẹp.

Con người luôn vươn tới cái đẹp, có nghĩa là. Sự hoàn thiện:

Mong muốn sự hoàn thiện tức là không chỉ bằng lòng với một điểm dừng nào đó, đấy không phải là giới hạn của con người.

Không thoải mái, Hoàng Lán không biết Ngài Thành hay ông Thành mà Bảo gọi một cách tôn kính có thuộc lĩnh vực nghệ thuật không. Nếu vậy chẳng biết cô đang gặp loại nghệ sỹ gì, không rõ Ngài Thành ở vị trí nào trong cái thế giới nghệ thuật ấy mà anh nói năng thành thạo như thế. Giọng anh hơi trầm đã chậm lại ở một số vấn đề cũng như vẻ chậm chạp của cái nhìn và bàn tay ở một lúc nào đó. Hai bàn tay hay cảm, lịch sự với những ngón tay thon dài, không hề trau chuốt, không bộc lộ tí gì về công việc của người sở hữu chúng. Nước da nâu giòn không hài hòa với đôi mắt màu sương mù. Còn áo quần may rất đẹp, quần.

Bằng flanen xám, áo bằng một hàng dẹt kim gì đấy, nhưng rất đẹp. Chắc chắn anh ta là một người sôi động, chứng cứ là anh ta giành chỗ lái xe của Bảo:

Giọng nói của anh cất lên làm nàng giật bắn cả. Mình.

– Ông bà Sain Luck là người độ đầu tôi Ông bà ấy gần như là người thân duy nhất của tôi, Còn những người thân khác có hay không tôi cũng không biết Người đỡ đầu tư .. Những người thân khác không có ư Thế anh ta mồi côi à?

Tự suy nghĩ như thế nhưng. Hoàng Lan không tiện hỏi, bỗng nhiên anh ta hỏi nàng.

– Cô có anh chị em chứ?

– Hai em trai và một em gái nữa. Tôi là chị cả.

Anh nhìn cô rất nhanh, rồi im lặng cho đến lúc chỉ cho cô :

– Cô có nhìn thấy ngọn núi lửa đã tắt kia hay không ? Ở Buôn Mê cái gì cũng có sự tương phản trong. Tâm hồn con người.

– Xứ sở của ông.

– Không hoàn toàn như thế. Đây là hơi sinh ra tôi.

Đây có phải lý do để cho đôi mắt có màu nâu ấm áp lại ngả sang màu xám lạnh lùng, . .cũng chưa giải thích đầy đủ cho cái màu xám đặc biệt. Ấy. Còn hét nhìn u hoài làm người khác phải lòng mình.

– Tôi cho rằng ở nhà ông bà Ring nuôi gà để lấy trứng và ăn thịt. Thế cô đi chợ để mua gì ?

– Mua rau quả và nhiều thứ nữa. Bà Sain Luck đưa cho tôi một bản kê các thứ cần mua.

– Tôi sẽ dẫn đường cho cô Tôi thuộc thành phố này như trong lòng . Bàn tay Cô nên đến, thăm nhà thờ một nhà thờ xây kiểu ,Phá rất đẹp ...

– Nhưng thưa ông Không có nhưng thưa ông gì cả Tôi biết rõ nhưng nơi mình, cần đưa cô đến. Một tòa nhà thờ ở Độ cao một nghìn . Ba trăm mét, gác chuông thẳng. Đứng một bên, vòm mái ở một bên, không phải chính thường đâu.

– Thưa ngài, mua bán xong tôi phải trở về nhà gấp.

– Cô thiết tình như một tín đồ mới, Cô đỏ mặt, hy vọng người bên cạnh không nhận thấy. Tuy nhiên anh mỉm cười.

Lúc họ vào đến thành phố, cô nhìn đồng hồ tay, một cử chỉ gọi. Cho anh một nhận xét.

– Thánh Ôgxtanh đã chứng minh rằng thời gian chỉ là một thứ giá định của trí óc con người.

Cô sôi nổi lên, đối đáp ngay :

– Tôi rất tôn trọng ông Thánh ôguxtanh, nhưng tôi cho là với người đầu bếp của ngài, nếu như ngài có thực, thì thời gian là thực tế.

Điềm tĩnh, anh ta nhận xét :

– Cô đã hơi tự nhiên rồi đấy.

Vừa cho xe vào chỗ đỗ xe, anh vừa nói tiếp :

– Tôi đã tập vượt qua những phản ứng nhỏ, nhưng trước thái độ thiếu tự nhiên, tôi không thể cầm mình không bực bội đôi chút – Không sao.

Đó là cách anh ta giải thích sự không vừa lòng của mình, đối với cô cảm thấy đó cũng là điều bình thường.

– Đây là một lời nói tự nhiên và như vậy là đáng quý. Cô không định mua đầy các sọt đầy chứ ? Nếu chứa đầy các sọt ấy, sẽ đủ để tiếp tế cho cả một kinh thành bị bao vây.

– Thời ấy đã quá xa xôi, không có, cơ hội để trở lại.

– Vì sao ?

– Chiến tranh qua rồi.

Thành mỉm cười rõ nét hơn:

. Ôi đó là giọng của một chị bếp sao ? Sao chị ta có thể rành về những thú chẳng liên quan tới việc nấu bếp của chị ta tí hào thế nhỉ ?

– Cô biết không, có nhiều lúc tôi ước muốn cưới ngựa đi suốt con đường của cuộc bao vây ấy.

– Một ham thích thú vị biết bao.

– Cô nói lại đi.

Anh yêu cầu và cô ngạc nhiên hỏi lại anh :

– Nói gì cơ ?

– Nói tiếng ham thích.

Để thoát khỏi vẻ lúng túng, cô khẽ đọc tờ giấy kê những món nàng cần mua những tiếng Pháp mà bà chủ đưa cho cô. Thành lại nói :

– Một biến chuyển hay, cô nói lại nữa đi.

Cô lẩm bẩm, mắt không rời tờ giấy :

– Một cuốn chỉ, dầu ăn, gạo, tiêu, ớt ...

Trong bóng tối, tóc cô màu đen, nhưng khi ra ngoài nắng, ánh mặt trời làm cho những sợi tóc

ánh lên, tóc cô màu nâu óng ánh.

Đình đẹp, một chiếc khoan tay, thưa ông năm mươi phút nữa, tôi sẽ trở lại trước xe.

– Tôi đi với cô.

Sóng đôi bên nhau, họ đi đến quảng trường gần một nhà thờ. Từ khắp vùng hông thôn chung quanh những người Êđê Gia Lai ... đồn đến chợ. Hôm nay họ cũng đi bán những sản phẩm của họ làm ra để đổi hoặc mua những thứ họ cần.

Những chiếc xà rông của họ nhiều màu sắc sỡ, vui mắt. Cả những chiếc khăn quàng của một số người khác mà cả hai không biết tên dân tộc cho. Hoàng Lan mở to mắt như thu hết những màu sắc vào trong đôi mắt mình. Dù không muốn, nhưng Hoàng Lan cũng thốt lên :

– Tất cả đều ca hát.

Màu sắc sặc sỡ của những chiếc khăn choàng ganh đua với màu sắc bóng .

Ngồi của các thứ quả trong ánh sáng chói lọi trên tầm cao. Lạ lùng và ngỡ ngàng đã hoàn toàn tác động đến thời gian và không gian, nó làm cho tâm trí và tâm hồn con người thoải mái. Hoàng Lan trôi đi trong cái biển màu sắc đó, cô như thấy mình bình bồng. Cô gái hầu như không hận thấy người bạn đồng hành. Đã đó lấy máy cái giỏ cô khoác ở cánh tay Cảnh đẹp bầu trời, màu sắc thổ ngữ xa lạ, cô đang lướt trong hư vô Trong đó không có gì ngạc nhiên, kể cả sự hiện diện của một dáng dấp đàn ông cao và thanh, một người đàn ông xa lạ.

Chợ đang lúc đông, Hoàng Lan trấn tĩnh lại, những thứ mua, được chất đầy trong các giỏ mềm . Nội mang cho hết những thứ này ra xe cũng phờ người.

Để mua nốt các thứ, Hoàng Lan phải vào một cửa hàng gia vị và thuộc Thành nhìn nàng rồi hỏi :

– Cô ở trong cái hang ấy bao lâu ?

– Chỉ mười lăm phút thôi, tôi nghĩ thế.

Cô đợi tôi ở đây được không ? Tôi đi một lát sẽ về ngay.

– Ông đừng đi lâu, tôi phải về kẻo. ông bà chủ đợi.

– Cô đừng ngại !

Với những bước chân dài và mềm mại, anh len lỏi qua những con bò đang cạo móng xuống đất qua những ngổn ngang đến gian hàng của thợ thủ công vùng cao, đang phốt bày những hàng họ dệt bằng những sợi mà họ tạo ra và nhuộm màu rồi họ dệt. Dân, ở đây gọi là thổ cẩm Anh nhìn những chiếc khăn quàng rồi anh tưởng tượng ,đang quàng những chiếc khăn, một chiếc nữa và một chiếc nữa qua vai của Hoàng Lan. Đợi vai của người chinh phụ trẻ trung, Anh nghĩ như thế. Anh sờ nắn vải như cảm nhận sự mềm mại của những sợi tơ, thử nhìn những đường rua rồi anh chọn một chiếc màu xanh lá cây tươi rói, thầm gán cho nó cái tên Hy vọng, chọn một chiếc màu đỏ thắm vẫn theo nhưng hình vẽ vàng rực.

Gọi là Say mê Rồi một chiếc màu, xanh lơ, anh gọi nó là Bầu trời hiền dịu, đây là một chiếc khăn rộng bằng lụa tơ tằm.

Ôm tất cả nhưng thứ vừa mua được, anh trở lại hiệu thuốc, nơi cô gái vừa mua xong hàng.

– Khi hãy có vẻ như cô không yên tâm về tôi Nhưng cô xem, tôi chính xác như một chiếc đồng hồ.

Ah nói thêm :

– Hãy một lần này đã Hoàng Lan soát lại cái bản mua hàng và khẽ nói :

– Có lẽ xong cả rồi Chàng đứng nhìn cô, nhún vai, hai tay dang ra nhu tiếc rẻ.

Cô gái trẻ trung ơi, ' cô có hình dung được không '? Sáng nay tôi không hề có ý chở cô trở lại nhà.

Hoàng Lan hất mặt lên :

– Cũng đơn giản thôi, tôi có thể lái xen xe Về Thừa ngài, và một trong ấy người lái xe sẽ đến đón ông theo giờ ông định.

– Có nghĩa là cô lái xe được và có đủ kinh nghiệm để lao vào con đường xoáy ốc này ?

Hoàng Lan lại nhún vai :

– Ông lái được tại sao tôi lại không. Tôi sẽ lái chậm thôi, thua ông.

Rõ ràng là anh ấy thích câu trả lời như thế. Anh ấy hỏi :

– Khi cô thôi việc cho nhà Sain-Luck, cô có muốn lái xe cho tôi không ?

Cô không hề thấy l'ảnh mình đã trả lời một cách kiêu căng, bằng thứ giọng mà cô dùng ở nhà cô, giọng của cô Tôn Nữ Hoàng Lan, dùng rất tự nhiên để mắc một anh chàng quấy rầy giữ đúng phép lịch sự Thái độ của cô, cái đầu kiêu hãnh hất lên một cách tự nhiên, trông thật khác biệt Thành mỗi lúc một thêm chú ý, đồng thời lại càng thấy thích thú. Có biết bao câu hỏi, nhưng tất cả đều sẽ không đúng lúc, anh cảm thấy như thể một dấu hiệu, anh ghi nhớ là cô gái tuyệt diệu này là chị của ba đứa em. Anh cũng cảm thấy ba chiếc khăn vừa mua sẽ không được nhận, nếu anh đưa tặng cô lúc này.

Cố giữ giọng thản nhiên, anh chỉ nói :

– Cô đã có các dự định khi rời khỏi đây – Tôi sẽ về nhà tôi .

– Ở đâu ?

– Ở Quảng Ngãi.

Cô nói bằng giọng thật trầm như muốn nói rằng cô đang nhớ nhà lắm lắm.

Anh thốt lên :

– Ô, cô là người Quảng Ngãi, đó là nơi ươm những con người có ý chí. Vững vàng, cùng với sự khao khát vươn lên, thoát khỏi những gì mà tạo hóa đã dành cho họ. Sự nghèo khó, nhọc nhằn. Tôi yêu mến tính cách này, cái tính can đảm và phiêu lưu, sẵn sàng bước chân ra đi đến một

vùng đất mới để sống, để thành đạt và để một ngày họ lại trở về nơi họ đã ra đi.

Nhưng Hoàng Lan không tiếp nhận thiện chí từ chàng. Cô coi như mình ở đây để làm nhiệm vụ, một nhiệm vụ mà người con cả trong gia đình phải làm.

Mùa này ở Buôn Mê tách biệt hẳn với mùa trước nó, với mùa tiếp theo nó. Cô tiếc là đã nói ra sứ sở của mình, thấy như mình phản bội một bí mật, đã thiếu sót với cái tính khiêm nhường của cả giòng giống.

Hơi thở dồn, cô yêu cầu :

– Ta đi nhanh lên !

Đưa các giỏ cho tôi.

Không hiểu sao cô lại thấy mình bực mình, cô dấm dăng.

– Tôi được trả công để mang chúng.

– Kiêu ngạo đến thế ư ?

Anh nhận xét khi cô tỏ vẻ khó chịu và cô buông thêm một câu :

– Tùy ông nhận định thế nào cũng được.

Cái nhìn của họ đụng nhau. Một câu nói không bộc lộ ý nghĩa nào của cô, nhưng là kết quả của một trạng thái căng thẳng, thần kinh tột độ, cô thốt ra bằng giọng hỗn hển:

– Bảo thì có thể giúp tôi.

Ngay lập tức mặt anh ta lạnh như băng, không nói một lời, anh buông rơi xuống đất ba chiếc khăn quàng vừa mua tuyệt đẹp. Hy vọng, say mê, bầu trời.

Hoàng Lan hất đầu :

– Hay là ông đợi tôi nhặt nhùng thứ ông vừa vứt xuống ?

Mặt anh ta vẫn không thay đổi, đôi mắt anh ta ánh lên màu xám, anh lờ, u hoài.

– Đây là lần đầu tiên tôi bị lẫn lộn với một tên thô lỗ.

Hoàng Lan định xin lỗi, nhưng rồi không hiểu sao cô lại bước đi, cô đi trước cánh tay như bị trật khớp vì các giỏ nặng quá, ở ngang tầm. Vai, cảm giác nóng ran không ngừng tăng lên, cô nghĩ đến gia đình, đến ngôi nhà mình, họ sẽ nói gì khi mẹ, hay các em trai, em gái của cô, nhất là bà vú già, trông thấy cô lúc này ?

Tất cả những việc cô làm, Vì họ hơn là vì cô. Cô có thể sống khiêm tốn với hoa lợi ở nhà và quanh khu vườn của mình. Cô cần phải vững vàng để vượt qua mọi thứ ... Tuy nhiên, sự cố gắng lúc này vượt khả năng của cô. Để lấy lại hơi, cô đặt các giỏ xuống đất, đứng vươn lên cho đỡ mỏi lưng. Nghỉ một lúc, cô lại cúi xuống xách các giỏ nặng ấy lên. Nhưng anh đã bước đến giành lấy vót một lời biện bạch châm biếm.

– Vì không có Bảo.

Anh ngẫm nghĩ, thấy rằng tất cả ở nhà đều ngày càng lạ lùng. Trừ vợ chồng bà Ring chẳng có gì

thay đổi, gia đình Sain Luck có cái tật gần đở là hay thay đi người làm và khách đến của họ cũng thế, ông đại sứ là một người goại lệ Chàng không phải là một kẻ làm chính trị hay kinh tế nên. Chàng thấy bức mình. Ông Sain Luck mà di chuyển trong vòng bán lính khoảng hai trăm mét là khiến nhiều người chạy theo hụt hơi. Họ muốn biết nhưng tin tức nóng hổi từ ông, những tin chỉ ..cần rò rỉ một chút xíu cũng ảnh hưởng tới cả một nền kinh tế. Bộ mặt của tên lái xe tên Bảo làm anh cháy ngấy. Còn Hoàng Lan sống bằng lý trí nhưng tính cách của cô không giống với việc, cô đang làm. Anh chẳng biết cô là ai, nhưng anh cam đoan rằng cô không phải là một đầu bếp chuyên nghiệp, còn một việc nữa, anh bức bối vì ông bà Sain Luck đã mời tiểu thư Thái Diễm quá sớm. Cô ta sắp đấu độc khoản thời gian mình nghỉ ở đây bằng thói lẳng lơ không bao giờ hết của cô ta, rốt cuộc, nếu cô ta quá đáng, mình chỉ còn cách là chuồn thẳng. Chiếc xe vẫn chạy mà chẳng ai nói với ai lời nào. Mỗi người bận đi theo những suy nghĩ của riêng mình. Lâu lâu, Hoàng Lan liếc qua anh chàng nhưng khuôn mặt anh ta kín bưng, chẳng biết anh ta . Đang nghĩ gì. Chỉ có một điều chắc chắn là anh ta đang giận nàng lắm lắm. Trong bộ quần và áo bằng thun mỏng, bốn chiều bó sát lấy cơ thể màu đen?.. vì biết rằng mình có một thân hình đẹp như một nữ thần, cô gái lai Pháp trẻ trung Thái Diễm ấy làm như đứng gần nhà xe lúc chiếc xe tải nhỏ đi Buôn Mê về lái vào Cô kêu lên :

– Anh !

Rồi cô tỏ ra duyên dáng :

– Nếu biết anh có mặt ở đây, thì tôi đã mặc một chiếc áo đẹp để chào mừng anh.

– Sự thể là cô đã mặc như một tên trộm ở khách sạn Thái Diễm.

Tuy cảm thấy khó chịu vì nhận xét kia, cô vẫn yếu điệu lại, anh và nhấn giọng :

– Mọi người đều gọi tôi là Diễm, như thế bớt nghiêm nghị hơn.

– Hãy coi tôi như ở trong nhóm người nghiêm nghị.

– Cơ bản là tôi đã sai lầm, khi coi anh lẫn lộn với người.

Anh vẫn tỏ ra cực kỳ khó chịu với cô.

Anh nói tiếp :

– Cô có biết câu tục ngữ Ai coi mình như mật thì ruồi sẽ ăn người ấy không?

Giọng đầy ngọt ngào khiêu gợi, cô nói với nụ cười chậm rãi :

– Ăn tôi đi.

Giọng tiếng Pháp nũng nịu, gọi mời, nhưng anh đã quay mặt đi.

– Nếu cô cho phép, tôi đi chào mọi người.

Trong thời gian ấy, Hoàng Lan được ông Ring chuyển vào bếp những thứ mua ở chợ Buôn Mê. Niềm vui ước lại trái tim cô khi nhìn thấy trên bàn một bức thư, viết cho cô với nét chữ của bà Diễm Linh.

Cô hầu như không để ý đến lời Bảo lẩm bẩm nhận xét.

– Nếu cô nghĩ đến việc tranh chấp người mà tiểu thư Thái Diễm đang tán tỉnh thì sẽ có chuyện lôi thôi đấy.

Chương 4

Mồm huyết sáo một điệu nhạc bì đay không rõ ràng, Bảo đi vào bếp, chỉ có một mình bà Ring ở xuống bếp, hấn Hỏi :

Ông Ring đâu ?

– Ở chỗ ông cũ sai đi.

– Còn Hoàng Lan?

– Tôi không biết.

– Chỗ của người nấu bếp là ở bên bếp lò – Chỗ của mọi người do Chúa ban cho.

Bác người lai thần nhiên trước tiếng cười của Bảo Bác Quay lại nhìn Ngài Thành, người vừa đến một cách đờ đẫn, anh cũng hỏi như Bảo :

– Hoàng Lan đâu ?

Thái Diễm đột ngột ập vào và bảo anh :

– Đi với tôi đi. Tôi muốn bơi thuyền ở hồ Lớn.

– Tôi không thể theo nguyện vọng của cô, tôi còn phải đi đón ông Bộ trưởng bộ kế hoạch đầu tư.

– Ông ta đến đây làm gì ?

– Chuyện ấy không phải là chuyện của tôi.

– Ông bà Sain Luck sẽ biến cái biệt thự đẹp đẽ này làm một diễn đàn chính trị mất.

– Đó là việc làm của ông ấy mà:

Anh đưa tôi đi Đà Lạt với. Nếu cô muốn Vừa đi đến nhà xe, Thái Diễm vừa hỏi :

– Lấy xe của anh hãy lấy xe của tôi ?

– Tùy ý cô.

– Anh là hiện thân của sự thờ ơ.

Rồi cô khinh khỉnh nói tiếp :

– Chám chương à ? Một người chán chương còn có thể cảm động được không ?

– Theo định nghĩa là không.

– Nếu tôi lấy xe của tôi đi, rồi tôi quành hựt một cái ...

– Như một người theo phật giáo, ý nghĩ về cái chết luôn quen thuộc với tôi, cô đừng nên nói tới những vấn đề đó làm gì – Giữa lúc sức trẻ vẫn còn tràn đầy, đầy thắng lợi, anh không một chút giật mình vì luyến tiếc hay sao ?

– Có thể có, vì đó là thuộc tính của con người. Chúng ta đi thôi, không nói chuyện phiếm nữa,

nếu không chiếc điện thoại của bố nuôi tôi sẽ bị bỏ bom, và vì sự rề rề của cô mà tôi lãnh đủ Thái Diễm cảm thấy khó chịu, bao giờ anh ta cũng gây cho nàng cái cảm giác ấy Từ Paris, nàng chạy sang đây, nghỉ lại ở cái biệt thự khỉ ho gò gáy, tiếp xúc với những nhà chính trị chán phèo cũng chỉ vì anh ta.

Chiếc BMW lăn bánh ra khỏi gara xe, trông rõ dáng dấp của Hoàng Lan đang đi vào nhà trong giấy lát. Thái Diễm đổ tất cả bức dọc mà chàng gây ra cho nàng lên đầu cô bé.

– Tôi không ưa con bé kia, tôi thấy Mali thả lỏng nó ở nhà tôi, kẻ hầu người Hạ biết rõ họ không được thuê để ngắm trời, ngắm đất. Từ hôn đến đây, sáng nào tôi cũng phải cho đem lại trà xuống bếp vì pha tồi quá.

Chàng nói mà không để ý gì đến nàng ngồi bên cạnh.

– Trong các bậc tiền bối của cô, chắc có những người buôn nô lệ gia đen.

– Trong các tiền bối của tôi à ? Anh có cái tánh hay xúc phạm người khác.

– Tôi không phải kẻ trưởng giả học làm sang.

– Nhưng anh nổi danh lòng lầy.

– Nổi tiếng thế thôi.

– Dù sao anh đã thừa nhận rồi nhé.

– Năng khiếu là ân huệ trời cho chẳng có gì để cho con người lấy làm kiêu hãnh. Tôi muốn lòng tự hào của mình giống tính dũng cảm bền bỉ của rệp tôi.

– Dù anh đồng ý hay không thì anh vẫn là một người cao sang.

– Thái Diễm, dù cô có thứ lỗi hay không cho suy nghĩ của tôi, tôi vẫn thấy nhãn hiệu Một người cao sang là ngu ngốc.

Trong trường hợp này, anh bạn ơi ...

Phải cố gắng lắm, cô mới ghìm lại được những câu nói gay gắt. Cái đầu xinh đẹp bướng bỉnh của cô đã quyết định cô sẽ làm vợ của anh cho đến ngày hôm nay, cô luôn thực hiện được điều cô mong muốn. Mồ côi cha, được hưởng tử cha một tài sản rất lớn. Mẹ cô tái giá cách đây ba năm, cô được hưởng tự do tuyệt đối. Cô hứa với mình chàng đi đâu mình đi đấy, mình theo nàng từng bước, không mỗi một, dư chàng xa vời đến mấy, hay là muốn tỏ ra xa vời. Nếu ngày nào đó có một người đàn bà được gọi là vợ chàng thì người đó sẽ là mình, không thể là ai khác. Nàng mỉm cười, tự hỏi mình :

Tại sao chàng có thể từ chối ta được. Một vị trí xã hội tốt trong xã hội Pháp, điều đó khiến tăng thêm phần long trọng cho chàng. Bản thân lại giàu có, trẻ trung và xinh đẹp nữa. Có biết bao người đàn ông quy lụy trước . Ta để chờ ta một cái gật đầu Rồi chàng sẽ tự hào về ta. Sẽ cưới ta, cái ta cần là thời gian ta gần gũi chàng.

Nàng đưa hai tay vuốt ra sau mái tóc dày đen nhánh như hạt huyền, trừ một lọn phai màu gần

như trắng.

Chàng nhìn liếc sang nàng, thấy cử chỉ của nàng, chàng nhận xét một cách giễu cợt, Nếu tiểu thư một bên lông mày cũng nhạt màu đi như thế thì đẹp hơn nhiều.

Dù có khả năng làm những chuyện mà mọi người cho là động trời, nhưng Thái Diễm vẫn có thể hạ mình trước người khuất phục cô. Cô quay về chàng với một nét nhìn nô lệ, chàng cho xe đi rất nhanh mà không nói thêm một điều gì cả, cuối cùng cô, đành ngồi im lặng :

– Làm xong rồi à ? Hoàng Lan !

Trong lúc chiếc xe BMW đi, ở nhà, bà Ring hỏi Hoàng Lan. Nàng gật đầu :

– Xong, mọi thứ sẵn sàng rồi.

– Còn cái kia, cái bé tí ấy.

Bác người lai chỉ chiếc bánh rùa nhỏ xíu, nàng mỉm cười :

– Cái ấy giành cho ông Ring. Còn thừa một ít bột sau khi đổ khuôn cho chiếc bánh ở phòng ăn, cháu để giành cho bác.

– Cô tốt như thiên thần.

Bác người lai trịnh trọng nói, giọng từ cổ họng của Báo ném , ra một âm điệu lạc lõng.

– Và mạnh như rượu.

Dụng ý hai nghĩa, mấy người lai kia không hiểu, nhưng Hoàng Lan thì hiểu rõ. Không hiểu sao cái anh chàng Báo này luôn gây cho nàng cảm giác bất an.

Hắn chăm chỉ nhìn cô gái rồi nói :

– Ngài Thànhn lúc này có qua đây, ông ấy hỏi cô ta đi đâu.

Hoàng Lan im lặng, không nói gì, Báo lại nói tiếp :

Tiểu thư Thái Diễm cũng đến và không rời ông ấy một bước. Họ cùng đi với nhau. Ông ấy có lái xe đi Buôn Mê thứ sáu này nữa Anh chàng vừa nói xong, bác người lai đã bảo :

– Hoàng Lan, lên hỏi bà Sain Luck xem dùng rượu gì với cà phê ? Hải lòng vì thoát khỏi các câu hỏi của Báo, cô gái nhanh nhẹn bước vào khoảng sân có mái che. Bà Sain Luck đang ngồi ở đấy và bà mỉm cười nhận xét.

– Cái bác Ring tội nghiệp. Bác ta không bao giờ nhớ nổi là ông đại sứ dùng rượu mạnh ...

Thưa bà, vâng.

– Và tôi cũng bảo cho cô biết, ông ấy ăn rất ngon miệng đấy. Hình như cô hơi xanh. Hoàng Lan, tôi hy vọng cô quen với khí hậu ở đây rồi chứ.

Nàng gật đầu :

Thưa bà, vâng ạ.

À, tôi nghe tiếng cửa họ đến rồi kìa.

Hôm nay chúng ta có khách quan trọng và tôi mong cô . Nấu thêm món ăn Việt cho ngài, Bộ

trưởng.

Ngài bộ trưởng cùng với ông Thành bước vào sân:

Hoàng Lan lảng đi, Thành nhìn theo :

– Tôi không thấy Thái Diễm, cô ấy đâu rồi ?

Nghe bà Sain Luck hỏi, ông bộ trưởng mỉm cười :

– Người ta bảo đàn bà đẹp thì càng thích làm đẹp.

Thành điềm tĩnh nói tiếp :

– Tiểu thư Thái Diễm đột ngột quyết định ở lại Đà Lạt để đến hiệu làm tóc, cô ấy bảo thím đừng lo lắng cho cô ấy.

Bà quay qua nói chuyện với ông bộ trưởng và khi bà quay trở lại, bà ngạc nhiên thấv anh rất trầm mặc. Bà ngạc nhiên đến nỗi không dám hỏi anh ngay.

Anh đứng tựa lưng vào một tái cột, mắt hơi khép xuống.

– Cậu chuẩn bị rượu cocktah nhé.

– Nếu thím muốn.

Tuy vậy, anh vẫn không động đậy. Bà Sain Luck. Nói tiếp :

– Hãy nghe tôi nói đây, chúng mình quen nhau đã hai mươi năm rồi, cậu là con đó đầu của chồng tôi,nhưng cậu và tôi bằng tuổi nhau. Tôi coi cậu như còn của tôi.

Mào đầu sợ thật, thím làm tôi phát run lên.

– Cứ run, nếu cậu muốn, nhưng lấy vợ đi – Tại sao thế thím Mari ?

– Cậu ba mươi sáu tuổi, vì tôi cũng chừng ấy tuổi.

– Thím bị đầu độc tư tưởng toán học trong nhà này rồi. Theo sổ hộ khẩu, rất có thể tuổi của tôi là do thím khai gian cho tôi:

Nhưng nói cho vui thế thôi, riêng tôi, tùy theo lúc ? Có lúc ,tôi thấy mình một trăm tuổi, có lúc lại như mới mười hai ...

Như vậy là quá già hay quá trẻ để lập gia đình. Đó là theo cách nói thông thường.

Còn tôi, tôi là một người dư mục.

– Nhưng không có một cái lều.

Mari nhún vai, nhưng chàng đáp ngay cái nhún vai ấy.

– Đối với tôi một chiếc khăn quàng cũng quá đủ ấm rồi.

Trước mắt, anh lại trông thấy màu xanh lá cây, màu đỏ thắm và màu xanh lơ nhạt của những chiếc khăn quàng mà anh đã ném ngay dưới đất trong một con phố của chợ Buôn Mê hôm ấy, rồi anh nên tưởng tới ý nghĩa đã gạt . Bỏ Hy vọng, Say mê, Bầu trời hiền dịu. Không chủ tâm, anh nói tiếp :

– Hôn nhân ư Với tôi không dễ dàng.

– Cậu có quyền đòi hỏi nhiều.

Anh ngẩng lên nhìn bà Mari và cảm thấy buồn cười vì những gì bà nói.

– Quyền gì thế ? Thím Mari tội nghiệp ơ ! Với một người không thực sự vừa đôi, có lẽ không thể có người ấy lấy không nên có vì tội.chỉ đem lại sự đau khổ và sẽ nhân lai ở. Người ấy sự bực tức không thể chịu đựng lâu được. Nếu thím thấy một cô gái rất trong sáng nhưng không hề ngây ngô, vừa đẹp vừa duyên dáng, có một khuôn mặt và hình dáng không hài hòa, họ lại làm tổn thương tôi, đến phát lạng lên được, nhưng cộng những nét trên với một trái tim nhiệt thành, suy nghĩ đúng đắn, tâm hồn sâu sắc và sự trù mẫn phải tô tâm, không bỏ qua tính can đảm, thì tôi sẽ trả lời đồng ý Bà Mari lắc đầu quầy quậy, khi nghe anh nói về người con gái sẽ là vợ anh. Bà nói :

– Cậu đang miêu tả ảo ảnh đấy ư ? Ảo ảnh không bao giờ là hiện thực cả.

– Tôi chỉ có thể yêu cái ảo ảnh ấy.

– Cậu sẽ không bao giờ có được người ấy trong vòng tay của mình.

– Vòng tay tôi sẽ tự do để mơ đến con người hoàn hảo ấy.

Ồi, một anh chàng cứng đầu, bướng bỉnh. Anh ta có cái bướng nhiều như tài năng của anh ta vậy.

– Hãy nghe lời tôi vì tôi có trách nhiệm với tương lai của cậu. Cậu hãy biết điều một chút. Tôi tin rằng Thái Diễm cô ấy ...

Anh dứt khoát xua tay :

– Xin thím, Mari ...

Anh rời khỏi chỗ đứng của mình, đi ra ngoài, nơi anh có thể nghĩ tới những gì mà anh cảm nhận ở phiên chợ Buôn Mê.Đó là Hy vọng, Say mê và Bầu trời dịu êm. Cái cảm giác thật đặc biệt mà anh chưa bao giờ chạm phải. Ồ, cũng có, đó là khi chàng đứng trước âm nhạc. Chỉ nơi đó mà thôi. Còn Thái Diễm ư ?

Nàng chẳng có một điểm chung, nào với chàng. Và như thế chàng không thể nào đi chung con đường cùng với nàng.

Bằng ngôn ngữ mộc mạc của mình, bác người lai tên Ring đã nói cho Hoàng Lan hiểu rằng cả nhà đã đi Đà Lạt chơi:

Bảo lái xe, bác phải ra đồng làm việc, còn vợ bác Ring bận rộn với mấy chuồng gà ông bà chủ cho nuôi ở cuối góc vườn:

Hoàng Lan ngần người trước cái tin đặc biệt đó. Phải mất một lúc, cô mới phân tích được các cảm giác khác nhau của mình. Trước tiên là sự thanh thản tiếp cận với trạng thái ngây ngất. Chỉ có một mình trong căn nhà, không phải gò bó gì cả, không phải đóng vai trò gì cả, không phải sợ ai phát hiện ra mình, cũng chẳng sợ ai hặc học mình. Dù khoảng không gian ngăn cách

nàng với biệt thự nhà nàng quả là quá xa, nàng lại thấy mình trở lại là một tiểu thư quý phái của dòng họ Tôn Thất. Vững tâm, cô trở lại là chính mình. Tôn Nữ Hoàng Lan.

Nhìn ra cổng, nàng thấy bác Ring đang đi xa dần và vợ bác cũng đã đi khuất.

Nàng thở dài nhẹ nhõm. Cả một buổi chiều tự do đến với nàng. Hôm qua, nàng đã viết thư cho bà Diễm Liên và , thỏa thuận là bà sẽ báo cho những đứa em học nội trú biết về chị lớn. Tuy nhiên, đối với Hoàng Lan, tự do chiều hôm nay nàng có được. Nàng muốn tận dụng để làm một điều gì đó, chiều mà nàng mong muốn nhất.

Trước khi nhận thức rõ, ý nghĩ của nàng đã cuồng nhiệt đến quần quanh chiếc đàn dương cầm lộng lẫy mà nàng đã thấy chiếc dương cầm có cánh dang mê rộng. Khi ý muốn được ngồi vào chơi đàn trở nên rõ rệt, nàng lại nghĩ :

Như thế có sỗ sàng quá không ? Có làm bà Sain-Luck buồn lòng vì phật ý hay không? Tuy nhiên, khi vừa đến đây bà Mari tức là bà Sain Luck đã bảo rằng :

Tôi muốn ai cũng sung sướng khi ở trong nhà của tôi, nhưng nếu cô thiếu cái gì thì cô phải hỏi. Cái cô thiếu đến nỗi bỗng cảm thấy ngột ngạt, nặng nề, đó là âm nhạc, được, là được ngồi vào chiếc dương cầm và thả hồn trong đó.

Nàng lưỡng lự. Mình có làm điều gì xấu đâu. Nhưng mình không quen dùng cái gì không phải của mình. Cái ước muốn được ngồi vào đàn nó mãnh liệt đến nỗi nàng không ghìm lại được. Với những bước đi nhanh thoăn thoắt, nàng tiến vào trong nhà, bước vào phòng khách dài suốt chiều ngang của tòa nhà, có cả cửa mở ra cả phần hiên có mái che và ra vườn.

Trước hàng phin của chiếc dương cầm lộng lẫy, nàng run run, tâm tư của nàng dậy sóng.

Những bí mật của cuộc sống trước đây giờ không cần che đậy, nó lộ ra ngoài sự tiếp diễn tẻ nhạt do tài chính. Sa sút, kéo theo chuyện Tùng Lâm lẩn tránh nàng, những điều đó diễn ra trước mắt nàng. Chính vì vậy mà nàng mất đi không phương cứu chữa môn nghệ thuật mà nàng yêu quý. Ngay khi hết hạn hợp đồng bốn tháng làm đầu bếp tại đây, trở về Quảng Ngãi, nàng sẽ phải cố tìm một công việc mới. Hai bàn tay cô lướt trên phím đàn, nàng ngồi xuống ghế, để nhúng âm điệu của một bản nhạc, thật cũ vang lên.

Cành hoa tím tím tá xinh xinh ...

Trạng thái xuất thần diễn ra, Tâm hồn lâng lâng thoát tục khi bắt vào nhịp, vào trọng lượng của những chông chênh. Nếu bị hỏi một cách đột ngột, nàng sẽ không nhớ ra mình là ai, đang ở đâu, cũng như tại sao từ một nhịp điệu buồn đến nao lòng như thế nàng chuyển sang trạng thái choáng váng của Xô-nat cho tình yêu. Mắt nhắm lại, nàng nghe trong nàng tiếng hát của cây đàn vĩ cầm, như nàng đã bao lần nghe qua da. Đàn dương cầm trở nên thì thầm hoặc bắt lại những biến tấu cứ lần lượt như thế, niềm vui và nỗi đau hoàn toàn lẫn thành tiếng vang vọng, thành sự phối hợp nồng nàn của nàng với những đòi hỏi triu mến một cách tuyệt vọng. Từ cõi trần thế đến cõi

siêu phàm, lời nhạc nở bung ra rồi hòa lại với nhau trong đoạn nhạc nhanh của bản Xô- nát Hàng mi của Hoàng Lan uớt đắm khi đôi tay trầm tĩnh của nàng làm ngân lên những hòa âm đầu tiên của phần nhạc khoan thai, trang nghiêm, giữa những nốt nhạc chậm rãi, lẽ ra nàng có thể nghe thấy tiếng bước chân dưới mấy vòm cuốn ngoài sân. Thế nhưng nàng không nghe thấy gì hết ngoài sự bình yên mơ hồ của đoạn nhạc khoan thai dịu dặt. Hai hàng mi dài vẫn nhắm để ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Đôi môi mọng đỏ hình trái tim của nàng hé mở để bắt vào một cách hoang dã đoạn kết thúc, một thứ tiếng gọi như được kêu lên nghẹn ngào, rồi lại kêu lên mãnh liệt hơn. Nỗi lo lắng trong những lời cầu khẩn, được diễn đạt bằng sự kết hợp âm thanh rất cảm động. Nàng biến bản nhạc thành của nàng, nàng sống. Trong nó :

Cho đến lúc nàng bị kéo ra khỏi đàn dương cầm, đưa đến gần bên cửa sổ, và ở đây Công Thành mất tai anh đang cúi nhìn khuôn mặt be nhỏ, bơ phờ của nàng. Bản nhạc đã rút hết sinh lực của nàng, nàng trở nên mộng mị.

Cả hai đều trở đờn, đôi mắt màu xám như ánh thép lục tim trong cái nhìn còn ngờ ngác, nhưng long lanh đúa đôi mắt nâu ấm áp. Hai bàn tay với những ngón tay thon dài của người đàn . Ông như gắn vào đôi vai đang rung lên vì tiếng trống thức cổ ghìm lại. Đôi vai mà ánh mơ ước thật hồn nhiên sẽ phủ lên những chiếc khăn quàng được gọi ngay là Hy vọng, Say mê và Bầu trời hiên.

Dịu. Cô gái khoảng hai mươi tuổi này là ai, nàng biết bản Xô-nat cho . Tình yêu ở đâu ? Bản xô-nat của Công Thành. Từ sự từng trải nào, hoặc khả năng tiên tri nào, mà nàng rút ra được biết bao đau khổ và biết bao tình yêu như thế ? Nhưng vì đâu mà có sự che giấu để đôi bàn ,tay nghệ sĩ, trái tim nồng nàn ấy, phải làm những công việc tầm thường giữa những người tầm thường.

Do tình cảm mù quáng của những người coi nghệ thuật là tối cao, anh oán hận cô một cách cay đắng về cái mà trong lúc tức giận vô kể, anh gọi là sự đóng kịch thấp hèn. Nàng hơi run. Nàng cứ tưởng chỉ có một mình ở đây Bác Ring đã bảo nàng rằng Bảo lái xe đưa cảnh đi Đà Lạt chơi cơ mà ...

Nàng càng run và bối rối Hơn khi nghĩ về gia đình nàng. Số tiền mười hai triệu rất cần cho gia đình trong lúc túng thiếu này Mấy đứa em lại vừa nhập học.

Không nên để ở đây biết, họ sẽ không mượn mình nữa. 'Mình cần ở lại, giữ một chỗ làm, vừa không tốn kém cho gia đình, vừa có thể đem về một khoản tiền lớn để Hoàng Thông đi học tiếp ở trường Bách khoa, để Ngọc Lan ở Đà Nẵng và Ngọc Thông ở nội trú ..

Nàng ấp úng :.

– Xin ông đừng nói.

Lo âu hiện lên trong ánh mắt nàng mãnh liệt đến nỗi Công Thành đã hiểu lầm và chàng đau đớn vì sự hiểu lầm ấy. Căn nhà này đầy dẫy những điều mà báo giới quan tâm, kể cả những gián điệp ở nước ngoài. Những thách thức ở đây quá nổi trội và học nắm vận mệnh của nhiều nền kinh tế. Chẳng lẽ một cô gái xinh đẹp có một đôi mắt thật trong sáng. Người sắc sảo đối đáp những câu nói của anh, những suy nghĩ của anh về đời sống về cuộc sống nội tâm. Người chơi dương cầm thật điêu luyện bản xô-nát cho tình yêu còn hơn cả điêu luyện, chơi như một nghệ sĩ cảm thông tức thời với niềm say mê sáng tạo lại có thể là một người bán linh hồn mình vì những công tiền để làm do thám.

Xin ông đừng nói.

– Cô nói gì Và chàng mỉm cười :

– Tôi chẳng quan tâm tới những chính sách về kinh tế, hay những món tiền mà nơi này hứa viện trợ, nơi kia nói cho.

Những ý tưởng cải cách nền kinh tế Cái đầu nàng nhận ngay ra vấn đề đó.

Những ý tưởng để cải cách nền kinh tế đã quá lạc hậu của nước nhà, để mức sống cao hơn, để các em nàng được học hành mà nàng không phải hy sinh môn nghệ thuật mà nàng yêu thích – Những ý tưởng để cải cách nền kinh tế trì trệ và kém phát triển này đều bắt đầu từ đây ' Thật là một điều tuyệt diệu xưa nay, mấy vị lãnh đạo của ta nói thì miếu, làm thì ít mà cái ít ấy cũng làm thiệt hại cho nền kinh tế rất lớn, ví dụ chương trình mĩ đường.

Sửng sốt, Công Thành lặng lẽ nhìn nàng. Hoặc cô gái này rất thông minh và nhanh trí, có khả năng che giấu giới đến tột độ hoặc chỉ đáng lên án hoàn cảnh làm người ta bị ám ảnh là gián điệp khắp nơi. Nỗi ám ảnh đó đã len lỏi vào làm cho người ta dễ nghi ngờ sự việc.

Mắt nàng lại bất chợt nhìn về phía chiếc dương cầm, giọng nàng lo sợ :

– Xin đừng nói được không ông Thành ?

Anh bỗng như nghe thấy cách biểu diễn của người chơi dương cầm. Và một mong ước rung lên trong trái tim nghệ sĩ của anh. Đi lấy vĩ cầm, anh muốn hòa cùng tiếng đàn với nàng. Cảm thông nhau trong âm nhạc với thiên tài trẻ trung, không muốn ai biết mình này. Thế nhưng, ấy anh không rời được đôi vai anh đang đặt lên, anh bất giác hỏi :

– Cô có người biết sáng tác bản Xô-nát cho tình yêu không ?

Tôi biết ông ta qua tác phẩm. Riêng ông ta thì tôi không biết.

Anh nghi ngờ ngay lập tức. Hoàng Lan chơi thuộc lòng phần dành cho dương cầm của bản Xô-nát cho Tình yêu lạ ra vẻ không biết Công Thành ?

Trong thâm tâm chàng cố ghép lại với nhau các yếu tố rối rạc, bởi khi loại bỏ những ý nghĩa về những ý tưởng kinh tế thì không còn gì khớp với nhau được nữa ần như trái với ý mình, chàng lẩm bẩm – Bản Xô-nát ...

Mặt nàng bằng sáng lên một cách nhiệt thành. Nàng nhẹ nhàng nói :

– Phần dành cho dương cầm là của nhạc sỹ tài ba Cửa nhạc công Thành.

Nói đến tên này, có thật là cô gái không biết người mang tên ấy không?

Công Thành cố làm sáng tỏ vấn đề nàng đã giữ cho không ai biết mình là là. Ai Trong khi những người khác ưa sự ồn ào, còn chàng luôn né tránh để khỏi bị các nhà nhiếp ảnh các báo giới tấn công. Mặt khác, khi đến Buôn Mê, chàng muốn dành cho mình đôi chút yên tĩnh, chàng không cho ai, biết địa chỉ của mình.

Vấn mái mê với đề tài kia, giọng sùng tín, nàng gần như thì thầm :

Chắc ông đã nghe nói về người nhạc sỹ tài ba ấy ? Ông ta có gốc là . Người Việt. Qua Pháp từ rất lâu và nổi danh ở Paris. Âm nhạc của ông ấy ư ? Bản Quatour gam Rê, bản Concerto cho đàn ...

Quên cả mình đang ở đâu, đang có người bên cạnh, nàng điểm lại toàn bộ tác phẩm của nàng bằng ờ giọng nói làm chàng tái mặt, bằng những hiểu biết và cảm nhận sâu sắc như cái nhìn chàng đang nghĩ về tác phẩm của chính mình. Chàng thu nhận những âm trầm bổng của giọng nói, những ngân vang đầy xúc động và trù mẩn trù mẩn ảo ảnh mà đêm này qua đêm khác anh mơ tưởng đến, muốn nó thật nồng nhiệt, thật trong sáng xua tan hết những gì không ăn nhập để cho tặng phẩm của mình ngày càng đáng giá.

Chàng cúi gần nàng mà không cảm nhận được. Cô gái mà ngay lúc đầu chàng đã tô điểm cho những cái tên :

Hy vọng, Say mê, Bầu trời hiền dịu. Bản thân là một người có tín ngưỡng, chàng không cho là không tưởng khi thượng đế nhân từ đã dành cho chàng cuộc gặp gỡ đặc biệt này. Vượt qua những điều tầm thường của cuộc sống, với tặng phẩm trời cho nàng chàng chịu ơn bản nhạc mình mang tên Xô-nát cho tình yêu. Nó có giá trị như một dấu phối hợp phi vật chất. Những gì còn lại, hoàn cảnh, vị trí có tương xứng hay không, những thứ ấy đối với chàng không quan trọng Tay nắm nhẹ vai nàng, không chủ tâm, như mộng mị, chàng từ từ kéo lại gần mình đôi vai đến từ xứ Quảng Ngãi xa xôi Như một thông điệp của quê hương nhỏ bé của nàng. Giữa bụi đỏ bazan của xứ Buôn Mê, chứng mình đã tìm thấy nhau.

Luôn mau lẹ trong cảm nghĩ, chàng thật là kỳ diệu. Mấy giờ trước đây Mari Sam Luck bảo rằng chàng chỉ có được ảo ảnh mà thôi. Trong vòng tay chàng, không bao giờ chạm đến hiện thực. Thế mà ảo ảnh ở kề bên với đôi mắt nâu, dài, cái miệng run run. Trong mái tóc dày của nàng, bóng tối và ánh sáng xen lẫn nhau, và đôi bàn tay nàng, đôi tay tấu lên khúc nhạc tuyệt diệu, đôi tay ấy nắm giữ điều diệu kỳ.

Trong vòng tay, chàng nhẹ nhàng siết chặt lấy nàng. Rồi con người. Khao khát mọi trù mẩn, sẽ uống những hơi ,đài ở ngay dòng suối ngọt trên mi mắt và hương thơm trên mái tóc của nàng. Cô gái trẻ trung này mang mặt nạ ư ? Mặt nạ sẽ rạn vỡ dưới những nụ hôn.

Cô ta tên là Hoàng Lan, hay là gì khác ư ? Trong lúc này, chỉ có một cái tên xứng hợp với cô : Nàng Nhưng khi môi anh kề gần khuôn mặt nàng, nàng. Lùi ngay lại, thở hổn hển, mặt đầy vẻ kinh hoàng. Chàng hỏi :

– Cô không tin tôi ?

– Không :

Hai tay chàng buông rơi xuống. Tiếng chuông đã thổi tắt ngọn lửa của niềm vui. Dù sự từ chối bật ra theo phản xạ, ạn muốn bàn cãi về vấn đề này.

Tiếng không ấy làm tổn thương anh sâu sắc Trái tim anh vốn mềm và không được che chở, bảo vệ, nên nó dễ vỡ, dễ bị đau vậ mà chính anh. Đã sẵn sàng tin tưởng một cách mù quáng rằng, nàng chính là ảo ảnh của chàng.

Chưa được tụ họp họ đã sắp phải chia tay, không có khả năng quay lại. Nàng làm sao biết được mình đã từ chối nộ hôn của Công Thành. Dù chàng có muốn tìm lại nàng sau này, chàng cũng không thể. Nàng sẽ rời Buôn Mê, rời căn nhà này để trở về nơi nàng đến đây, mà chàng chẳng biết gì về nàng cả. Chỉ một cái tên mà không biết có đúng là tên thật không ?

Nàng thong thả tiến lại phía cửa, định ra khỏi phòng khách nhưng đôi mắt nàng vẫn vương vít với chiếc dương cầm. Bước chân nàng không còn nhanh nhẹn như lúc đến Dáng đi của nàng là dáng đi sau khi tử biệt Chàng không rời mắt khỏi cái dáng nặng nề lúc ra đi ấy. Hoàng Lan không quay đầu lại. Nàng đi qua phòng khách như đi qua phòng đợi của nhà ga, một nhà gã thù địch và xa lạ, không nên đứng lại. Một đám đông hình ảnh và tiếng ồn ào nổi lên, các xe chở hàng lăn bánh ầm ĩ trên bến tàu. những âm thanh của những nhà ga mà chàng đi qua kéo đến trước mặt chàng.

Trước khi nàng mở cửa đi ra, Công Thành đã ở đằng sau nàng, lại nắm lấy đôi vai nàng, và dù nàng không quay đầu lại, chàng vẫn thì thầm Với một người nghèo khổ, cô sẽ cho miếng bánh của mình. Hãy cho tôi trong giây lát hơi thở của cô. Không lúc nào, ngay cả lúc anh chàng Tùng Lâm tán tỉnh nàng một cách ráo riết nhất, nàng lại cảm thấy bối rối như lúc này. Nàng phải kêu gọi toàn bộ nghị lực để cưỡng lại dòng nước mắt đang bị cuốn vào Lời kêu gọi thì thầm bên tai làm nàng bị xáo động. Nàng tiểu thư kiêu hãnh của dòng họ Tôn Thất :

Và Công Thành nói rất khẽ :

Trong giây lát.

– Buông tôi ra.

Mối nguy hiểm của sự cám dỗ, nàng có thể đo được nó qua việc chống chọi dữ dội. Nàng đang liên hành một cuộc chiến chống bản thân mình Và để cấm mình không được yếu đuối, như chỉ để nói với bản thân mình :

– Không !

– Cô hiểu lầm ý tôi.

– Tôi không biết ý ấy. Để tối đi !

– Khi không cần biết tôi là ai và tôi cũng không được nói cô là ai hả Hoàng Lan ?

Giọng nàng có âm thanh đau đớn và cương quyết khi trả lời trước lúc nàng chạy trốn.

Ông là Ngài Thàn. Còn tôi là Hoàng Lan. Tôi không là gì cả. Tôi chỉ là một cô nấu bếp.

Còn tôi là Hoàng Lan Câu nói ấy thật ngán ngủ, thế mà nó vẫn vang lên như một sự tnhen đổ.

Công Thành như không nghe thấy tiểu thư Thái Diễm từ Đà Lạt về. Và nói chuyện với chàng. Trí

tưởng tượng của chàng nhạc sỹ đang ở chỗ rồi ren. Nàng muốn nhấn mạnh hay ngăn cản cái gì

? Cô gái ấy không biết mình là ai với cái tên không họ ?

Thái Diễm dùng mấy ngón tay móng to đỏ thắm kéo áo Công Thành.

– Nói với tôi là anh hài lòng đi.

Lời nói ấy không ăn nhập gì với ý nghĩ của anh và anh đáp lại :

– Có gì đâu !

Cô gái dù đã quyết định phải kiên nhẫn bằng nổi nóng :

– Anh trả lời có gì đâu khi tôi vất vả như thế vì anh. Nhưng nghe tôi nói đây, Công Thành, hãy nhìn tôi.

– Anh ngược cặp mắt lơ đãng nhìn cô như chẳng hiểu cô đang nói gì.

– Thế nào ?

Thái Diễm hỏi, nàng chờ đợi câu trả lời, chàng nói bằng quơ :

À, tốt lắm.

– Cái gì tốt lắm ?

– Tôi không biết, Thái Diễm.

Tức quá, Thái Diễm hét lên :

– Anh không biết. Tôi đã mất cả nửa ngày ở hiệu làm tóc, bần chết ngạt vì anh không thích lộn tóc phai màu của tôi. Tôi đã làm lại màu tự nhiên của nó cho vừa ý anh. Thế mà anh trả lời Tôi không biết Như thế có công bằng không?

Nhưng anh không làm thế nào để chú ý đến tóc của Thái Diễm. Cô ta chú ý nhìn anh.

Sắc mặt anh dờ quá - Cô nói - Khi nãy anh làm gì thế ?

Anh lắc đầu nhỏ nhẹ :

– Không có gì lý thú để kể lại với cô, Thái Diễm.

– Anh cứ kể đi.

– Không có gì để kể cả.

Dù không muốn, giọng anh bắt đầu cộc lốc Tuy thấy rõ thế nhưng cô gái vẫn tiếp tục nói :

Ở hiệu làm tóc, có người quả quyết rằng tôi rất giống Julia Robelt.

– Có thể như thế.

Anh thấy tôi đẹp chứ ?

– Rất đẹp.

– Ngay cả ông Bộ trưởng cũng có lời ca ngợi tôi :

– Đây là thắng lợi đáng kể đấy.

– Tôi không đánh giá cao thái độ bề trên của anh, Công Thành.

– Thái độ ấy rất xa với ý nghĩ của tôi.

– Và ý nghĩ của anh cũng thế, cũng rất xa, anh đang để nó đi hoang tới nơi nào vậy ?

Chàng trở lại là chàng, đôi mắt mơ màng nhìn tận xa xăm.

– Ở một nơi nào đó, ở xứ sở có những cây thụ cầm tự ngân lên.

– Anh giấu cọt tôi đấy à Trước cái vẻ giận dỗi của Thái Diễm, chàng vẫn thản nhiên. Vừa lúc đó, ông Bộ Trưởng bộ kế hoạch đầu tư chạy xộc vào cầu nhàu :

Không làm sao tìm được chiếc chìa khóa cặp tài liệu của tôi.

Anh vẫn cất ở chỗ nào – Đây chính là điều tôi không nhớ được.

Thái Diễm nhận xét với một vé chế nhạo nhưng nói nhớ vừa đủ nghe.

Chương 5

Ông Bộ trưởng là hiện thân của sự lơ đãng mà.

Bà Sain Luck đang ngồi thoải mái và bình thản, nhắc thêm :

– Xem lại các túi của ngài, ngài Bộ trưởng.

– Tôi đã xem rồi.

– Ngài vừa xem vừa nghĩ tới việc khác chứ gì. Tôi khuyên anh nên xem lại.

Đứng hơi cách biệt, Công Thành nghĩ rằng sự kiện kia không làm anh ngạc nhiên, anh biết trước sẽ như thế hoặc có cái gì tương tự như thế. Điều làm anh ngạc nhiên là thái độ bình thản của bà Sain Luck nhưng anh không nói gì với bà. Mari, thầm sợ rằng có mối nghi ngờ nào đó động chạm đến cô gái xa lạ, người mới đến ở đây.

– Túi tôi, tôi lộn hết cả ra rồi vẫn không thấy chìa khóa :

Ông Bộ trưởng lăm bắm, bà Mari hỏi :

– Nhưng cặp tài liệu vẫn ở chỗ của nó chứ ?

– Có lẽ chắc thế.

Làm như ngẫu nhiên Thái Diễm đến gần Công Thành, cô thì thầm :

– Không lâu nữa, chúng ta sẽ thấy ở đây tái diễn cảnh năm ngoái. Sao gờm gờm nhìn tôi như thế, ông bạn. Làm như tôi là kẻ đáng nghĩ không bằng.

Cũng có thể là như thế.

Chàng cười mỉm và lạ lùng, dù ghét cái cười đó nhưng nàng vẫn thấy thích nhìn. Và nó mang một nét gì đó quyến rũ.

– Tôi, một người xinh đẹp và giàu có ?

Một người quý tộc ?

– Ôi, tôi không biết.

Chàng dự định quáy ấu di, nhưng Thái Diễm đã gọi giật lại.

– Sao anh không phone cho cảnh sát ?

Năm ngoái anh đã làm như thế mà.

– Tôi làm – Khiêm tốn đột ngột thật.

– Đây là một đức tính cần phổ biến rộng rãi.

– Công Thành !

Bằng giọng nói cố tỏ ra vô tư, cố yêu cầu :

Cho tôi xin chút lửa. Cảm ơn.

Trong thâm tâm, cô hứa với mình phải tỉnh táo. Trước hết là với bề ngoài lịch sự cô số đo được những điều cô chưa thể biết, cô cảm thấy Công Thành dè chừng, và với anh, cô chẳng có gì đáng kể trong khi cô mong muốn mãnh liệt sẽ chinh phục được anh.

Rồi một hôm đột ngột dậy sớm, hôm thứ sáu sau đấy, cô xuất hiện lúc Công Thành ngồi vào tay lái chiếc xe tải nhỏ để đưa Hoàng Lan đi chợ Buôn Mê. Cô điềm nhiên ngồi vào xe và tuyên bố.

– Tôi phải đi mua mấy thứ.

Vốn rất tự chủ thế mà Công Thành đã bực bội đến nỗi chiếc xe tải nhỏ khởi động chồm lên như cóc nhảy. Chuyển đi hai người bị phá rối. Và không có dịp gặp lại người mà trong thâm tâm anh không thể ngăn được gọi là Nàng, sau sự phát hiện về bản Xo-nát cho Tình yêu. Chàng hy vọng nhiều ở buổi sáng hôm nay, thế mà tính đồng bóng của Thái Diễm, việc ành giành chỗ của Bảo. Trong chuyến đi cũng chẳng ích gì.

Mở tốc độ nhanh như. Điên cuồng, chiếc xe lao trên con đường gồ ghề :

Hoàng Lan bị dồn vào một góc, cô nhớ đến một đoạn trong bức thư gần đây của Ngọc Lan.

Không bao lâu nữa, Tùng Lâm sẽ đi công tác cho công ty xây dựng của gia đình anh ta. Khang Thịnh sẽ đến Buôn Mê - Dù nơi nàng ở cách biệt khá xa, nàng vẫn không ngăn nổi cảm giắc lo ngại mơ hồ. Nàng không hề muốn gặp Tùng Lâm, nhân chứng của một thời đã qua và một cách vô thức cô tìm cách đổ lỗi cho anh ta đã gây ra sự rắc rối mà cô đang phải chống đỡ,. Dù anh ta không phải là nguyên nhân hay đối tượng. Đúng hơn là nàng cố tình giả điếc với những tiếng thì thầm của một trí nhớ quá chuẩn xác, và không phải chỉ là cái nhớ của cảm giác mà hai vai cô còn nhớ cảm giác của hai bàn tay lúc nàng đang cầm bánh lái :

Nàng còn thấy kề gần mặt mình là một khuôn mặt tái xanh vì lo âu mà nàng đã né tránh, không phải không có sự giúp sức từ bên trong. Hôm nay, trước sự thành thực với bản thân mình mà trước đây cô thực hiện không hề sai sót, sự thành thực ấy trở nên nguy hiểm.

– Ít nói thế, Thanh !

Thái Diễm nhận xét, giọng gay gắt.

Những lời chàng muốn nói là lời tức giận, vì vậy chàng im lặng. Ở nơi bí ẩn nhất của chàng, giống như lúa trung tâm sẽ cho than đỏ, ấp ủ những lời chàng muốn nói với Hoàng Lan. Để nàng hiểu rằng chàng đã phần nào đoán được về nàng rằng chàng vẫn ghi nhớ lời thú nhận hôm đầu tiên. Tôi là chị cả của ba đứa em, hai trai và một gái, rằng chàng linh cảm được lòng dũng cảm của nàng, chàng đánh giá nàng rất cao.

Nhưng Thái Diễm lại nói :

– Rốt cuộc, hôm qua Ngài Bộ trưởng đã tìm lại được chìa khóa.

Câu nói như chẳng ăn nhập đâu vào đâu ,nhưng làm cho Hoàng Lan khó chịu. Việc mất chiếc chìa khóa đã làm náo động cả nhà, kể cả hai vợ chồng bác người lai, dù họ thường bình thản,

thực sự hay chỉ tỏ vẻ như thế, với vốn từ ngữ hạn chế của bác. Bà Ring cứ nói đi nói lại rất khẽ. Xấu Còn ông Ring cử thì tránh mọi lời biện cãi, chỉ những bước chân rón rén của bác nặng nề hơn và dáng dấp của bác như một con thú đang lo lắng.

Còn Bảo, hần cười gằn.

– Con đường này thật khủng khiếp.

Thái Diễm lẩm bẩm. Thành vẫn giữ vẻ im lặng khó chịu. Hơi lảng quên đi những điều cay đắng. Hoàng Lan nghĩ Cảnh đẹp biết bao. Kề với bầu trời, một màu xanh lam mênh mông, sáng lóng lánh, bóng của những ngọn núi cao làm cho mình cảm thấy trời và đất gần nhau hơn. Khí lạnh từ những ngọn núi đã tỏa ra chỉ tương đối vì lốm đốm của những điểm nóng sáng rực. Cũng như cô lên án sự liên tưởng mà ý nghĩ áp đặt cho cô. Cũng như người xa lạ kia khi anh ta xin mình, nãy cho tôi trong giây lát hơi thở của cô ...

Từ lúc khởi hành rời nhà, Thành không nói một lời nào. Sự có mặt của Thái Diễm làm cho hy vọng của anh. Đổ hết. Anh mong chuyến đi này biết bao. Thế mà ...

Trên ghế băng nhỏ phía trước, ngồi thật xa Thành, sát tận cửa xe, Hoàng Lan chìm trong các mối suy tư mà cô không còn điều khiển nổi. Bà Ring và những tiếng lẩm rầm xấu, tiếng chân đi như thú rừng của chồng bà, giọng nói khàn khàn của Bảo. Và ở đây, âm thanh chua cay của Thái Diễm, cùng hồi ức về giọng nói, của Tùng Lâm hợp thành một giai điệu. Thế nhưng còn tiếng hát của cây Antô, chủ đề đã được lựa chọn, được lấy lại, hòa lẫn, nhào trộn, ngợi ca, câu nói Cho tôi trong giây lát hơi thở của cô Trán tì vào cửa xe, lưng quay vào trong, cô không thoát ra khỏi ý nghĩ của mình, lời cầu xin vẫn bám chặt, hơi thở của cô Thì ra với Thành, (Thành gì nhỉ?) cái hôn là một thứ lặng phẩm trang trọng, vật mà các tôn giáo khác nhau tôn thờ dưới cùng một cái tên là Hơi Thở. Cô chậm hiểu điều mà anh muốn nói ở cô. Đây không phải là một điều trao đổi hời hợt. Mí mắt cô khép lại, cô đã hiểu. Anh giống như một miền đất lạnh, nơi lạnh giá bao trùm, nhưng trong 'lòng nó lửa vẫn sôi sục.

Hoàng Lan rung mình khi tiếng nói của Thái Diễm vang lên một cách bức tức.

– Thành ! Anh thắng xe lại. Tôi đến ngồi bên anh, còn cô nấu bếp sẽ ngồi chỗ tôi, ở ghế sau.

Để trả lời, chàng khẽ nhấn bộ phận tăng tốc, khi quanh đường vòng, anh phải ngoặt hết mức, rồi trả lại hướng cho thật nhanh, cánh tay anh mỏi như gãy.

– Thật mất lịch sự. Không tưởng tượng nổi, nếu tôi buồn nôn.

Thái Diễm hét lên phẫn nộ, nhưng vẫn không quay lại, chàng đáp :

Nếu buồn nôn, cô hãy kính xuống, rồi quay đầu ra ngoài. Con đường này rất ít xe cộ, cô sẽ không bị cắt cổ đâu.

Thái Diễm nghiến răng :

– Anh sẽ phải trả giá cho sự ngạo mạn này.

Trong lòng cô, cô còn muôn nói nốt những điều cô nghĩ. Và con bé đạo đức giả ngồi vênh vang bên phải anh còn phải trả giá đắt hơn. Đắt cực kỳ:

Không hề quan tâm đến cơn thịnh nộ mà anh vừa gây ra cho Thái Diễm, anh ngọt ngào nói với Hoàng Lan.

Hãy nhìn bên trái, những bức tường lớn quá cỡ bao quanh tu viện kia. Ngày ' xưa, người ta tự bảo vệ như thế để tránh những cuộc thăm viếng không mong muốn của bọn cướp đường. Ở những nơi này hoang vắng lắm.

Hoàng Lan khẽ nói :

– Tôi thấy rồi !

– Không còn kẻ cướp đường ở đây.

Cùng một lúc, họ nghĩ đến chiếc chìa khóa bị mất cắp và đã tìm lại được của ông Bộ trưởng.

– Tuy nhiên, chúng ta đôi khi sẽ mắc những sai lầm nếu chúng ta xét đoán trên cơ sở nghi ngờ, những gì xảy ra cần phải suy nghĩ thật thấu đáo.

Giọng của chàng thật trầm, như một lời tâm sự về một điều gì đó không phải về những gì mà chàng đang nói.

– Hai người đang lấp bấp những gì mà tôi chẳng nghe thấy một tiếng nào cả.

Thái Diễm nói rất to từ cuối xe. Bực bội, chàng cao giọng nói :

– Chúng ta không còn xa chợ Buôn Mê mấy – Cám ơn lời chỉ dẫn.

Họ đã nhìn thấy tháp chuông rồi tuy vậy Thái Diễm vẫn không hề hết bực bội, nàng nói tiếp :

– Tôi muốn báo trước với anh lúc về, tôi cầm lái, tôi đã bị lắc một trận dữ dội rồi.

– Xin hãy nhận lời báo ngược lại, Thái Diễm, như đã thỏa thuận với Mari, tôi là lái xe thay Bảo và hãy nghĩ rằng tôi là chủ chiếc xe, sau Chúa !

Cái giọng lạnh tanh như màu xám của mắt chàng. Đúng là với những gì chàng không muốn, chàng sẽ cực kỳ khó chịu. Nếu phải chịu đựng như thế là một cực hình.

– Như thế có nghĩa là ...

– Nghĩa không hề khó hiểu.

– Tôi đặc biệt kém thông minh, tôi không hiểu.

– Thật là đơn giản :

Khi về, chỗ ngồi của từng người vẫn như thế này.

Hoàng Lan không làm sao nhịn được một nụ cười mỉa ngược ngạt. Còn Thái Diễm, nàng hiểu rằng nguy hiểm sẽ xảy ra nếu kéo dài việc cãi cọ. Nàng thấy rõ như thế, cho đến hôm nay, mọi ngáu hững hay ý muốn, dù vô lý đến đâu, nếu là của cô, đều có sức mạnh như luật pháp, dù ngang ngược hay ngạt ngừng, nhiều người vẫn phải cúi đầu trước sắc đẹp của cô, trước tài sản quá lớn mà cô sở hữu.

Những người ấy tuy dễ dàng chịu khuất phục nhưng cô chỉ vui đùa trong chốc lát, một cách mơ hồ, cô mơ ước có được một người đủ mạnh mẽ để thuần hóa cô. Cô khao khát điều đó. Với cô, người chủ mà cô hằng ao ước thể hiện, ở Công Thành, một người có nguồn gốc, dòng giống cũng như cô. Cũng là một người Pháp gốc Việt, người có vẻ đẹp thật đàn ông, người đang giàu có, và điều này hấp dẫn cô vô cùng.

Khi xuống xe ở chợ Buôn Mê, vờ như hồn nhiên, Thái Diễm nói :

Họ bỏ qua cho anh tất cả, cả những nỗi bức dọc mà anh gây ra cho họ, bởi anh là Công Thành, người nhạc sĩ tài hoa.

Cô mỉm cười với anh, cô không trông thấy vẻ ngạc nhiên hoảng hốt rồi sững sờ làm cho khuôn mặt Hoàng Lan biến sắc.

Công Thành, nàng hầu như không thở được nữa. Những tấu nhạc thống thiết của bản Xô-nát cho Tình yêu vẫn vang vọng bên tai cô, tay cô trở nên giá lạnh.

Hình như máu ở tim đã rút hết ra và trào lên khiến đôi má nàng đỏ rực. Vẫn cái tên ấy, tên của vị chúa tể âm nhạc mà ở nơi kia, ở nhà nàng, ở trường sư phạm âm nhạc, nàng thốt ra với lòng tôn sùng cố ghìm bớt lại. Ôi Công Thành. Một nhạc sỹ làm rạng danh người Việt trên kinh đô ánh sáng.

Bằng giọng nói đầy dịu dàng và trêu mến, sự dịu dàng và trêu mến ấy đôi khi làm cho giọng anh đầy quyền năng, anh hỏi khi bước lại gần nàng.

– Có gì không ổn đấy ?

Hoàng Lan bấm những đốt ngón tay vào lòng bàn tay, tìm một chút bình tĩnh trước chàng, nàng lắc đầu :

– Cảm ơn ông.

Chàng mỉm cười với nàng, những chiếc giỏ cao chất ngất đầy các thứ mua ở chợ tuột khỏi tay nàng, nàng không giữ lại hay không hề có một cử chỉ muốn giữ lại chúng.

Công Thành nhặt các giỏ, cầm ở tay, Thái Diễm lít răng lẩm bẩm :

– Đến thế là cùng !

– Đi thôi Hoàng Lan.

Công Thành nói bằng giọng mà Thái Diễm chưa bao giờ nghe thấy. Nàng ngạc nhiên nhìn chàng mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hoàng Lan làm theo ..như cái máy, cô không biết chắc cái gì là thật nữa.

Người đi bên cô đá sáng tác bản Xô-nát cho Tình yêu. Đúng là một điều không thể tưởng tượng được. Rồi Buôn Mê, một thành phố cao nguyên, ở đây có chợ phiên ngày thứ sáu, nó là một vùng đất hoang sơ nhưng tuyệt vời, và hương nồng nàn của cà phê nữa chứ.

Vẫn như có ngọn lửa xa xăm nâng đỡ, giọng nói của Công Thành tiếp tục :

– Giao bản kê các thứ cho tôi, tôi sẽ hướng dẫn cô ...

Không, nói một lời, cô đưa tờ giấy mà bà Mari viết nguệch ngoạc cho anh.

Anh nhìn và sắp xếp để mua nhiều thứ. Thái Diễm theo sau hai bước, cả hai đều như quên mất cô. Cô giận run lên. Cô thoáng có ý nghĩ lén chạy tới chiếc xe tải rồi. Lấy xe chạy về, để cả hai ngỡ ngàng giữa chợ.

Nhưng rồi cô từ bỏ ngay ý nghĩ đó. Hóa ra lại làm cho họ thuận lợi hơn sao ?

Bỗng Công Thành quay lại :

– Cô , định đi đâu à Thái Diễm ?

– Tôi bỏ ý định ấy rồi. Trước giọng nói như thách thức, chàng đối lại bằng cái nhìn khó hiểu.

Nàng buột miệng nói :

– Tôi không biết anh lại là người ưa thích ...

Khuôn mặt lạnh như băng, đôi mắt lên màu thép, anh hất cằm :

– Nói hề,t đi.

Vậy thì là ham thích cảnh đông đúc của các phiên chợ.

Cô thấy mình sợ hãi trước vẻ mặt của anh, nên không dám nói hết lời cạnh khốe kia Người ham thích cái cô đầu bếp Với Hoàng Lan, buổi sáng hôm nay hiện ra lúc thì như một giấc mơ, lúc thì ác mộng. Bản kê của bà Mari cầm trên tay, Công Thành lựa chọn, mua và ấn các thực phẩm vào mấy cái sọt rồi vác theo giấc mơ, đây là sự ân cần giúp đỡ của Công Thành. Tiếng nói của Thái Diễm thỉnh thoảng cất lên, đó là ác mộng lên tiếng.

Rồi chuỗi ngày tiếp theo sẽ tiếp nối như thế nào đây. Cô thở dài kín đáo Thôi, hãy phó thác mọi thứ cho trời.

Chiếc xe nhỏ lại khởi hành :từ Buôn Mê trở về, các thứ đều mua xong. Dù tính ngạo mạn của cô đau lát như bị bỏng, nhưng Thái Diễm đã tự ngồi vào ghế sau và lần này thì ngồi cạnh các giỏ đồ đầy ắp Đúng là một điều không thể tưởng tượng được. Tiểu Thư Thái Diễm lại ngồi giữa những sọt hàng mua cho nhà bếp. Cô nghĩ rằng :

Ta sẽ trả thù cay độc Không bực bội như lúc ra đi, Công Thành đưa hai cô gái và các thứ trên xe về đúng nơi khởi điểm của nó. Sự hoảng hốt của Hoàng Lan đã chứng tỏ mạnh mẽ rằng nàng không biết chàng là ai và chính Thái Diễm đã bộc lộ cho nàng biết điều đó Rất nhạy bén với những lời giễu cợt, anh thấy ở đây một vẻ hài hước. Trên hết mọi điều anh mê mải với sự thanh thản nội tâm ít khi đạt được.

Những lời ca ngợi đúng đắn hay những câu tâng bốc, anh nghe đã chán chê, anh mang trong mình, như đã thú nhận với bà Mari, nỗi khát khao cái tuyệt đối chưa bao giờ được thỏa mãn, và một lời khen ngợi không bao giờ phai nhạt, lời khen duy nhất có khả năng tràn ngập lòng anh vì nó làm cảm động trái tim con người và niềm say mê của nghệ sỹ. Anh đã nhận được lời khen

ấy từ cô gái từ xứ Quảng đến đây với sắc đẹp đậm thắm, với cách biểu Diễn tinh tế của đôi tay, lòng kiêu hãnh kín đáo và tính e thẹn làm nàng né tránh tâm sự và những nụ hôn. Đến không như một tài năng ... từ nơi xa xôi như thế, ... Anh thì thầm.

Có người bảo với anh rằng số phận con người ở trong tay thượng đế.. Cũng có thể như thế thật. Bây giờ anh tin tưởng trọn vẹn. Vào thượng đế, anh nghĩ tiếp Mình không hài lòng chờ Thái Diễm đi, thế mà bây giờ mình vui sướng vì Hoàng Lan (Hoàng Lan gì nhỉ?) biết mình là ai. Trong khi chờ đợi đến lúc mình . Sẽ nói cho nàng biết mình muốn nàng sẽ là ...

Một lúc sau, giọng lạnh lạnh của Thái Diễm vang lên :

– Anh đang đi đâu vậy Anh đi quá chỗ rẽ rồi.

Lùi xe, .Công Thành lái xe vào con đường rẽ ra lúc này phải vào. Chàng lái chiếc xe tải nhỏ vào tận cửa bếp bỏ các thứ khác cho tiện.

Bước xuống xe ,trước tiên, Thái Diễm rảo bước đi trước khi Hoàng Lan kịp xuống xe, bà Ring đến bên, nói rì rầm :

Của con.. tờ giấy ...

Trời ơi ! Mẹ tôi ...

Ngón tay Hoàng Lan run đến mức không bóc niềm được bức điện Lo cho nàng, Công Thành cầm bức điện.., từ tay cô bóc ra và đọc rồi đưa cho cô mà không nói thêm một lời .

Nàng cầm lấy rồi đọc :

Vô cùng mong gặp bạn - chấm - Đợi bạn thứ sáu 16 giờ ở tiệm cà phê Trung Nguyên số 18 - chấm - Chào thân mến.

Tùng Lâm Nàng thốt ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm, nói :

– Ôi, chỉ có thế mà ...

– Họ hàng của cô sao ?

– Không, một người bạn từ hồi nhỏ.

– Vậy thì tôi sẽ thu xếp chuyện này với bà chủ. Và hôm ấy, tôi sẽ đưa cô đi Buôn Mê.

Cám ơn ông nhiều, nhưng không cần phải như thế, thưa ông.

Vô tâm anh hỏi thêm :

– Có lý do hay một cố gì nghiêm trọng để cô phải né tránh lời hẹn này không?

Nàng khe khẽ lắc đầu :

Không có gì để né tránh cũng như không có gì để đáp lại.

– Vậy thì quyết định nhé, ta sẽ đi.

– Nhưng. Nàng ngập ngừng. Còn chàng, việc che giấu niềm vui lóe sáng trước triển vọng của chuyến đi làm chàng bối rối. Chàng bắt chước cách nói của Thái Diễm.

– Người ta bỏ qua cho tôi tất cả bởi tôi và Công Thành, theo tên Việt Nam của tôi. .

Chàng cười, dù không muốn, Hoàng Lan cũng phải mỉm cười theo. Nàng ngạc nhiên khi nhận thấy đôi mắt chàng không còn màu xám lạnh lẽo.

Cho đến lúc đi qua Hồ Lớn, nơi menh mông nước với những chiếc thuyền độc mộc của người dân tộc, nơi những cô gái với vùng ngực no tròn và chiếc gùi sau lưng đang lấy nước, họ ngồi im lặng trong xe.

Cả hai đều thấy, dù không cần nói ra, rằng sự im lặng của họ giống như sự chờ đợi chăm chú làm cho các lời nói và cử chỉ như lơ lửng trong không gian, một gian phòng hòa nhạc trước khi âm thanh vang lên nốt nhạc đầu tiên mà họ đang mong đợi.

Chiếc BMW đen lẩn. Bánh rất nhanh giữa hai hàng cà phê đang mùa cho hoa, Hương thơm cà phê nồng nàn vương vất trong không khí vùng này. Nàng chợt cảm thấy vùng đất này vừa đáng như vị cà phê, nhưng lại vừa quyến rũ như vị đắng ấy Không to hơn tiếng máy của chiếc xe BMW bao nhiêu, giọng Công Thành gần như đều đều, chàng bắt đầu nói :

– Cha tôi chết khi tôi mới hai tuổi. Mẹ tôi nghèo. Bà làm việc đến kiệt sức Tôi không thể đổ lỗi cho ai cả, vì cái tính tự ái cùng với tự trọng, mẹ tôi không muốn là gánh nặng cho người nào. Gia đình mẹ tôi cũng không thấy còn ai Mẹ tôi sống thật tội nghiệp. Bà chết khi tôi được năm tuổi Tôi nhớ mãi ngày ấy và không gì có thể làm phai nhạt kỷ niệm này ?

Đám tang của mẹ tôi là đám tang của những người cùng khổ. Tôi đi theo sau linh cữu mẹ với một bà láng giềng. Bà này tốt bụng theo kiểu của bà khi nào bà không say. Đưa đám về, bà tỏ lòng thương xót, cho tôi uống rượu trái. Cây thối thích để tôi nín' tiếng khóc. Tiếng khóc mà bà cho rằng xé ruột, xé gân. Chắc là khi ấy tôi phải khỏe mạnh mới chịu nổi. Bà ấy đông con lắm. Không đủ thức ăn để nuôi thêm một miệng ăn nữa.

Trẻ con và loài vật cảm nhận được khi người ta muốn tống chúng đi Bất động, mắt đăm đăm, mặt Hoàng Lan tái xanh Cô cái gì thật khủng khiếp rong giọng nói đều đều, trầm và chậm rãi của chàng. Nàng thấy mình co rúm lại như thằng bé năm tuổi mồ côi kia. Công Thành lại kể tiếp – Như những con vật người ta đem bỏ ở một nơi xa, ở nhà bà này không đủ chỗ nằm và thức ăn. Tôi cảm thấy cảm giác này đeo đuổi mãi, rằng số phận mình sắp sửa như số phận con mèo, con chó vô dụng bị đưa đi xa và bỏ lại. Đây là những người không giá đình những kẻ bị lãng quên. Thế là tôi bỏ trốn. Đất hoang ở vùng này còn nhiều hơn bây giờ. Có nhiều bãi sắt vụn, bãi xe của chiến tranh, những bãi rác. Từng nhóm trẻ lang thang, những người đói rách bám vào những chỗ ấy Để tồn tại, đa số đi ăn xin và ăn cắp. Chúng không còn cách gì khác Tôi thấy việc ăn cắp tồi . Tệ quá, không thể cam chịu như thế được, cũng không thể chìa tay xin. Tôi đã lượm rác, nhặt sắt vụn, lượm những thứ người ta vứt bỏ đi đổi lấy cái ăn. Trời đã thương xót cho tôi.

Dù mặt trời đang cháy rực ở trên đầu, Hoàng Lan cũng vẫn thấy mình lạnh.

Mỗi lúc một lạnh hơn.

Công Thành chột hất đầu ra hiệu, chỉ những người đang đứng ở một phía ven đường, như những gốc cây đen khô gầy, họ mù ...

– Đàn oóc kia !

Rồi chàng nói tiếp :

– Những người mù cũng ẩn náu ở những bãi đất hoang của chúng tôi. Một người mù thỉnh thoảng được tôi dắt đi, bảo tôi Khi ta chết, tây ban cầm của ta sẽ thuộc về con Một buổi sáng, tôi thấy ông nằm trên đất, chết từ bao giờ rồi. Cây đàn guita để cạnh ông, ông đã dành nó cho tôi cầm đàn lên và ra đi để đứng lên cây đàn còn cao hơn tôi một cậu bé mới nam tuổi đầu, làm sao mà tồn tại tôi cũng không biết nữa Hoàng Lan.

Trong tiếng thì thầm nàng sửa lại.

Hoàng Lan tôn nữ Hoàng Lan tiểu thư của nhà Hoàng ngọc sinh viên trường sư phạm âm nhạc

– Cảm ơn.

Giọng chàng trầm xuống đầy trĩu mẫn rồi chàng lại cất tiếng :

– Tôi cũng không biết làm thế nào mà bàn tay bé nhỏ của tôi lai đánh đàn thành tiếng được Em biết không trời đã cho chúng sức sống cho tôi tồn tại. Tôi chơi đàn dọc theo vỉa hè, những người nghèo hơn nhưng khá hơn bần hàn vật trong phố nười tôi. Tôi được một miếng bánh, một trái chuối, một chén cơm.

Một ngày tốt đẹp kia, những nhóm người chơi nhạc đi biểu diễn rong đã chú ý đến tôi, thằng bé chơi guitar quá khổ.

Hoàng Lan nắm chặt hai tay lại với nhau, những ngón tay trắng bệch vì nắm quá chặt còn chàng thản nhiên vẫn kể nốt câu chuyện của đời mình.

– Trên sân thượng một quán cà phê một buổi tối kia, có một ông già tóc bạc đến thương lượng điều gì đó với người trưởng nhóm hát rong, người tóc bạc ấy chính là giám đốc nhạc viện .Ông là một nghệ sĩ lớn và tốt nhu thiên thần. Ông đưa tôi về pháp tìm cho tôi một người bảo trợ, rồi bảo tôi cháu có muốn học nhạc không ? Ông cho tôi vào nhạc viện nổi tiếng ở paris, ông giữ tôi ở lại cùng với gia đình ông, cho tôi ở, nuôi tôi. May mắn cho tôi, còn hơn nữa, ông cho tôi học.. Năm mười ba tuổi, tôi được giải nhất về vĩ cầm, tôi trình diễn các buổi hòa tấu đầu tiên. Ông cười rạng rỡ về điều ấy. Tuy biểu diễn thành công, những sáng tác lại thu hút tôi nhiều hơn. Ông tiếp tục giúp đỡ tôi. Năm mười lăm tuổi tôi được giải mà thí sinh đạt giải này được nhận học bổng đi ý học thêm, mọi chi phí do chính phủ chịu. Bây giờ tôi ba mươi sáu tuổi Anh không nói thêm rằng đã hai mươi năm nay, anh nổi danh và được chào đón ở khắp mọi nơi, được ca ngợi với những lời tuyệt mỹ nhất. Tuy vậy, anh vẫn giữ được trái tim của một kẻ lang tha. Ng không nhà, không gia đình đầy tình thương, kín đáo và âm thầm, Không một người đàn

bà hay cô gái nào mà anh gặp trong môi trường anh hoạt động từ bấy. Đến nay làm cho anh ước ao cưới làm vợ, dù trái tim anh luôn cô đơn. Sự cô đơn mệnh mang và khô cằn.

Không hỏi một lời nào, Hoàng Lan vẫn đang chìm trong những lời anh kể.

Nàng hiểu rằng anh cũng đáng chờ nàng nói về cuộc đời của mình. Anh đợi cô gái diễn tả bản Xô-nát cho tình yêu với những ngón tay điêu luyện kia kể cho anh nghe một câu chuyện cổ tích giọng nghẹn ngào. Hoàng Lan nói một cách vắn tắt :

– Mẹ tôi góa bụa, chúng tôi có bốn chị em. Tôi lớn nhất, hai mươi mốt tuổi Người anh của mẹ tôi ở bên Mỹ, gửi tiền về để mẹ nuôi các con ăn học. Tôi học dương cầm ở trường sư phạm Âm nhạc. Và cùng ở Sài Gòn với em trai tôi là Hoàng Thông, đang học năm thứ hai Bách khoa. Cuối hè vừa rồi, ông cậu tôi thư về báo tin . Là cậu có vợ và chấm dứt việc giúp đỡ chúng tôi. Tôi đi tìm việc làm ngay, nhưng chỉ nhận được những lời từ chối vì tôi không có nghề nghiệp gì Tôi đọc báo và thấy ông bà Saint Luck ở Buôn mê cần một phụ nữ nấu bếp nói được tiếng Pháp và nấu ăn ngon trong bốn tháng. Tôi đến đây với cái tên Hoàng Lan và tôi đã ở đây:

Chàng gật đầu nói nhỏ :

– Được đưa đến gần tôi:

' – Nàng gật đầu nói theo :

– Đến gần ông.

Lúc đó họ đi qua vùng ngoại ô nghèo của thành phố Buôn Mê Thuột. Những vùng đất hoang hay những nơi tương tự, những nơi đã từng cho đứa bé cô cút năm tuổi nương náu. Hai giọt nước mắt rơi khỏi mi lăn xuống má Hoàng Lan đang tái xanh vì cảm động. Anh cầm vô lăng một tay còn tay kia anh nhẹ nhàng chùi mấy giọt nước mắt ấy.

Chuyến đi dài này với một lý do là gặp Tùng Lâm, nàng quên hẳn mất Công Thành phải nhắc lại việc hẹn :

– Tôi để cô ở quán cà phê Trung Nguyên số mười tám. Gần đến rồi đấy, cô có thể nói rõ là cô ở đấy bao nhiêu lâu không ?

– Ồ, hai mươi phút.

Cho là ba mươi Tôi đỗ xe ở cách đó một quãng khoảng ... hai bước chân nhé – Ông vất vả vì tôi quá ...

Chương 6

Nghe nàng nói, chàng thoáng mỉm cười kèm theo một nét nhìn nồng nhiệt.

Rồi xe đi ngang tầm một nhóm người ăn mặc sắc sỡ, khăn quàng các màu rực rỡ, quàng qua vai, tay ôm tây ban cầm, anh nói :

– Những người hát rong, Hoàng Lan.

Trong thành phố, lưu lượng xe cộ và người dày đặc đến nỗi mỗi khi có một sự tắc nghẽn nào đấy là giao thông ngưng trệ ngay, và ở kia, khéo luồn lách giữa những chiếc xe bất động đủ loại, đủ kiểu, những thằng nhóc ranh mãnh lau vài cái lên kính và cửa xe rồi chìa bàn tay gầy guộc, lem luốc. Với những đứa trẻ ấy, Công Thành phát , tiền không biết mỗi.

Anh ấy từng như những đứa trẻ xanh xao hốc hác kia, chỉ kém chúng ở tính táo bạo Cô gái nghĩ và cảm thấy thương xót vô hạn, cô tê tái mừng tượng ra tuổi thơ ấu bị bỏ rơi, đi lang thang, không ai giúp đỡ :Đã sớm biết tự trọng để không trộm cắp chỉ.. với một cây Tây ban cầm của một ông già mù chết để lại cho. Ông ta cũng chết vì khốn cùng ở mảnh đất hoang. Mới có năm tuổi đầu.

Môi nàng run run. Nàng đến Buôn Mê Thuật chỉ để uống một ly cà phê với Tùng Lâm ở trong quán hay sao ?

Tùng Lâm được sinh ra trong một gia đình giàu có, anh ta lớn lên trong cuộc sống đó. Anh ta thuộc giới trẻ hào nhoáng ở Sài Gòn, mà mọi cố gắng hoặc một.

Sự thiếu thốn dù nhỏ nhất cũng khiến anh ta khó chịu. Nếu anh ta có một trái tim thì trái tim ấy yêu của cái, vật chất trên hết. Thế tại sao mình phải bỏ thời gian của mình để uống với anh một ly nước ?

Tại sao anh ta biết địa chỉ của mình ?

Tại sao anh ta còn tìm đến đây làm gì ?

Anh ta đã bỏ chạy rồi cơ mà. Ann ta sợ cưới ta sẽ phải hy sinh một phần nhỏ tiền bạc để lo cho các em ta. Thế thì những suy nghĩ của ta cũng chẳng . Dành cho anh ta nữa.

– Nếu tôi không đến đây.

Nàng khẽ nói nhưng Công Thành không nghe được câu nói ấy. Chàng rời đường phố trung tâm, rẽ chiếc BMW đen vào các phố mỗi lúc một hẹp. Có những người đi bán chim dạo để những lồng chim ngay trên lề đường, có những người vác những lồng chim ấy đi.

Ngồi trên xe, Hoàng lan nhìn tử phía nhưng những suy nghĩ của nàng lại quay về những điều nhỏ nhặt nhất.

- Xin ông đừng nói gì về tiếng đàn dương cầm. Tôi phải hoàn tất bản hợp Đồng bốn tháng.
- Tôi sẽ không nói gì nếu cô không cho phép, Nhưng Một quán cà phê mang biển hiệu Quán hát rong, chàng dừng xe trước quán, rồi đưa nàng vào quán và thì thầm :
- Đại bản doanh của những nhóm hát rong.

Họ đứng hoặc ngồi quanh bàn thành từng nhóm năm, bảy hay mười người đang tranh luận hăng hái và to tiếng. Hòa lẫn vào đó là tiếng Tây ban cầm, vĩ cầm, kèn trong cũng góp phần vào âm thanh hỗn độn ấy. Những nốt nhạc vang lên, đơn độc, trầm xuống hoặc vút lên.

Chàng giải thích cho cô gái đi bên cạnh mình mà cuộc sống của những nghệ sĩ đường phố này hoàn toàn xa lạ với cô:

- Người ta thuê họ cho lễ cưới, lễ đính hôn, ở tại đây hay đến nhà riêng, thường là tất cả những ..lễ hội về tình yêu Người chủ quán vốn đã đưa những người. Mới đến vào một góc phòng mà anh ta nói là tốt nhất, hỏi họ dùng nước giải khát loại gì, họ muốn thuê dàn nhạc có ca sĩ hay không ?

Công Thành nhã nhặn :

Hãy cho chúng tôi ,hai ly nước cam và một giàn nhạc tốt nhất :

Mười người đứng thành vòng cung trước mặt hai người và cất . Lên một bài ca dân gian, bốc men như một thứ rượu nếp say nồng, rồi bài khác, rồi một bài khác nữa.

Họ được Công Thành cổ vũ, chàng biết toàn bộ danh mục biểu diễn của họ.

Cuối phòng ở chỗ này hay chỗ Na của quầy hàng rộng rãi, từng nhóm hát rong khác đậm rất khê theo các bạn của họ. Tất cả đều hào hứng. Nàng chợt nhớ tới một điều, chàng đã từng là một thành viên bé tí trong những gành nhạc như thế này.

Chàng không quên quá khứ của mình, chàng đến đây để nhớ về những ngày khốn khổ ấy.

Nàng để yên bàn tay mình trong bàn tay của chàng đang siết chặt, Bỗng một ông già từ chỗ tối nhô ra, đến đưa cây vĩ cầm cho chàng và yêu cầu :

- Chơi cho chúng tôi nghe đi.

Anh đứng ngay dậy, so dây đàn và nói :

- Tất cả cùng chơi, bài Ca ngợi tình yêu Chàng bắt nhịp vào bài ca rất cổ xưa, một bản tình ca. Mười cây vĩ cầm và ba mươi Tây ban cầm trịnh trọng hò theo giai điệu tha thiết. Mắt Hoàng Lan long lanh những giọt lệ :

Khi bài Ca ngợi tình yêu Chấm dứt tất cả đều yên lặng một lúc lâm. Chàng trả lại cây đàn cho chủ nó rồi đưa tay vào túi lấy ví Tiếng phản đối nổi lên và ông già chịu trách nhiệm thay mọi người.

Anh là Công Thành và anh không coi thường chúng tôi. Với anh, chúng tôi chơi nhạc vì tình cảm, vì Ca ngợi tình yêu của tiểu thư.

– Nhưng cụ và các bạn cũ sẽ không từ chối uống ...

Anh nhìn Hoàng Lan rồi nói nốt :

– Uống cho bản Ca ngợi tình yêu Anh nhanh nhẹn đến chỗ người chủ của Quán hát rong cúi tiền vào tay hắn và gọi :

– Đem một thùng Heineken ra đây để các vị ấy uống thoải mái.

Bước lên xe, Hoàng Lan nói nhỏ như để ghi vào ký ức của mình một cái tên Quán hát rong.

– Nổi tiếng ở đây cũng như ở Paris, tháp Ephren nổi tiếng một cách khác. Em hài lòng chứ ?

– Ồ vâng.

– Vâng với ai ?

– Với Ngài Công Thành.

– Em có khó chịu lắm không khí tách rời như thế.

– Không đâu Thành, nhưng ở ...

– Em vẫn định tiếp tục công việc đấy à ? Tôi hoàn toàn tán thành việc em hành động như em đang làm. Nhưng bây giờ khác rồi.

Nàng nhún vai mỉm cười nhìn thấy rằng tiếng cô thay bằng tiếng em thật dịu ngọt.

– Cũng vẫn thế thôi.

Hoàng Lan, nếu em không nghĩ đến em thì xin em hãy hiểu rằng tôi không thể chịu đựng được như thế.

Nàng vẫn cứng đầu như bản chất của nàng.

Em đã ký nhận vào bản hợp đồng bốn tháng. Em phải làm cho xong, mà cũng không còn bao nhiêu tuần lễ nữa.

– Lại một lần nữa tôi phục tùng mệnh lệnh của em, nhưng giải thích chuyện này với người bảo trợ tôi thì rất dễ dàng. Cách giải quyết này làm tôi vừa ý hơn cách kia nhiều.

– Tuy vậy ... em tin rằng em phải giữ đúng.

Công Thành sa sầm mặt, sự khăng khăng ấy làm anh ngám ngàm lo lắng.

Anh coi tài sản của mình kiểm ra chỉ là sự tiện nghi, không hơn, nên ánh không tưởng tượng được rằng Vấn đề tiền điều khiển sự bướng bỉnh của Hoàng Lan.

Còn nàng, mắt nhìn xuống, nàng nhận định tình hình. Trả lại ngay chiếc tạp dề của người nấu bếp, điều đó có nghĩa là nàng phải trở về và vì sự tế nhị sơ đẳng nhất, nàng cũng phải trả lại chi phí của chuyến đi. Do đó nàng quyết định :

Không thể được. Còn chàng cứ nhắc đi nhắc lại rằng Nếu cô ấy yêu mình ...

Một ý nghĩ len lỏi vào ý nghĩ của chàng, lúc này nàng nói về mẹ, về những đứa em, nhưng lại nói về mình rất sơ sài, gài như là không nói gì cả, chỉ có một chi tiết :

Do kinh tế sa sút nên phải bỏ dở trường nhạc ở Sài Gòn, thế thôi.

Sáng hôm nay điện tín gửi cho nàng mang chữ ký đàn ông. Cảm giác lo lắng kèm theo nỗi ghen tức nhức nhối. Lặng im về mục này, chắc Hoàng Lan đã có người theo đuổi, tán tỉnh, có lẽ là đã yêu nàng. Còn nàng ?

Một cách vô thức, chàng quay xe ngược lại con đường đến Quán hát rong và ra đường phố lớn không xa quán cà phê mà người gửi điện tín đã hẹn nàng.

Chàng sắp đi qua quán dy và cho xe chạy chậm lại Nếu là người đang yêu, anh ta thấy người yêu đến chậm, anh ta sẽ phải đứng ngóng.

Chàng suy diễn như thế và không ngờ sự suy diễn có giá trị Vẫn trầm ngâm, Hoàng Lan không trông thấy anh chàng Tùng Lâm đứng ở cửa quán đã nhận ra nàng. Anh múa may ra hiệu cho nàng mà nàng chẳng hề biết. Công Thành nhìn thấy điệu bộ ấy, anh liếc nhìn qua nàng cố tìm hiểu thái độ của nàng. Vẫn không thoát ra cái vẻ trầm ngâm ấy, chàng không nói một lời, đột ngột nhấn ga cho chiếc BMW lao đi. Khi Hoàng Lan lướt qua như ánh sao băng và không hề để mắt tới anh ta, trong chiếc BMW hào nhoáng, sang trọng, bên cạnh một thanh niên đẹp trai, Tùng Lâm đứng ngẩn người.

Anh ta cũng quên mất rằng anh ta đã quay thuyền trở lại như thế nào khi ở câu lạc bộ thuyền buồm ở Mỹ Khê, khi Hoàng Lan nói cho anh biết điều rủi ro đã đến với gia đình cô Sức hấp dẫn của anh giờ đây tăng gấp mười lần. Một người khác chắc chắn là giàu có hơn anh, và ưu thế hơn anh đối với cô, cô sẽ trở thành của người ấy.

Vốn quen thỏa mãn với mọi thử thách của mình, anh ta rắp tâm chiếm lại Hoàng Lan. Cô càng có giá trị bội phần khi cô.

Có vẻ như thoát ra khỏi anh. Cô ấy đã xem thường ta, khi làm bộ không thấy ta. Lại còn chường mặt ra với người có chiếc BMW đen, đó là một người lạ

Cảm thấy bị thất bại là điều không thể chấp nhận được.

Rồi Tùng Lâm nghi ngờ Thái Thanh thông đồng với Hoàng Lan để bắt anh phải chịu nỗi nhục nhã này. Nhớ lại, Tùng Lâm mới thấy Thái Thanh cười nửa miệng khi nói với anh. Cô gái Tôn Nữ Hoàng Lan của chúng ta rất thích vị trí thông dịch viên của cô ấy. Nhưng cô ấy sẽ mừng rỡ và vui sướng hơn khi gặp lại một người bạn ở cái xứ Buôn Mê đầy nắng và đất đỏ bazan kia. Tôi cho anh địa chỉ đó.

Sau một buổi tối băn khoăn nghĩ ngợi, Tùng Lâm đã biết một điều mà trước đây anh chưa từng biết đến, đó là sự mất ngủ. Hồi ức về Hoàng Lan ám ảnh đêm hôm ấy. Các hình ảnh nhàn lên, quyến rũ hơn vì không nắm bắt được, thỉnh thoảng lại kết hợp với khuôn mặt trông nghiêm, kiêu kỳ của người tình địch thoảng nhìn thấy Lâm thế nào bây giờ nhỉ ?

Chàng tự hỏi mình rồi lại trăn trở mãi. Đêm thật dài mà Tùng Lâm chờ mãi vẫn không thấy bình minh.

Sáng sớm, Tùng Lâm quyết định :

Mặc kệ các cuộc hẹn với những nhà xây dựng, mặc kệ lý do xã hội của 'Khang Thịnh, Tùng Lâm không nghĩ rằng Em có đồng ý kết hôn với anh hay không, mà anh đã nghĩ Chiều nay chúng mình sẽ đính hôn.

Hôm qua, chỉ thoáng thấy nhưng Tùng Lâm cũng cảm nhận cô còn hấp dẫn hơn trước nhiều. Nét mặt nàng chín chắn hơn, nhưng không hề giảm bớt , tuổi trẻ trung rực rỡ của nàng. Khả năng gây thiện cảm bẩm sinh của nàng đã hoàn chỉnh và trở thành khả năng dễ gây xúc động. Vốn bản chất thực tiễn, Tùng Lâm đã rơi vào bẫy của trí tưởng tượng sồi nổi. Tùng Lâm nhớ lại âm điệu tiếng nói của Hoàng Lan vắng vắng, mê hoặc, và giọng nàng sẽ thế nào nếu nàng thốt lên Em yêu anh nhỉ ? ' Thế là mặc kệ các việc phải giải quyết hôm ấy, anh quyết định sẽ đi thuê taxi bảo đưa đến cái địa chỉ mà Thái Thanh đã ghi cho chàng. Đó là một xã của người dân tộc, trên đường đi qua những vùng nghèo khó nhất.

Tùng Lâm đi ra ngoài. Tuy nhiên, lúc định gọi xe, anh nhận thấy rõ sự bất tiện về giờ giấc, đến vào buổi sáng thì thật vụng về đúng thế. Đành phải chịu và anh đi tản bộ dọc phố ...

Dù là một thành phố trên đà phát triển, hay khu vực cổ của nó đẹp như tranh, có lý thú đến đâu đi nữa cũng không khiến anh chú ý, trừ một điểm và vẫn chỉ một điểm ấy thôi. Việc sẽ tiến hành với Hoàng Lan. Tùng Lâm đã cầm chắc trong tay lời Đồng ý. Anh định trước việc thông báo kết hôn, và do tính tự phụ khờ khạo, anh vênh váo thấy mình một hiệp sỹ thời mới khi cưới một cô gái không có của hồi môn. Vả lại nhà Hoàng Lan là một gia đình quý tộc, danh giá, và dù thế nào thì điều này cũng đáng kể. Có những thí dụ thực tiễn. Hỗ trợ thêm cho việc anh tự cổ vũ mình. Một số người trong giới của ngành xây dựng đã tính toán không sai khi kết hôn . Với giới quý tộc không tiền bạc.

Ở nơi Hoàng Lan ở, bữa ăn trưa hôm ấy kém hào hứng. Tâm trạng bực bội, Thái Diễm như giận đối ai. Ông Sain Luck và ông khách. Bà Mari bực bội lắm.

Bà đến đây để nghỉ ngơi chứ không làm chính trị . Nhưng dường như bà không thoát khỏi cái điều ấy, Dù đã được bảo vệ, nhưng luôn luôn sẽ có một cái gì đấy bị thất lạc và phải tìm kiếm và toàn những văn kiện quan trọng mới khổ chứ.

Bà nhìn sang Công Thành để chia sẻ những suy tư của bà. Nhưng chàng cứ nhìn xuống Tâm trí anh rất xa với những gì mà họ đang quan tâm, những điều mà họ đáng nói. Một vấn đề choán hết suy nghĩ của chàng cuộc hẹn ở Buôn Mê, hôm qua phút cuối cùng nàng đã không đến. Đó sau khi. Đồng ý để chàng đưa đi.

Bà Sain Luck lẩm bẩm :

– Nếu mọi người đã xong, chúng ta có thể ra sân cho mát.

Ra khỏi phòng ăn, Thái Diễm ghé vào tai Công Thành thì thầm :

Anh thấy câu chuyện mất tài liệu là thế nào ?

Nhưng Thái Diễm chẳng nghe chàng trả lời. Cô đang nói với một người điếc. Chàng đang nghe những câu hỏi khác, những câu lẽ ra anh phải đặt ra với Hoàng Lan trên đường về, nhưng chàng đã nén lại và giờ đây chàng hối tiếc vô cùng Ai đợi cô ở quán cà phê ? Ai, và để làm gì? Cô đã yêu rồi sao ? Có lẽ nàng đã yêu cái anh chàng người tầm thước, béo mập thì đúng hơn. Cái vẻ tự mãn mà nàng không nhìn đến nhưng hẳn đã tự cho phép mình vậy gọi nàng một cách huênh hoang ?

Bản nhạc Ca ngợi tình yêu lay đi láy lại như chế giễu thật không thể hiểu nổi tình yêu. Nó sinh ra như thế nào và vì sao nó chết đi ?

Tiếng nói của Thái Diễm làm chàng giật mình :

– Anh cứ để tôi đưa cà phê cho anh mãi như thế này sao.

– Xin lỗi Thái Diễm.

Không kể gì đến thời điểm và địa điểm hoang dã, cô trang sức một cách cầu kỳ. Loại thần tượng sống như cô được phép có những biểu hiện thái quá mà nếu ở người khác sẽ bị coi là thẩm mỹ tồi. Sáng hôm nay, cô đã chọn hai viên ngọc trai đẹp tuyệt đẹp làm hoa tai và đeo một chuỗi . Hạt hai hàng kép cũng bằng thứ ngọc trai ấy, một cổ tay cô quấn cùng một thứ ngọc và cổ tay kia đeo chiếc vòng nam thứ ngọc lóng lánh thường rực rỡ hơn dưới ánh đèn chùm trong các dạ hội, Quán đầy ngọc như thế, với một sắc đẹp khá kêu gọi, và với dụng tâm ấy, cô trông chờ một ánh sáng bùng lên từ trong đôi mắt xám của Công Thành:

Nhưng ngoài sự mong muốn của cô, cô chỉ bắt gặp sự thờ ơ và cô căm tức.

Ở chỗ kia, họ đang bàn tán về cái bản thảo đã biến mất. Ngồi tách riêng, thần kinh căng thẳng, Công Thành bị sa lầy trong các mối nghi ngờ, Tại sao Hoàng Lan cứ khẳng khẳng làm cho xong thứ công việc không đánh cho cô ? Tại sao cô yêu cầu anh giữ im lặng về việc này? Để lảng tránh không trả lời tình yêu mà anh dành cho cô mà cô không thể không biết.

Hay để tránh khỏi phải hiểu rằng anh vẫn mang trong mình trái tim của một đứa trẻ bị bỏ rơi, của một trẻ lang thang không nhà, bị lãng quên trên những mảnh đất hoang chung quanh mà sự ghi nhớ đầu tiên của nó là đám tang mẹ nó.

Đứa trẻ đã đi kiếm sống bằng cây đàn Tây ban cầm của một người ăn xin đã chết trong cát bụi.

– Anh bất giác đặt chén cà phê xuống mà chưa nhấp môi Cay đắng dâng lên xóa nhòa hiện tại, danh vọng của cải, cả những niềm vui trong tác phẩm âm nhạc, anh lại thấy tâm trạng lo âu như hồi năm tuổi. Trái tim anh cô đơn, nỗi khát khao được âu yếm như xưa kia và cảm tưởng sự âu yếm chỉ dành riêng cho những người có đặc quyền, một số người rất ít. Mà anh thì không như thế, không thuộc dòng dõi gì cả, ở trong một thế giới lãng quên và cát bụi.

Ở Quán hát rong hôm qua, Hoàng Lan đã để tay nàng trong tay chàng, mắt nàng có nước mắt,

những giọt nước mắt mà trước khi chàng lấy tay chùi đi, môi chàng đã muốn uống lấy, để xóa đi hần cái vị chát của rượu xưa kia bà hàng xóm đã cho thằng bé mồ côi uống say để nó khỏi khóc. Thoát khỏi mọi điều gò bó được cầu cạnh ở khắp mọi nơi, được hoan nghênh, anh vẫn chỉ là đứa trẻ cô đơn, sớm quen thói lặng lẽ ...

Những ý nghĩ lại trở về xâu xé, chàng không thôi Nhưng xen giữa những nỗi đau bám vào đầu chàng từ ấu thơ, một chút màu hồng chợt sáng lên, ấm áp.

Những hồi ức về nàng lại choán hết tâm trí. Cửa chàng:

Rồi những màu sắc đẹp đẽ đó lại che tôi đi với những hoài nghi, đầu óc anh lại bị xáo trộn:

Anh nhớ Hoàng Lan lúc nàng tưởng cả nhà đi. Vắng, nàng đã thổ lộ tâm tình qua bản Xô-nát cho Tình yêu, chàng đã nghĩ Mình đi lấy vĩ cầm. Với nàng ...nhạc ghi vào đa là hư không, so với nhạc, cùng với nàng. Phấn khởi với hy vọng vừa trở lại, anh lãng quên không giữ gìn sắc diện của mình, mặt anh rạng rỡ.

Thái Diễm đang nói chuyện với bà Sain Luck bỗng im bặt Cô nhìn Công Thành, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh hạnh phúc như thế này và cũng chưa bao giờ nàng thấy chàng quyến rũ đến thế. Mạch máu cô đập nhanh, cổ họng cô khô khốc lại, cô không thôi nhìn Công Thành. Anh không nhìn cô, cô biết thế. Tuy nhiên, tham lam mọi thứ của cái, quá quen ý nghĩ không gì có thể từ chối khi có sức mạnh của tiền bạc như cô Cô thêm muốn gay gắt thứ hạnh phúc kỳ lạ đã tạo ra gương mặt trước mắt cô, làm cho gương mặt ấy êm ái đến xốn xang và không hề làm mất chút gì vẻ cương nghị của chàng.

Trước mặt những người nổi tiếng Thái Diễm không thể đến gần Công Thành và tuyên bố Tôi sẽ cưới anh Điều mà cô tin chắc mình sẽ nói hông lưỡng lự khi không có mặt những người phiền phức.

Thế là chàng sẽ hiểu Thái Diễm nghĩ và cô rón rén 'lên sang phòng khách, ngồi trước chiếc đàn dương cầm lộng lẫy đang mở sẵn, nhấn một hòa âm . Chối tai để bắt vào bài ca thổ lộ tâm tình Ca ngợi tình yêu Tiếng đàn vừa vang lên, Công Thành bỏ nhào vào gian phòng. Thái Diễm mỉm cười chờ đợi mình đã chiến thắng. Nhưng anh bảo cô :

– Đây là sự tàn phá ! .

Nụ cười bỗng chuyển sang một hình thù khác, cô lắp bắp :

– Thế nào cơ ?

– Không thể chịu đựng được.

Trước khi Thái Diễm hiểu điều gì đang xảy ra thì chàng đã bực bột quay quăng sân có mái che. Thái Diễm chợt thấy mình đang run lên vì giận dữ, nàng đứng dậy khỏi cây đàn và bước ra đẩy Bà Mari thở dài :

– Mình chỉ thích yên tĩnh. Mình tìm về xứ sở của Công Thành, chỉ là để nghỉ ngơi. Thế mà ... Họ

thật là tệ hại. Lúc nào cũng có một món nào đó bị .. thất lạc Năm sau, chắc mình cho cảnh sát vào ở chung với mỗi ông trong phòng. Hai ông khách vẫn còn . Tranh cãi nhau về vấn đề tài liệu Ông Sain Luck hơi xuống giọng :

– Chỉ một trong hai sự việc :

Hoặc là có sự nhầm lẫn về phần anh, hoặc lời quả quyết của anh có giá trị thì trong trường hợp này phải có kẻ hở.. – Sain Luck, mình không cho rằng ...

– Chúng ta không nói chuyện cho rằng, hay không cho rằng, một bản tài liệu không tự nhiên mà mất.

Thái Diễm chăm chú quan sát các vẻ mặt Với cô câu chuyện này là điều giải trí Cô tránh nghi lại thái độ của Công Thành đối với cô và thầm hứa với mình Rồi xem ... lạnh lùng à ? Anh đã làm mất thể diện của cô hôm qua khi đi chợ Buôn Mê, cô nhận định thế Từ ý muốn trả thù cho hả giận, Thái Diễm bật lên lời bóng gió.

– Trong những việc khó chịu như thế này, tôi cho là nên hỏi bọn người làm ...bắt đầu từ người mới đến.

– Tôi phản đối việc ...

Bị ràng buộc bởi lời hứa với Hoàng Lan, nên Công Thành nói khẽ :

– Trước hết, trong những người ở đây không ai . Đáng nghi ngờ, có lẽ trừ cậu lái xe thứ nhất. Có thể có kẻ nào từ bên ngoài vào.

Ông khách xoa tay :

– Phải gạt bỏ mỗi nghi ngờ từ trong nhà cái đã theo ý tôi, ta nên lần lượt hỏi bốn người đầy tớ.

Nhưng Công Thành cau vầng trán lại rồi nói :

– Tại sao lại hỏi đầy tớ hơn là hỏi chính chúng ta ?

Thái Diễm bật cười trước câu nói của chàng, chàng xẵng giọng bảo cô :

– Đừng cười:

Nhưng đầu phải lúc nào cũng chế ngự được nàng Thái Diễm lại nói tiếp :

– Ông bạn ơi ý nghĩ tìm kẻ tội phạm trong chúng ta thật là buồn cười. Chúng ta đều giàu có.

– Vậy theo cô, quyền đầu tiên của người giàu là xúc phạm người nghèo à.

Ông Đại sứ hùa theo , lý lẽ của Thái Diễm. Ông ta càu nhàu :

– Chúng ta làm việc theo cảm tính ư Tất nhiên người nghèo thêm muốn giàu có, nếu hấn không có những nguyên lý về tính thân thiện, hấn vẫn có thể kiếm tiền một cách bất chính.

Giọng Công Thành đã gay gắt, dù là cãi với khách, chàng vẫn nói thẳng những suy nghĩ của mình.

– Ông làm tôi ghê tởm.

Bà Mari khó chịu, phản đối :

– Công Thành, tôi xin cậu.

Nhưng cơn giận đang kéo chàng vào tâm điểm của nó, chàng không thể ngừng lại Trong sáu người chúng ta, tôi là người duy nhất đã biết cảnh nghèo khổ, vậy thì tôi cũng là người duy nhất nói về vấn đề này.

Dù ông Sain Luck trong thâm tâm nghiêng về ý kiến. Của ông khách, ông ta cũng chẳng hề bóng gió gì đâu, nhưng ông không dám bày tỏ:

Ông bỗng nhô lại một hồi ức mà ông . Không hề vui lòng gợi đến rằng xưa kia, ông đã biết được qua báo chí thiên tài của một nghệ sỹ vĩ cầm tuổi còn rất trẻ, xuất thân từ cảnh bần cùng, đó là Công Thành. Khi ấy ông đã là một nhà kinh tế nổi tiếng, Một người bạn lớn tuổi của ông, đó là ông giám đốc nhạc viện đã đến và yêu cầu ông làm người bảo trợ cho Công Thành. Đó là một định dứ và ông không từ chối, Từ đó, chàng coi gia đình ông là gia đình của mình sau gia đình của ông giám đốc nhạc viện đáng kính. Chàng đến sau những lần đi lưu diễn hoặc đi học và ông đã gặp một chàng trai nghiêm trang, trầm lặng, anh nhận người nào trợ đợt ngọt đến, cũng như anh đã nhận cảnh cô đơn, với sự dè dặt có vẻ như xa cách.

Với ký ức về sự gặp gỡ ấy, ông ấp úng :

– Nói chuyện khác đi thôi.

– Nói chuyện không liên quan đến ý nghĩa của mình thì có gì là khó.

Ông khách trả lời ông Sain Luck, còn khách thứ hai nói :

– Tôi bảo lưu điều tôi đã quả quyết.

Công Thành đi từ hiên mái che, qua phòng khách, rồi từ đấy đi ra đường, chàng cảm thấy mình cầnm được thư giãn, gạt bỏ tức giận vì những lời ám chỉ của Thái Diễm gây ra cho chàng, vì tính cố chấp của ông khách. Dù sao, ông Sain Luck cũng đã từ chối không đi theo chân họ.

Vội vã rời khỏi căn nhà, Công Thành không. Tưởng tượng được rằng lúc này, ông Sain Luck lại rất đồng ý với ba người khách quý Với những người đang nghi ngờ và thậm chí còn xin lỗi và đả không cho điều ngay tại chỗ.

Một thoáng mỉm cười độc ác phảng phất trên đời mới đỡ chót của Thái Diễm khi ông đại sứ đề nghị.

– Nghỉ việc bắt đầu bằng cô nấu bếp.

Bà Mari lẩm bẩm :

Thật phiền phức, cô ta trông rất chững chạc.

– Mari thân mến, đây là một chân lý, những kẻ vô lại thường hay có vẻ bề ngoài lịch sự. Trong những mục do thám, ta thường thấy những bộ mặt duyên dáng nhất, thơ ngây nhất.

Ông khách nói chắc như đinh đóng cột, ông ta làm nghề ngoại giao mà. Còn ông khách thứ hai lại nói :

Tối chắc chắn đã để bản tài liệu vào trong cặp của tôi, đã khóa cặp và để chìa khóa trong túi của tôi.

Thái Diễm chen vào bằng cách nhấn mạnh thêm. Ắn nấu bếp có thể kiểm cho nó một chiếc khóa khác.

Bà Mari giận đến mức không chịu nổi, bà đáp lại :

– Như thế nào và ở đâu . Cô ta chỉ vắng mặt ở đây có một lúc, sáng thứ sáu, để đi chợ ở Buôn Mê Thuột và có người đưa đi.

Thái Diễm phản đối :

– Người đưa đi là Công Thành, hôm qua, anh ấy cũng đưa ả đi Buôn Mê tiếp tục nếu đúng là thành phố Buôn Mê là cái đích để trốn việc.

Mari cầu nhàu :

– Cháu tôi không liên quan tới việc này. Ai muốn làm gì tùy ý Xin nói với mấy người rằng vai trò nữ chủ nhân trong căn nhà này thật không dễ chịu.

Bà tuyên bố thêm rồi đứng lên, bà bước nhanh ra khỏi chỗ mọi người tranh cãi Ông Sain Luck phiền muộn biện bạch với khách :

– Vợ tôi hơi nóng nảy.

Về khoản ngoan cố ông khách chứng tỏ không thể đánh đổ ông ta.

– Điều quan trọng là biết cho được ai đã lấy cặp bản tài liệu ấy trong cặp tài liệu của ông bộ trưởng.

Thái Diễm uyển chuyển đến bên ông đề nghị :

– Ông có muốn tôi gọi ắ nấu bếp không ? Ông có thể hỏi ả.

Những người đàn ông nhìn nàng gật đầu Thái Diễm tay mân mê chuỗi ngọc trai đen đi xuống bếp, gọi bằng giọng cay độc.

Hoàng Lan.

Hoàng Lan ngẩng đầu lên :

– Họ gọi cô ở sân ... Đến ngay đi !

Rồi cô ta mỉm cười đắc ý Cô cũng không tin Hoàng Lan lấy tờ tài liệu ấy, nhưng cô muốn nàng phải trả giá cho việc coi thường cô.

Công Thành vẫn rảo bước.

Sau khi đi qua chặng đường dài từ nhà ra đường cái, đến lòi rẽ,anh vội thức đi về bên trái,bên trái là hướng đi Buôn Mê ở phà kia, nơi anh đã đưa Hoàng Lan hôm qua.

– Bụi đường bám vào tay, vào mặt, vào tóc chàng Chàng không bận tâm Chàng vẫn còn tức những người dễ nghi ngờ, chàng không ngờ rằng người con gái mình yêu trong lúc này đang vấp phải những câu hỏi gay? Gò Mắt chàng lướt nhanh trên những mảnh đất cằn,cả trên những

chỗ trống trọt Lòng chàng vẫn gắn bó với những người nghèo hèn đang vất vả nơi kia mà riêng chàng, chàng gọi họ là những người cao quý thực sự. Bản thân họ đã phục tùng mệnh lệnh đầu tiên, như đang nói với Thượng đế Con sẽ kiếm lấy miếng ăn bằng sự nhọc nhằn của mình Và vì thế, họ được ghi danh trong phạm trù cái đẹp sản sinh từ cái tự nhiên hòa nhập với cái siêu tự nhiên. Những người ấy không tôn thờ những cái giả hiệu dù người khác coi đó là vị chúa, dầu hỏa máy móc, ngọc trai. Họ cũng không phải là người quá tôn thờ con quý của kiến thức.

Họ thừa nhận mình chỉ là những sinh linh nhỏ bé, không hề :

muốn vươn tới cái quyền lực cho phép một lực địa này nô lệ hóa những lực địa khác trong khi chờ đợi những người nông cuồng kiêu ngạo đang nhằm chế ngự thế giới những vì sao. Nhưng vì sao, những ánh sáng lấp lánh đã từng là thông điệp duy nhất, chàng nhận được trong quãng đời thơ ấu bị bỏ quên trên mảnh đất hoang. Chàng không bao giờ thôi nhìn những vì sao với tâm hồn trẻ thơ. Những vì sao xa xôi ấy cũng là tài sản duy nhất quý giá nhất mà chàng có trong những ngày như thế Chàng vẫn đi không chậm bước, chàng trách mình hôm qua đã không hỏi Hoàng Lan Cô có còn tự do không ? Thói quen co mình lại từ thuở xa xưa khiến chàng vụng về, chàng không dám hỏi, cũng không dám thì thầm :

Hãy yêu tôi !

Chỉ mình em mới giữ được lời hứa của các vì sao. Chỉ mình em mới hiểu được tuổi thơ của tôi. Hãy yêu tôi.

Trên con đường đang đi chàng định ra hai thái cực Thành phố Buôn Mê đầy màu sắc và căn nhà với bản Xô-nát cho Tình yêu, ký ức của chàng vĩnh viễn giữ lại hai nơi đó, cùng với thời gian chàng có với nàng.

Đường cong rất đẹp ở miệng chàng giãn ra, vì tài người nghệ sỹ nhạy cảm đã nghe thấy từ xa tiếng rung động của một thứ máy móc gì xé rách sự lặng lẽ của miền đất hoang. Không chú ý nhưng chàng phán đoán theo phản xạ. Có một chiếc xe Ford nào đó đang trực trặc Dự đoán đã đúng. Chỉ trong giây lát sau, chàng trông thấy một chiếc taxi tiến đến trước mặt, xe dừng lại, người lái xe gọi Công Thành, giơ cho chàng xem một tờ giấy và lắp bắp.

– Có đúng đường này không, thưa ông ?

Chàng ngừng lại rồi nhìn thoáng qua tờ giấy chàng đã nhận ra những ròi chỉ dẫn ghi trên giấy của Tùng Lâm. Cô Tôn Nữ Hoàng Lan ở nhà ông bà Sain Luck ...một thoáng nhìn nữa chàng nhận ra người trong xe là người đã ra hiệu cho Hoàng Lan trước quán cà phê Trung Nguyên 18.

– Đường bụi quá Máy cần nghỉ.

Người lái xe cầu nhàu, anh ta xuống xe và thông báo như thế. Đến lượt Tùng Lâm bước xuống – Ông là người miền này à ?

Anh ta hỏi Công Thành đáp gọn :

– Tôi đi qua đây thôi.

– Chẳng cố gì thú vị ...

Công Thành tự hỏi không biết Tùng Lâm có nhận ra chàng là người đi cùng với Hoàng Lan hôm qua không ? Có khả năng là anh ta không nhận ra.

Tôi quen một cô hiện đang ở đây một cô bé người Việt nói tiếng Pháp không thua người Pháp.

Chương 7

Lặng lẽ Công Thành quan sát người lữ hành, một tình địch chẳng? gạt bỏ tình cảm riêng sang một bên, chàng vẫn thấy phần nộ với ý nghĩ kết hợp hình ảnh Hoàng Lan với chàng trai này. Anh ta thiếu tế nhị, trung bình về mọi mặt, .. trừ cái vẻ tự mãn hiện lồ lộ trên khuôn mặt anh ta.

– Cô ấy sẽ vui sướng khi gặp tôi.

Tùng Lâm nói thêm với Công Thành, chàng nhún vai – Ông tin thế à ?

Dù không có điều gì vui để phán đoán. Công Thành đã cười nửa miệng trước thái độ ngạo mạn của anh ta, chàng nói tiếp :

Tôi cho là người ta ít khi nhận được sự đón tiếp như người ta mong muốn.

– Cái đó thì :

Thái độ hợm mình không lộ liễu của Tùng Lâm à là điều an ủi cho Công Thành. Kiêu hãnh nhưng thô thiển như thế, Hoàng thì chỉ còn cách tránh xa gã hợm đời này. 'Tự phụ đến bất trị. Hôm qua nàng vừa cho hấn leo cây, thế mà hôm nay hấn còn tưởng rằng nàng sẽ tràn đầy vui sướng khi hấn đến. Mà cũng đáng tội, khi quyết định đề nghị kết hôn, Tùng Lâm tin tưởng chắc chắn rằng mình sẽ được đón tiếp như một thượng khách vì vậy nên anh ta nói giọng thản nhiên :

– Ngay khi vừa ra khỏi Buôn Mê Thuật, xe cộ phải đi chậm lại, năm mươi cây số cuối cùng, xe chúng tôi không gặp một chiếc xe hơi hay xe máy nào. Nếu xét đoán qua cảnh hiu quạnh này, thì vai trò người phiên dịch cũng chẳng có gì thú vị Mà ở đây, họ cần người phiên dịch làm gì nhỉ ?

Công Thành lắc đầu :

– Tôi không thấy cô nào làm phiên dịch trong. Vùng này.

Tùng Lâm ngạc nhiên, mở tờ giấy ở tay ra nhì' địa chỉ một lần nữa cho chắc chắn rồi hỏi lại :

– Ồ, không có à ?

Rồi anh chàng làm ra vẻ hạ cố mở hộp thuốc lá đưa mời Công Thành, chàng từ chối.

– Cám ơn, tôi có thuốc.

Tùng Lâm nhìn quanh rồi hốt hoảng hỏi chàng :

– Không biết anh lái xe của tôi chuẩn đâu rồi – Anh ta sẽ trở lại khi mà máy đã nguội Không biết làm gì, Tùng Lâm bèn bắt chuyện với anh chàng mà anh ta cho rằng vô cùng khó ưa, – Sự thể là con đường này thật gồ ghề Bây giờ tôi mới hiểu tại sao không có một chiếc xe nào, dù cũ mà cóm đi được lại đồng ý chở tôi sau khi tôi chỉ rõ hướng đi. Ông biết tiếng Pháp chứ ?

– Có, có biết sơ sơ.

– Nếu thế thì chắc ông chưa gặp cô bạn làm phiên dịch của tôi Cô ấy nói tiếng Pháp như người Pháp Anh có hay về Sài Gòn không ? Ở đó anh sẽ biết công ty xây dựng Khang Thịnh, một tập đoàn đứng lớn nhất nhì Sài Gòn. Đó là ty của nhà tôi.

Tùng Lâm cố tình bỏ qua câu sau hùn hạp với một người một người khác nữa nhưng Công Thành nhún vai – Tôi không biết công ty nhà ông.

– Sao lại không biết ? Ai trong giới xây dựng cũng phải biết Khang Thịnh cả.

– Tôi không xây dựng.

Nếu tôi không thóc mách, trong xứ sở này, người ta còn làm gì được ngoài việc bán nhưng mảnh đất hoang này để cho các công ty khác có vốn họ đầu tư.

Công Thành muốn trả lời:

Thóc mách ư ? Chính anh đang thóc mách đấy.

Tôi ghét cay ghét đắng những kẻ thóc mách Nhưng anh chàng này, dù mỗi lúc chàng càng không ưa, lai đi tìm Hoàng Lan. Trong trường hợp này, phải tìm hiểu kỹ về hắn thì tốt hơn.

– Buôn bán ư ? Không phải ai cũng lao đầu vào đấy Mà dù chỉ là những mảnh đất hoang, họ cũng muốn để lại làm việc khác còn hơn bán cho họ giá rẻ, rồi mua lại với giá cắt cổ ? Với lại dân chúng dân chúng ở đây chiếm một, tỷ rất cao làm nghề nông.

– Ông thuộc lĩnh vực cà phê ?

Nghe chàng đáp Tùng Lâm hỏi ngay, Nhưng chàng lắc đầu :

– Không.

– Trồng cao su ?

– Không, – Hay là anh chăn nuôi.

– Cũng không. Tôi là nhạc sĩ.

Vừa nghe nói vậy, anh ta đã ồ lên vẻ hiểu biết. ' – À những người. các ông gọi thế nào nhỉ ? Những người.

Ông nói đến những người hát rong.. ?

Đúng vậy màu sắc địa phương, thật là thú vị ?

Công Thành lại nhìn anh chàng ngạo mạn này, hẳn anh ta chưa bao giờ được nghe nhạc thì phải Và anh ta nghĩ rằng chẳng ai giàu có và sang trọng như anh ta cả.

– Đúng thế.

Tùng Lâm nhiệt tình hơn :

Tôi không ngờ mình lại gặp một người hát rong. Ông bạn này, tôi , tin rằng nếu các ông đi từng nhóm về. Sài Gòn, các ông sẽ được hoan nghênh nhiệt liệt Tôi sẽ cho ông một danh thiếp, một ngày nào đó, nếu các ông muốn thì cứ viết thư cho tôi, hoặc phone cho tôi, tôi sẽ vui lòng giúp đỡ ông.

- Ông thực sự tử tế.
- Có gì đâu Người, có điều kiện phải giúp đỡ những người không có điều kiện, kém may mắn hơn, Mà này ông bạn, hãy nói cho tôi biết hình như anh lái xe kia đã bốc hơi mất tiêu rồi. Tôi có nguy cơ gì khi đi mà không đợi hẳn.

Công Thành châm thuốc hút trước khi quả quyết :

Có khả năng. Nếu ông là nhà báo, tôi khuyên ông làm như thế vì ở đây có một nhà mới xây đẹp như khách sạn. Và một thời gian ở giữa những bức tường sơn màu thật dịu ấy, sẽ tạo ra cho ông những bài viết hay.

- Tôi mà ở đây à ?

Công Thành hút mấy hơi thuốc. Con người tự cao tự đại về mình, trước mặt anh kia đã liều lĩnh dám hẹn hò với Hoàng Lan. Chàng gật đầu khi nghe .Tùng Lâm hỏi :

- Sao lại không ? Nhà ở. Đây đẹp lắm, ông có thể mời ông cụ thân sinh của ông cuối tuần đến thăm ông.

Lúc này vẻ lo lắng đã lấm lét vẻ sững sốt trên nét mặt của Tùng Lâm, ở xứ rừng núi này, sao Hoàng ,Lan lại đến một nơi heo hút thế này không biết. Cố tình trì hoãn một lúc, Tùng Lâm lại hỏi về nơi Hoàng Lan đang làm việc, Công Thành nói thao thao nhưng ý nghĩ của chàng ở tận đầu.

- Đường đi của chúng tôi hiện nay không an toàn, gần như thế Nghĩa là bọn cướp trên các đường lớn không gộp thành đoàn, nổi hài hước một chút thì có thể gọi đó là bọn hoạt Động thường xuyên. Ví dụ khi xảy ra một vụ tấn công nào đó, thì đây là hoạt động của một tên., đôi khi hai hay ba tên, không bao giờ hơn. Nếu lũ khách tẻ ra biết điều cho chúng trấn lột thì hậu quả ít khi đề máu.

Vậy thì ông không phải lo sợ gì nhiều dù người lái xe thuê của ông có vắng mặt quá lâu. Không thể nói chắc chắn gì về vẻ mặt tử tế cũng như chiếc xe tồi tàn của anh ta Kia, ông lại lo lắng rồi, cũng có thể anh ta chỉ làm một giấc ngủ trưa.

- Nhưng này ông.

Công Thành vờ như không nghe thấy hẳn ta nói gì, anh chỉ nói tiếp những điều đang nói dở.

- Nếu hẳn không trở lại ư ? Giả thuyết ấy không đến nỗi điên rồ lắm đâu.

Hãy tưởng tượng đến một trò xảo quyệt. Anh ta đi bộ trên lại thành phố, đi làm nhiều chạng, hẳn là thế, chiếc .Ford của hẳn đã được đăng ký, chắc chắn như thế và hẳn có đủ giấy tờ của chiếc xe. Ngay chạng đầu tiên, hẳn điện cho cảnh sát kiện về việc một xe và ngay tức khắc, ông bà cảnh sát bắt. Nhà tù Buôn Mê Thuật mới xây ...

Bất giác Tùng Lâm cài khuy chiếc áo vest lại. Công Thành đứng dưng :

- Một lời khuyên ông nên cất ví ở nơi ít lộ liễu hơn. Còn một 1ời khuyên nữa, không hề hài

hước khi ông sợ, nên giấu nỗi sợ hãi của mình đi.

Lần này thì quá quắt lắm, mặt Tùng Lâm xám lại, anh ta thốt lên :

– Đây là một vụ lố lăng tiền chẳng ?

– Tuyệt đối không phải Tôi không quan tâm đến, tôi đầy ắp tiền.

– Ông đầy ắp tiền Tại sao ông lại phải cuốc bộ trong bụi đường ?

Bộ mặt ông Thành từ hài hước trở thành nghiêm. Nghị. Bỗng nhiên Tùng Lâm nhận ra người đàn ông hôm qua, người có chiếc BMW đen sang trọng và cô Hoàng Lan ngồi một bên. Và hôm nay người này đang giễu cợt anh, và cả Hoàng Lan hôm qua cũng thế, giọng khùng lên, Con người luôn muốn mo người phục tùng mình sống đây, anh ta hỏi – Hướng đi nhà ông bà Sain-Luck ?

Công Thành không trả lời, lúc này chàng thấy ván bài đã lật ngửa.

– Ông từ chối không chỉ đường cho tôi ?

Tùng Lâm càu nhàu hỏi lại, nhưng chàng vẫn không nói. Thụt ra câu đáp lại sẽ rất dễ dàng :

Hãy hỏi thăm người qua đường. Lúc này đường vắng tanh, hay là Hãy hỏi thăm nhân viên cảnh sát. Nhưng chàng không thèm đáp. Người đối thoại với chàng là một con rối, và như thế, im lặng là hợp ý.

Anh lái xe uể oải ngồi vào sau tay lái, Tùng Lâm hỗn hển :

Được rồi, hôm nay thế là hỏng, vì không có cột chỉ đường. Nhưng ngày mai, tôi sẽ lục tung cả thành phố Buôn Mê để kiếm, một người đưa tới đích. Ông mỉm cười ư ? Để xem ai có thể cười sau cùng. Bởi vì ... Cô ấy không nói gì với ông à ? Cô ấy không nói với ông là để đùa cho vui đấy. Hãy bảo cho ông ấy tôi sẽ đến thăm một ngày gần đây.

Anh ta chui vào xe, và bảo người tài xế Quay lại thôi Tùng Lâm thò đầu ra cửa xe nói dần từng tiếng.

– Điều cô ấy cho là nên giấu ông, tôi sẽ nói cho ông biết Hoàng Lan là vợ chừ cưới của tôi. a Nói khoác !

Thoạt đầu Cổng Thành bảo thế. Tuy nhiên, khi chiếc xe Ford cà tàng đi xa dần, chàng lại cảm thấy kém chắc chắn vì ít ra cũng phải có một phần sự thực trong lời xác nhận kia. Chàng thôi xét đoán điều 'lái lại mà bắt đầu sa lầy trong những ý nghĩ về điều có thể xảy ra.

Cái có thể xảy ra, đó là những việc nhỏ bé, hàng ngày tạo ra cuộc sống? Bao quát cả môi trường chung quanh, các mối quan hệ, một tập quán nào để đứng trụ ở giữa và làm cho người ta chuyển động quanh nó Người ta cưới nhau, cắm rễ trong môi trường quen thuộc. Thế mà những yếu tố tạo thành cuộc sống của Hoàng Lan, cho đến những tuần lễ vừa rồi, gần đây nhất, chàng chỉ biết qua những gì nàng muốn kể lại, và chàng kết luận,. Những điều đã biết về nàng quá ít ỏi, chẳng làm cho chàng sáng tỏ điều gì.

Chiếc taxi đi khuất lâu rồi, chàng vẫn còn đứng y nguyên tại chỗ, trên con đường nhỏ hẹp không ai qua lại, ngoài một luồng bụi như một dòng thác mà gió lùa đến chúng tạt vào mắt chàng, như muốn cuốn lấy chàng vào tầm điểm của nó.

Cuộc đời mình giống như con đường này Chàng quay về hướng Tây, đứng trước ngọn gió Khi thấy mình mạnh mẽ hơn lên, chàng bỗng cảm thấy tiếc rằng thói quen co mình lại từ thuở xa xưa đã ngăn cản chàng biết rõ sự thật. Lẽ ra anh phải tự mình đưa anh chàng kia đến trước mặt Hoàng Lan, cái anh chàng tự phụ quá mức, chàng nghĩ thế, gặp Hoàng Lan và. Để nàng lựa chọn, hoặc ưu ái hơn, nếu như lựa chọn lúc này vẫn còn kịp.

Chàng tiếp tục đi, chân bước như máy. Trong cái dồn dập của gió rít, chàng vô thức nắm bắt được những nhạc tố, một Chủ đề êm ái bỗng được đệm bằng những dàn nhạc lớn mà tiếng âm vang chưa từng nghe thấy. Miền đất dành cho nỗi lo buồn của con người, tiếng hò reo luôn trộn lẫn với cát bụi của nó.

Lòng cay đắng, một lần nữa, chàng bị những huyền hoặc của xứ Buôn Mê quê hương chàng xâm nhập Trong khi các tế bào trong máu chàng âm thầm đòi hỏi sự thanh thản của bầu trời xứ Quảng, sự êm dịu ấy được nhận ra và yêu mến ngay khi Hoàng Lan vừa xuất hiện, từ xứ Quảng xa xôi. Miệng chàng sào sạo những hạt cát mà gió đã bốc từ mặt đất lên, hai mắt chàng cũng cộm lên vì bụi Trước mặt chàng lại hiện ra cảnh cúng lễ theo tập tục của các người dân tộc Bana, người được gọi là thầy quay cuồng trong không khí để cầu trời lấy một chút mưa cho đất phì nhiêu.

Cũng như chàng, đang cầu xin một chút triu mến.

Trong khi ấy ở nhà, đến lượt Bảo được gọi lên, ngay câu hỏi đầu tiên, hấn đã phàn nàn :

– Sao lại tôi, cô nấu bếp ...

– Việc của anh không phải là nói đến người nấu bếp mà là trả lời những câu hỏi đặt, ra cho anh.

– Thái Diễm vừa nói, vừa đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình.

Tôi đi dạo đây, chắc tôi cũng không cần có mặt ở đây chứ ?

Cô cần làm thoáng bớt nỗi thất vọng, dù không buộc được Hoàng Lan vào cái tội mà chính bản thân cô cũng không tin là Hoàng Lan phạm phải, cô vẫn mong rằng Hoàng Lan sẽ lộ vẻ bối rối, lúng túng, thì dù không . Có bằng chứng rõ rệt, cô ta vẫn có thể gây được ấn tượng ả có thể phạm tội, Thế mà cô gái ,đã trả lời thật rành mạch, ngay tức khắc, mọi câu hỏi trực tiếp hay gián tiếp, Thái Diễm nghiền ngẫm :

Cái lão Sain-Luck nhu nhược ấy lại cho rằng cần xin lỗi hay gần như thế với Hoàng Lan.. Còn ông khách lại xét thấy nên nói thêm rằng đây là một thứ thủ tục cần làm. Riêng vị khách thứ hai còn gật gật cái đầu.Và cô lại thấy nỗi thất vọng lớn thêm gần che khuất mọi thứ. Cô đã không nhận được điều cô muốn là hạ nhục Hoàng Lan.

Cũng như Công Thành lúc trước, cô la khỏi vườn, đi vào con đường gió đang thổi ào ào như cơn bão.

Bão táp cũng đang ở trong cô. Lúc này cô không còn là một triệu phú, lịch sự sang trọng, mà cô như đất đai xứ Buôn Mê Thuột này, dễ cảm ứng với động đất và nham thạch. Nếu ai muốn gây trở ngại cho cô và người cô đang dành cho một cảm tình mãnh liệt, cô sẽ quét phăng người ấy đi bằng một dòng thác 'lửa, như những dòng chảy của nham thạch khi núi lửa phun.

Tóc cô rối tung, áo dán vào người sau mỗi trận gió. Cô không thể giữ bình tĩnh nữa. Cơn tức giận mỗi lúc mỗi bùng lên trong cô. Và cơn gió như thổi bùng cháy sự giận dữ Ở chỗ này đây, hôm qua, chiếc xe tải đã lăn bánh buổi sáng đưa cả ba đi Buôn Mê Thuột. Con bé ấy nó được ngồi bên anh ta, còn mình ngồi phía sau với các giỏ đựng đồ Đầu óc cô lại sôi sục cách làm hại cô gái lúc này đã qua khỏi thử thách với danh dự của người chiến thắng trên chiến trường. Và một cái tên rung rung. Trên đôi môi được tô son đỏ chót của cô Công Thành Cô không tự hỏi mình không biết cô có thể được anh yêu không mà cô chỉ tìm cách để tạo lập được quyền tối thượng của mình là đủ. Cô muốn là vợ anh, dù anh không yêu cô đi chăng nữa. Và lúc đó anh trở thành đồ chơi của cô, thứ đồ chơi duy nhất hiện nay mà cô thấy hài lòng. Dù cô muốn gì, cho đến bây giờ, cô chưa hề biết thất bại, cũng chưa bao giờ cô biết được sự lôi cuốn, nỗi mong ước ngày đêm về một người đàn ông như hiện nay :

Đã có những người tìm đến cô, các ông hoàng trong lĩnh vực kinh doanh hay các tước hiệu thật sự Nhưng cô lại quyết định chiếm cho được con người xa xôi, bí ẩn đang bừng bừng không biết đến cô kia.

Người ta bảo rằng cái gì không có sẽ làm mình khao khát hơn lên, có phải vậy chăng ?

Đã bốn năm nay, cô không hề tạm dừng nhịp sống ồn ào, sôi nổi của mình để đến Buôn Mê Thuột vài tuần lễ, thời gian mà Công Thành ở đấy Mỗi lần đến, cô đều đinh ninh rằng, lúc ra về, chắc chắn là mình đính hôn rồi. Song lần nào cô cũng không thành công. Anh như một vì sao lạc ? Xa xôi, lạnh lẽo và khó gần.

Gió tây gây nên những cơn lốc dữ dội nhưng chưa dữ dội bằng , nỗi lòng Thái Diễm. Trong thâm tâm cố thét lên lời nguyện :

Câu cho đất rung chuyển và nứt ra. Cầu cho đất nứt đi cái con người mà tôi căm ghét Cô như thấy ngọn núi lửa trên mảnh đất đỏ bazan này, sau một giấc ngủ dài bỗng bừng tỉnh dậy. Ngọn lửa tuôn trào từ núi lửa ngốn ngấu hết mọi người trong cái lòng đỏ rực của nó.

Chỉ còn cô và Công Thành trốn thoát trước biển lửa hung dữ. Cô tưởng tượng như thế và vui mừng một cách man rợ.

Bất kể như thế nào, anh ấy cũng phải đến với mình Cô đứng sững lại 'khi anh hiện ra trên đường đi, lạnh lùng và xa vời, mặt đầy bụi bặm. Anh sắp đi qua chỗ cô nhưng không trông thấy

cô. Cô khẽ gọi :

– Thành !

Anh quay nhìn cô, một cái nhìn trống rỗng, cô nói :

– Trời lạnh rồi.

Anh đáp lại như một cái máy :

– Gió đáng nóng ...

– Nhưng rộng quá.

Rồi anh đi tiếp về hướng ngôi nhà còn ở cách một quãng xa. Thái Diễm quay lại đi bên anh, anh có vẻ không nhận thấy, không nghĩ đến việc đưa tay cho cô vịn để chống chọi với luồng gió lạnh đang thốc tới. Vũ trụ của Công Thành khép kín lại với những ai bước vào Anh ta đang nghĩ đến việc xách giỏ cho con bé nấu bếp đây. Thái Diễm giận đến nghẹt thở. Điều tồi tệ nhất là phải giữ trong lòng cơn thịnh nộ ấy, không được bộc lộ ra. Cố làm cho giọng nói đang quá căng thẳng dịu bớt lại, Thái Diễm kể lể :

– Lúc này tôi khá vất vả mới làm cho mấy vị ở nhà êm đi được. Ngay sau khi anh đi, Sain Luck đã phụ họa với họ, nghĩ đến anh, để làm vui lòng anh.

Công Thành vẫn bước như người máy cô không biết . Chàng có nghe cô nói gì hay không.

– Tôi đã dàn xếp mọi việc - Thái Diễm nói tiếp - thật không dễ dàng, họ bướng bỉnh như con lừa. Lúc nào cũng là chuyện mất giấy tờ, họ thật là khó chịu.

Dưới cái mặt nạ bằng bụi, vẻ mặt Công Thành thật khó hiểu.

– Nếu các vị khách ở nhà nhấn mạnh thêm chút nữa, chắc Sain Luck đã cầu cứu đến cảnh sát.

Cái tật đăng trí làm mất giấy tờ của ông Bộ trưởng thật là khó chịu. Tôi đã muốn bỏ đi như anh nhưng không thể. Cuối cùng họ cũng mời bốn người làm lên, bất kể tôi phản đối về điều ấy Tôi nói với họ cô nấu bếp chẳng thể nào dính dáng đến việc ấy.

Nhưng anh biết không, họ có nghe tôi đâu, họ vẫn gọi cô nấu bếp lên để tra hỏi cho ra lẽ.

Cô ngừng lại một chút và nhìn xem Công Thành có phản ứng gì không, nhưng dường như dưới cái mặt nạ bằng bụi ấy anh vẫn bình thản, không lộ ra một phản ứng nào cô nói tiếp :

– Việc can thiệp của tôi không có tác dụng. Họ bướng bỉnh gọi cô nấu bếp lên để hỏi. Hiển nhiên chẳng có gì hay ho cả Cô ta nói ấp úng. Họ bảo rất tiếc không thể áp dụng một phương pháp nặng hơn để biết sự thật. Rõ ràng là như thế.

Thái Diễm thở dồn, chờ đợi câu trả lời nhưng câu trả lời không đến, cô hỏi gặng thêm :

– Anh nghĩ thế nào ?

Vẫn không có câu trả lời. Một lát sau, cô nắm chặt tay anh, bắt anh đứng lại và thốt lên :

– Thế nào ?

Anh ấy bị lừa hay bị điếc nhỉ ? Thái Diễm thoáng nghĩ như thế vì cái nhìn của đôi mắt màu xám

như không có hồn.

Giọng nao núng, cô hỏi :

Anh nghĩ . Thế nào về việc ấy ?

Anh chậm chạp trả lời, giọng anh hơi hột :

– Vê cái gì ?

– Vê mọi sự tôi kể lại với anh.

Anh như không nghe rõ ngay, anh gần như không có vẻ gì của một người đang sống. Với đôi mắt đờ đẫn, trán và miệng đầy bụi bặm.

– Cô có nói gì à ?

Thái Diễm nhìn anh chăm chăm, anh cũng không để ý. Cô nuốt đi lời lời oán trách bực bội Anh ta điếc với điều mình nói, mù với sắc đẹp của mình. Mỗi mạch đập đều chứng tỏ rõ ràng rằng : Mình đang nói với anh ta, song anh ta không nghe mình nói, không biết mình nói gì sao thế nhỉ. Ngay lúc này, hình như anh không nhìn cô, mà nếu có nhìn cũng chắc không nhìn thấy cô, và sẽ tiếp tục không biết rằng cô đang tặng anh một nụ cười của kẻ nô lệ.

– Ta về trước khi mưa thì hơn.

Cô nói, nhưng chàng trả lời :

– Sẽ không có mưa.

Lại tiếp tục dì, anh nghĩ :

Không bao giờ có mưa trong xứ sở này hoặc rất hiếm khi có Anh nghĩ từ cảnh khô cằn này, đến sự khô cằn khác, từ cái khát của đất đến cái khát của mình ý nghĩ của anh ngược về những lời cầu mưa do cả một dân tộc thốt ra, những lễ rước hiện nay với những nghi thức rất cổ xưa. Bỗng nhiên anh nhớ đến tên mà những người Bana gọi vị thần mưa bé nhỏ và dịu dàng. Vị nữ thần có chiếc váy bằng ngọc. Và anh tưởng tượng đã gặp nàng một , hôm nào đó, cái hôm nào đó trong ký ức chính là hôm qua. Đôi hàng mi dài nặng trĩu những giọt nước mắt khóc thương đứa bé bị bỏ rơi, và trong lòng anh, quên đi giây lát rằng người lạ mặt kia đã xưng là chồng chưa cưới của Hoàng Lan. Anh ghép cho nàng cái tên đã qua biết bao nhiêu lần trăm năm. Vị nữ thần mi mắt rơi ra ngọc quý của anh.

Thái Diễm rên rỉ :

– Tôi thấy ngọt ngào.

Cồ nắm lấy cánh tay Công Thành, một cánh tay buông thõng, như cứng đờ không cảm giác .

Lúc ấy họ sắp trở về nhà Thái Diễmhỏi :

Anh nghĩ gì hay nghĩ đến ai thế – Đến nữ thần mưa.

– Nữ thần mưa là gì ?

Công Thành cảm thấy êm ái lạ lùng khi nói tên dân tộc Bana của nữ thần mưa bé nhỏ của anh.

Mặc cho Thái Diễm lắc tay anh, anh không quan tâm, mà cũng hầu như không nhận thấy nữa. Sản sàng nổi giận, nhưng cô cũng cố tránh mọi phản ứng dễ dàng đưa chàng về thực tại, cô muốn khoác tay anh bước vào nhà, dù chiến thắng ấy quá nhỏ bé Trong lúc đó, ở trong nhà, Bảo đang giận tái mặt nói với Hoàng Lan :

Cô đã kể lể gì với ông bà ấy ? Kể gì để ông bà ấy nhận xét lột về mình hử ?

Thấy nàng khinh miệt nhìn' mình gã cười gằn :

– Ra cái vẻ oai vệ nhà bếp ...Đừng có chơi trò ranh mạ với tôi. Hoàng Lan, bởi thú vị đấy nếu , các ông ấy biết cô là đầu bếp, là một tiểu thư đáng nghi ngờ.

Cố giữ cho khỏi giật mình, nàng tự hỏi làm thế nào mà Bảo biết được nàng thực sự là ai, dù hẳn rất khả ố, nhưng nàng không nghi được vì sao hẳn nói như thế, Tuy nhiên, chuyến đi Buôn Mê này đã bộc lộ ra vài khía cạnh đáng lo ngại.Đã bị thử thách bởi những câu hỏi mà ông Đại Sứ lần lượt bắn vào nàng, nàng lại còn phải đương đầu với những câu cạnh khóe dọa nạt của gã lái xe và đây là điều tồi tệ nhất.

Có tiếng chần bước nhẹ trền nền đất, Bảo đá bỏ đi sau khi bác Ràng bảo gá :

– Háy để yên cho Hoàng Lan, hãy để yên cho cô ấy.

Nàng mệt mỏi thở dài.

Hoàng Lan không ngủ yên, giấc ngủ thoáng thấy đã tan biến. Thật đẹp quá.

Tiếng gió ớn ào trên vùng đất cao nguyên dù ở sau các bức tường cũng vẫn nhận được những luồng gió ào ào chuyển động có thể so sánh với luồng thủy triều mà sóng bị đá ngầm xé rách. Ở đây, các cây cao su như những ngọn gió cứng chĩa thẳng lên chọc thủng luồng thủy triều gió, thứ thủy triều này ít mùi đất và mùi cây cỏ hơn mùi khoáng sản thoát ra một cách kỳ lạ ở các miệng núi lửa.

Nàng bỗng nhớ đến ngọn gió mùa đông bắc của xứ nàng. Gió đổi mùa, rào rào thổi ngoài vườn để những tàn cây xào xạc, uống mình trước gió, và ngày mai, cái lạnh nhẹ nhàng tràn về.

Thật là quá đẹp Trạng thái trần trọc liên tiếp của mắt ngủ, tạo thuận lợi cho ảo tưởng du hành.

Hoàng Lan lại thấy mình đi cho Buôn Mê Thuột với Công Thành hôm qua và cả xưa kia nữa trong đêm hãì hùng ấy, gió mang theo mùi đất đỏ bazan, những đụn cát bụi nhô cao rồi sụp đổ tạo thành những làn sóng lan tỏa ra, lòng thương yêu của nàng tìm kiếm một đứa bé lạc lõng, giữa những vùng đất hoang và sắt vụn Đứa bé tóc nâu có đôi mắt như sương mù xứ Buôn Mê. Một từ đến với nàng Chú bé của tôi Không cần biết vì sao, nàng run lên với nỗi lòng ân hận của người mẹ :

Chú bé của tôi sợ hãi, mà tôi thì không có ở đấy.

Rồi nàng run sợ cho chính mình vì hôm qua, lúc ở Buôn Mê về, Công Thành đã im lặng thật đột ngột, Nàng không biết do nguyên nhân gì mà cũng không đoán được. Chàng im lặng sau khi ra

khỏi quán cà phê Quán hát rong, sau khi đã cùng những người ở đó chơi bản nhạc Ca ngợi tình yêu, như để tặng cho người yêu.

Không một lời cho đến khi về tới nhà, nàng nghĩ đi nghĩ lại mà điều ấy.

Không một lời. Mặt chàng đăm đăm, nàng cũng không dám hỏi vì sao Nàng mơ hồ cảm thấy ở người đàn ông này vẫn còn có cả đứa trẻ thơ không có tuổi thơ kia, điều ấy làm cho chàng dễ bị tổn thương đến đau đớn, rằng những lời nói với người lớn có thể động đến và tổn thương đến chú bé năm tuổi, còn bé hơn cả chiếc ban cầm chú mang trên người.

Miệng Hoàng Lan khô lại, đi tìm nước uống thì nàng ngại gặp Bảo trong lúc đêm hôm. Nàng phải nhịn khát Còn một vấn đề khác nữa, có cái gì khác thường, có thể cơn nguy hiểm nữa, đang diễn ra ở đây Có một cái gì đó ... Một tờ giấy bị mất, nàng đã bị vặn hỏi, bị nghi ngờ.. Lòng kiêu hãnh của nàng đã bị xúc phạm sâu sắc, nàng cũng không biết thực ra đây là việc gì Tuy nhiên nàng cảm thấy có hai mối đe dọa đang lảng vảng bên mình, ác cảm của Thái Diễm và ác cảm của Bảo.

Còn hai vợ chồng bác Ring mỗi lúc càng giống những cái bóng.

Có cái gì mờ mờ xen vào giữa ý nghĩa hư và thực. Cái buổi chiều nghe tin ông cậu ở Mỹ cưới vợ đến với nàng giờ đã lùi xa vào quá khứ, còn xa hơn nữa là quyết định đột ngột đến Buôn Mê một phần ba của năm. Còn một Tùng Lâm nào đó có thể coi như anh ta không tồn tại và hôm nọ cũng thế, anh ta chỉ là cái cớ để thực hiện chuyến đi bên cạnh Công Thành.

Nhưng chàng trong suốt thời gian trở về :

Vào lúc gần sáng, cơn gió cuồng điên quét qua cao ,nguyên cũng tạnh. Hôm ấy là ngày chủ nhật. Mệt rã rời về tinh thần hơn là về thể chất, Hoàng Lan sửa soạn thật nhanh và ra khỏi nhà ở tương đối gần là một ngôi nhà thờ cổ có cha xứ đến làm lễ buổi sáng. Nàng đến đây cầu xin chúa nhân từ ban cho sự bình yên và sức mạnh.

Ngôi nhà thờ nhỏ bé đây rồi, nàng quỳ xuống, đôi mắt to với hai hàng mi dày rợp bóng ngược mắt lên nhìn tượng đức mẹ Maria. Nàng như nhận thấy môi bà thoáng một nụ cười ...

Ra khỏi thánh đường, bác Ring đưa nước thánh cho nàng. Bác vẫn đi lễ mỗi tuần Với Hoàng Lan. Với những người theo đạo mà là thuộc dân tộc ít người.

Chúa là một điều gì đó linh thiêng và xa lắm. Họ tôn sùng bằng cả trái tim và khối óc của họ.

Đột nhiên, nàng nhớ quê hương mình, nhớ nơi mình đi học, nơi có nhà thờ Đức Bà nổi tiếng ở đó khi mọi người ở nhà thờ ra có những chàng trai đã đi theo cô gái thướt tha trong chiếc áo dài trắng xinh đẹp một cách thánh thiện.

Những chàng trai đã đếm bước theo bước chân nàng để rồi sau đó thư đến với lời tỏ tình :

Tôi đã tương tư.

Nhưng chưa có ai làm con tim nàng xao động, chưa có ai làm cho đôi mắt nàng hoen ướm. Cũng

chưa có ai làm cho trái tim nàng âu lo.

Vài tuần lễ nữa thôi, nàng đã hết thời gian làm việc ở đây rồi, nàng sẽ trở về quê nhà, nhưng không thể trở về với những thứ ấy. Nàng cũng không chắc có còn thấy lại chúng với tấm lòng như xưa kia không.

Trong lúc nàng nghĩ rằng khi nàng rời nơi đây, nàng sẽ lưu lại nơi này biết bao yêu thương. Bác Ring bỗng lên tiếng :

– Ngài Thành ... đi rồi ?

Hoàng Lan tưởng như mình loạng choạng và quỵ xuống ý chí làm nàng vụt cứng cỏi lại, đứng vững và bước theo bác Ring. Giấc mơ ... thật quá đẹp.

Ngày hôm nay, nàng có thể cho cả hơi thở và cả cuộc đời mình để chàng cầm lấy tay nàng như ở Quán hát rong, trong khi những người khác chơi nhạc Nàng muốn hai mắt của mình rơi lệ mỗi ngày để cho chàng lấy ngón tay chùi đi, cũng như hôm trước, khi nàng khóc cho đứa bé năm tuổi mồ côi không ai dỗ dành.

Cảnh xa xứ thật là cay đắng ở nơi kia, dù là miền trung, nhưng đó là một bãi biển hiền hòa.

Nàng được ru mình trong tiếng gió tiếng sóng. Nếu không có điều gì bất thường xảy ra, nàng sẽ trở thành một người vợ bình thản, rồi một người mẹ tận tụy ở đây, ở vùng cao nguyên xa lạ này, nàng vừa mới nghe :

Thành đi rồi Khi con người đang yêu trong nàng vừa trưởng thành, những lời nói mang vị nóng của rượu, đốt cháy con tim nàng.

Nàng vừa yêu, vừa cảm nhận được tình cảm thiêng liêng như tình cảm của con chiên dành cho Chúa, Thế mà Thành đi rồi. Chỉ một vái từ ngắn ngủi, thế thôi. Từ nay chủ đề nồng nhiệt của bản Xô-nát cho Tình yêu sẽ phối hợp thêm với chủ đề tình yêu đã mất. Hãy cho tôi trong giây lát hơi thở của người. Lúc này những cái miệng hé mở chỉ hút được cát bụi mà thôi.

Lúc này đã thấp thoáng nhìn thấy cơ ngơi nhà Sain Luck. Đi sau bác Ring, nàng rảo bước. Nàng tự nhủ mình đừng nghĩ về nó nữa, hãy nghĩ đến chuyện thực tế hơn đó là số tiền cần thiết để cho mấy đứa em được tiếp tục học, để mẹ đỡ lo nghĩ xa xôi.

Đó là điều cần phải nghĩ trước tiên, nên nhớ, nên nhớ ...

Đã đến giờ làm việc, cô đứng dậy rời khỏi phòng của mình. Tuy đã nhủ mình, thế mà khi đi ngang qua nhà xe, cô không thể ngăn mình đưa mắt nhìn vào đấy. Mấy cánh cửa mở toang. Một ý nghĩ vô vọng rằng còn thấy chiếc MW đen ở đấy Cô đã thấy rõ rằng nó không còn ở đấy, nó đã đi rồi.

Hoàng Lan thở mạnh, cô can đảm mặc vào người chiếc tạp dề xanh trong thâm cô đa tự nhủ rằng, tất cả đã lùi vào quá khứ hãy vì gia đình mình.

Với sự giúp đỡ của bác gái Ring, cô chuẩn bị các khay điểm tâm, không quên cốc nước bưởi ép

cho bà Sain-Luck và cốc nước cà chua cho ông chồng.

Rồi cô bắt tay vào vật lông con gà mái đầu béo ụ, dưới cái nhìn chế nhạo của anh chàng lái xe tên Bảo, đang thong thả uống cà phê sữa ở góc bàn.

Không bao lâu sau, tiếng chuông bấm lạnh lạnh và kéo dài vang vào bếp, bác Ring đi ra và trở lại với lời thông báo, hôm nay Thái Diễm không uống sữa nóng trong nước trà mà muốn sữa lạnh.

Bảo bỗng gây với bác Ring, giọng hằn ta xất xược.

– Bác làm cái trò gì ở đây mà không đi rửa xe ?

Bác Ring thủng thỉnh trả lời rằng bác đã làm xong việc của mình vào sáng sớm.

Rồi bác ..vẫn ngồi nguyên tại chỗ không nhúc nhích, có vẻ như muốn . Vĩnh viễn ở lại đấy không gì lay chuyển được.

Tuy vậy, một lúc sau, bác đứng dậy cầm lấy cái chổi trên tay Hoàng Lan, cô đã làm xong gà và định quét lông ở dưới đất Lại có tiếng chuông gọi. Tiểu thư Thái Diễm cần một quả chanh.

Gã lái xe lẩm bẩm :

– Khách ra ,lệnh nhiều hơn chủ.

Như làm ngược lại lời hằn nói, lần này bà Mari gọi điện thoại đến trong nhà và gọi Hoàng Lan đến phòng bà.

Trong bếp, Bảo cứ loanh quanh mãi :

– Sao bác cứ ngồi mãi đấy.

Chương 8

Gã gắt gỏng hỏi bác Ring.

Ông già người Bana không đáp mắt không nhìn xuống, người ta cứ tự hỏi không biết đấy có phải là một đặc điểm của dân tộc của bác hay không. Gã lại nói tiếp.

– Nếu tôi ra ngoài, bác lại theo gót tôi Tôi không muốn như thế.

Ring cứ như bằng đá . Bảo đi ra, sau hẵn không lâu, bác Ring lủi thủi ra như một cái bóng.

Tại phòng mình bà chủ Sain Luck đã đón Hoàng Lan với một nụ cười. Thân thiện và một lời đề nghị với thứ tiếng Pháp giản dị nhất có thể được.

– Chúng tôi sắp rời khỏi nơi này để đến một nơi khác. Tôi có thể làm visa cho cô, cô có muốn kéo dài hợp đồng để cùng đi với chúng tôi không ?

Nàng chậm chậm lắc đầu rồi đáp :

– Cảm ơn bà, nhưng có lẽ tôi không thể.

– Ở đây khắc nghiệt chừng nào thì ở nơi sẽ đến vui tươi chừng ấy ở nơi đó chúng tôi thực sự nghỉ ngơi.

Hoàng Lan vẫn lắc đầu. Lúc trước những suy nghĩ của nàng đã muốn điều này, vì bà chủ trả lương rất hậu. Nhưng giờ đây mọi thứ đã đổi khác mất rồi.

Nàng muốn trở vào nhà, sau đó sẽ tính tiếp Dù số tiền sáu tuần lễ sẽ mang đến cho nàng thêm sáu triệu nữa, nhưng điều đó giờ đây cũng không có ý nghĩa gì nữa. Một suy nghĩ ngược lại đang hình thành trong nàng dù nàng không định thế, để được an toàn, có thể là tốt hơn. Nàng không nên kéo dài thời gian trên mảnh đất say đắm này, trở về nơi mình sinh ra là an toàn nhất.

Như một cái máy nàng đáp :

– Xin cảm ơn bà.

Mari nóng nả kêu lên :

– Tại. Hôm qua đây, vì những người mất trí nêu ra với cô những câu hỏi làm cô bị tổn thương. Tôi đã bảo họ sai đấy Tôi rất buồn vì họ làm phiền lòng cô.

Hoàng Lan ấp úng :

– Không sao, thưa bà.

– Về việc kéo dài hợp đồng, cô cứ suy nghĩ thêm nhé.

Sau khi khẽ gõ cửa, Thái Diễm mặc quần áo ngủ bước vào phòng, vừa châm thuốc hút, vừa nhận xét :

- Chị còn lười hơn cả tôi, chị Mari ạ Vẫn còn nằm ...
- Tối hôm qua, tôi không ngủ được. Còn cô, ngủ được chứ ?

Ngồi ghé xuống giường, Thái Diễm lẩm bẩm :

- Khi nào cảm thấy khó ngủ, tôi làm một liều thuốc ngủ là xong.

Hoàng Lan lặng lẽ rời khỏi phòng mà không nói một tiếng nào. Thái Diễm nói tiếp giọng bức bối :

- Nghĩa là trong thời gian này, tối nào tôi cũng uống, có khi hai liều, nếu một không đủ. Cô thật sự sai lầm tạo thành thói quen ấy.

Thái Diễm tròn mắt hỏi lại :

- Tôi sai lầm ?
- Đúng thế.
- Chị chị là hiện thân của sự điềm đạm, chồng chị và những chuyến đi, cứ thế mà vẫn làm chị hài lòng.
- Chắc chắn như thế rồi.
- Chị mà y mắn thật.

Bà Mari nhìn Thái Diễm một lúc như thăm dò tại sao cô gái lại sang đây và cô gái muốn gì sau những lời mào đầu như thế' - Hãy nghe đây Thái Diễm, mình không có cảm tưởng là cô thuộc những người không may trong cuộc sống. Cô ưa sang trọng về mọi thứ, cô đã có quá nhiều, cô thích gì, cô đều có - Không phải tất cả.

- Có thiếu gì cũng chỉ chút ít.
- Cái chút ít ấy quan trọng với tôi hơn mọi thứ khác - Cô cho phép tôi nói với cô rằng cô đã làm. Nếu mọi thứ khác cô coi thường mà thiết thì cô sẽ như cá mắc cạn.

Thái Diễm vùng vằng hất mái tóc đen ra sau lưng.

- Chị có nghĩ rằng Công Thành sẽ hạ cố đưa tôi đi lễ tại nhà thờ ở .Buôn Mê không ?

Bà Mari lắc đầu :

- Cô cư xử với cậu ấy thật là dở.

Giọng của Thái Diễm mỉa mai :

- Ấ nấu bếp biết cư xử hơn tôi.
- Đừng nói bậy.

Mắt lim dim, miệng xịu xuống, Thái Diễm lẩm bẩm :

- Trong thâm tâm của chị thì tôi không xứng đáng cưới dây giày cho ông chủ yêu quý chứ gì.

Bà Mari lại lắc đầu :

- Không có cái trong thâm tâm của tôi gì cả tôi chuyện trò thân thiết với Công Thành, nhưng cũng không thật hiểu cậu ấy.

– Còn ông Sain Luck ?

– Dù ông là người bảo trợ cho Công Thành, nhưng không gần cậu ấy bằng tôi Châm điều thuốc mới vào Điều thuốc đang hút dở một nửa, Thái Diễm ngồi lặng im một lúc, khi bà Mari nói muốn trở dậy, cô đáp lại :

– Chị còn thì giờ mà.

Rồi cô lẩm bẩm một câu không rõ ràng.

Cô kể lể gì thế ?

Tbái Diễm giật mình, chối phăng :

– Kể lể à ? Tôi có gì mà kể lể ?

Trong lòng cô, cô đang nung nấu một ý nghĩ chưa thành hình rõ :

Kiểm . một cái có gì đó để làm cho con bé nấu bếp có đôi mắt quá đẹp bị đuổi đi ...làm cho nó bị coi như có tội. Có tội gì nhỉ ? ý nghĩ này được ấp ủ với nhiệt độ cao để thúc cho chóng nở.

– Thái Diễm, hãy để tôi một mình. Tôi phải tắm rửa và sửa soạn. Ông Sain Luck đang đợi tôi.

Bà Mari yêu cầu một lần nữa. Thái Diễm gằn từng tiếng, từng tiếng một được tách ra nặng nề :

– Công - Thành - không - đợi - tôi.

– Cô đã đi sai hướng với cậu ấy rồi Thái Diễm.

– Này, chị bắt chước anh ấy đấy à ?

– Sao cơ ? .

– Chị gọi cả tên tôi, theo cách long trọng.

Bà lắc đầu :

– Giữa cô và tôi, không có gì long trọng cả. Bằng chứng là tôi sắp nói ,cho cô biết, tôi đã thăm dò về phía cậu ấy, xúi cậu ấy lấy vợ – Anh ấy trả lời chị thế nào ?

Thái Diễm mở to cả hai mắt và căng hết những sợi dây thần kinh để không sót một từ nào.

– Né tránh ... cậu ấy cho rằng cậu ấy quá già hoặc quá trẻ để sống cuộc sống gia đình. Cậu ấy ba mươi sáu tuổi, cùng tuổi với tôi Thái Diễm hỏi, giọng hấp tấp :

– Có thể biết chị nói chuyện này với anh ấy lúc nào không ?

– Mấy hôm rồi.

– Mấy hôm ? ' – Nhưng tôi có đếm đâu.

– Chị có nói gì về tôi với anh ấy không ?

– Không Tôi có dụng ý ... nói đến cô. Nhưng qua cách cậu ấy tiếp đón lời chào đầu của tôi, tôi đã rút lui.

Thái Diễm châm ..điều thuốc thứ ba rồi quay lại hỏi tiếp :

– Chị có nói rằng,..tôi yêu anh ấy, muốn lấy anh ấy không ?

– Có lẽ có Nói cô muốn cưới cậu ấy, cô có yêu anh ? ấy không – Tôi thích anh ấy vô cùng.

Cô rùng mình và nhả lại,, như tiếng vang của mình.

– Tôi thích anh ấy :

Hơi khó chịu, bà Mari muốn ngăn lại những lời tâm sự mà từ bản năng, bà cho là vô bổ bà nói giọng gượng gạo :

– Tôi thấy cô có vẻ đáng sợ, khi cô bị óc tưởng tượng lôi cuốn, Thái Diễm ạ .

Thái Diễm lắc đầu phản ứng ngay :

– Nhưng đây không phải là do tưởng tượng – Vậy thì gọi đó là một phản xạ kéo dài hơi lâu, nếu cô muốn. Vì cô quen xét đoán rằng những người theo đuổi cô không chỉ vì bị cô cuốn hút, mà còn vì tài sản của cô. Và dùng một cái, cô ném ngay sự lựa chọn của mình vào một nhân vật không tìn đến cô.

– Tại sao anh ấy không tìm tôi ?

Cậu ấy bị nghệ thuật thu hút trọn vẹn.

Thái Diễm nhún đôi vai đẹp, một nếp nhăn hằn lên trán, cô nhắc lại :

– Tôi thích anh ấy.

Mari bực bội khẽ nói :

– Cô thích cậu ấy, như thế chưa đủ để xây dựng cuộc đời mình, và càng ít hơn cho cuộc đời người ấy. Nếu tôi chỉ thích chồng tôi thì từ lâu cuộc sống gia đình tôi chỉ có bề mặt. Tôi làm sao chịu được hết tuần này tới tuần khác gặp gỡ với những người quan trọng bàn những , việc mà chẳng có một chút gì của tôi trong đó. Bỏ quên luôn tôi dù tôi vẫn ở nhà để chờ đợi anh ấy. Tôi cầu nhàu một mình rồi tôi nổi loạn. Nhưng rồi tôi sung sướng khi thấy anh ấy hài lòng về công việc của mình. Tôi nghe điều anh ấy kể lại và nhiều lúc tôi không hiểu gì cả nhưng tôi hài lòng vì anh vui thích. Được như thế vì giữa chúng tôi có tình yêu Cô chưa hiểu gì về tìrth yêu, Thái Diễm ạ.

Thái Diễm ngẩn ngơ một hồi trước những lời 'thuyết giáo của bà Mari Nhưng rồi cái tính bướng bỉnh của nàng lại thắng :

– Nhưng còn những vấn đề khác, ví dụ như tiền bạc ?

Bà lắc đầu cảnh báo cô :

– Cô hoàn toàn không hiểu về anh ấy, với Công Thành, tiền là thứ yếu.

Anh ấy kiếm được nhiều, tiêu nhiều Như vậy anh ấy không dừng dừng với giàu có – Cô lại nhầm nữa rồi Cậu ta có thể nhin ăn dễ dàng hơn thiếu âm nhạc. Bản thân cậu ấy chính là sự giản dị.

– Là người kiêu ngạo nhất, xác xược nhất mà tôi đã gặp. Chính vì thế mà tôi thích anh ấy.

– Thực ra cô đang muốn chiếm đoạt và chế ngự cậu ấy thì đúng hơn.

– Có lẽ vậy ...Ôi hình như có tiếng xe BMW, tôi đi sửa soạn đây.

Thái Diễm biến ra khỏi phòng của bà. Hoàng Lan cũng đã nhận ra, tiếng lẩn bánh khác biệt của chiếc xe chàng. Nàng thấy mình khó thở. Nàng như được hồi sinh. Thế là ít ra nàng cũng còn nghe được giọng nói của chàng, giọng nói trầm, đôi lúc thấp y như trữu xuống, thường im lặng rất nhanh một cách nguy hiểm và được nhìn thấy chàng.

Chàng không đi, đối với nàng như thế đã đủ, mọi cái khác đều không quan trọng. Cả thời gian, mà mà thời gian thì không tồn tại. Chàng nói thế mà, nàng nghe những tiếng nói ngoài kia thật mơ hồ dù giọng của Thái Diễm lạnh lạnh vang lên :

– Thành ... đưa tôi đi Buôn Mê.

Mãi một lúc mới nghe chàng đáp :

– Tôi đã đi lễ rồi mà.

– Anh nói thế thôi ...Anh có đưa tôi đi không ?

Chàng đã đến ở cửa bếp và gọi :

– Bảo !

Gá tiến ra, Công Thành bảo :

– Hãy đưa cô Thái Diễm đi. Sáng nay cô ấy có vẻ không khỏe được mình.

Nên đưa cô ấy đi cho cẩn thận Lần này cô không giữ được bình tĩnh nữa, Cô rít lên :- Anh xác xược với tôi ...Mà chỉ vì một ả đầu bếp !

Cô rảo bước đi về phía nhà xe, Bảo theo sau, cô quay phắt lại khi gã hạ giọng nói :

– Thật thế, thưa tiểu thư, vì một ả bếp.

– Anh muốn nói cái gì ?

Sau khi vờ lưỡng lự, gã nói tiếp :

Tôi xin nói với tiểu thư rằng tôi xin nghe lệnh cô.

Mắt sáng lên cô nhận lời giao ước ngầm vừa nêu ra.

– Ta sẽ trả cho anh nhiều đấy, Bảo à Hôm sau uống cà phê xong không chịu được những câu chuyện của những người khác và sự im lặng của . Công Thành, Thái Diễm đi ra khu vườn rộng. Ý thích phá phách đang ở trong cô. Hai bàn tay cô bực dọc rút lá, bẻ cành.

Trông thấy mấy con gà tây xòe đuôi, cô cũng thấy tức tối, cô ra tới cổng lớn, cô quay qua hành hạ chiếc móc khóa ở chiếc vòng kim cương rộng bán. Cô còn muốn giày xéo chiếc vòng ấy, cơn thịnh nộ trong cô trút lên tất cả mọi người, mọi thứ, bầu trời không một gợn mây kia, cả căn nhà tách biệt này. Nhưng cô không muốn rời xa nơi này, khi chàng vẫn còn ở đây. Nếu anh ấy ra đi, anh ta đi đâu, mình sẽ theo đấy Vừa lúc ấy, cô nghe tiếng xe chạy đến gần mà không hề giảm ga như thể vừa khởi động vậy. Thái Diễm nhận lỗi :

Có người đến. Nhưng ai mà lại đến đây vào giờ này ?

Cô trông thấy một chiếc xe mang biển số Buôn Mê Thuật. Xe dừng lại, một người lạ. hoặc bước

xuống :

– Có phải đây là nhà của ông bà Sain Luck.

Cô im lặng, không muốn trả lời, anh chàng người lạ có thể thấy cô là một người con gái xinh đẹp, nên nói tiếp :

– Tùng Lâm, phái viên của công ty xây dựng Khang Thịnh.

Đối với Thái Diễm, cô biết những công ty ở bên Pháp thì nhiều, còn ở Việt Nam, cô hoàn toàn không biết. Cô lấy một chiếc thuốc đưa lên môi cô tránh chiếc bật lửa mà Lâm đưa đến rồi bật chiếc của mình lấy từ túi bên kia.

Tùng Lâm nghĩ, với một người chủ như bà này? làm pTùng hiện dịch cho bà cũng hết hơi. vậy Hoàng Lan sẽ tiếp mình như một vị cứu tinh.

Tựa lưng vào cổng, mắt lim dim, Thái Diễm hút những hơi thuốc gấp gáp.

Giọng không còn nhẹ nhàng như lúc mới đến, Tùng Lâm nói :

– Có lẽ cô sẽ không thấy phiền phức, nếu cho phép người phiên dịch của cô một lúc để tôi nói chuyện với cô ấy.

Thái Diễm cao ngạo nói :

– Tôi không dùng phiên dịch.

– Vậy mà cô đã thuê cho công việc ấy cô Hoàng Lan, bạn của tôi.

– Ông nhầm !

– Người khách giật mình kêu lên :

– Cô Hoàng Lan không ở đây nữa sao ? Từ bao giờ ? Cô ấy đi đâu ? Thật phi lý ... Khi thuê con gái nhà danh giá làm việc, không thể dùng một cái quăng người ta ra vĩa hè.

Thái Diễm điềm đạm nói :

– Tôi không phải là bà chủ.

– Thế làm ơn cho tôi gặp ông bà chủ một lát.

Anh chàng này đi tìm một cô thông dịch viên tên là Hoàng Lan. Hay là chính con bé, còn bày đặt bịa ra nhà giàu có, còn con bé con nhà danh giá !

Đi theo tôi !

Cô nói mà không nghĩ ngợi gì cả, hướng trước cái vui về nơi nhục dành cho người mà cô thừa nhận là người kinh dịch của cô. Lòng căm ghét được thỏa mãn bước đầu đã khiến cô mù quáng. Trước tiên cô không nghĩ đến rằng trước 'tiên cô sẽ bị thua thiệt khi gây ra sự rút lui đột ngột của người đến cầu hôn lạ lùng này.

Một mong ước hối thúc bước đi của cô, để cho cái anh chàng tự phụ này đi theo cô phát hiện ra cô thông dịch viên ấy là cô đầu bếp và để cho Hoàng Lan xấu hổ vì điều này.

Cô hơi quay lại mỉm cười chế giễu và nói :

– Ở đây !

Cô nhánh bước vào bếp và gọi :

– Hoàng Lan !

Hoàng Lan chưa lau xong bàn tay và cánh tay vào chiếc khăn treo cạnh bồn rửa chén, thì Tùng Lâm lấp bắp :

– Họ họ bắt cô rửa chén à ?

Giọng chua cay Thái Diễm dần từng tiếng :

– Tất nhiên, tôi tớ trong nhà không có người phụ bếp thì chị bếp phải rửa bát là chuyện bình thường.

Đắc thắng, cô quay vào nhà, nơi bà Mari đang tự cho phép mình chợp mắt một lúc , cách xa một tí, Công Thành, mặt dăm dăm, nằm ngã trên chiếc võng không động đậy. Dáng uyển chuyển, Thái Diễm lại gần chàng, ngả đầu chào.

Cô không phân biệt được cái gì trội nhất trong mớ tình cảm ồn ào của mình, muốn nhìn bộ mặt lạnh như băng với cô sáng lên, hay mong ước cay đắng gây la cho bộ mặt ấy một làn sóng cay đắng. Cô nói thấp giọng, không vội vàng, chờ đợi một phản ứng :

Lúc này ả nấu bếp đang tiếp người yêu. Hắn có vẻ giàu có, một mơ ước không bao giờ dám mơ của con bé.

Công Thành nuốt nước miếng một cách khó khăn, Thái Diễm nói tiếp.

– Cô ả tươi tỉnh ra mặt, điều đó dễ hiểu thôi.

Trong lúc đó, Hoàng Lan đang trả lời thật dửng dưng :

' – Phải, tôi rửa bát.

– Thật không thể hiểu nổi.

– Tôi cũng đã từng làm việc này ở nhà.

– Ở nhà làm việc ấy không như ở đây. Nhưng tại sao cô lại rửa chén ?

– Tôi đấy, tôi chờ rằng mình chẳng có gì xấu hổ hay thấp hèn về chuyện đó.

Hãy nghe tôi nói, tôi còn ở đây một tuần lễ, sau đó cô trở về Sài Gòn với tôi Hoàng Lan nhìn đồng hồ rồi thản nhiên nói với Tùng Lâm.

– Tôi có thể dành cho anh mười phút nữa không hơn, vì tôi bận làm việc Tùng Lâm vẫn Chưa hết cay cú về chuyện này. Anh ta hằn học :

– Công việc của cô à, không biết gọi tính nhu nhược của cô là gì nhỉ Người ta đề nghị cô làm phiên dịch, Rồi sau đó đẩy cô vào một công việc thấp hèn, cô hủy bỏ đi.

– Anh nhật được ở đâu cái tin tôi được thuê làm phiên dịch ?

– Chính Thái Thanh đã nói cho tôi.

Cô thấy mình thay đổi, xưa kia vào thời gian còn vững tin ở ngày mai, hay có vẻ như thế, có lẽ

giọng cô không bốc chất như bây giờ.

– Tùng Lâm, có lẽ nên nói rằng đây là sự nối tiếp của các trò đùa, sự nối tiếp này đe dọa kéo dài, trò đầu tiên ngược về trước không ít tuần lễ, anh cũng còn nhớ đấy. Trò đầu tiên là ông cậu của tôi cưới vợ và từ chối giúp đỡ tiền bạc cho gia đình tôi. Cũng buổi chiều này tôi nói với anh về trò đùa ấy, và anh là một trong những người thích đùa nên anh đề nghị em trai tôi Hoàng Thông nên nghỉ học đại học :

Tùng Lâm vội vàng cắt ngang câu nói của Hoàng Lan :

– Hoàng Lan, xin hãy rộng lượng. tha thứ cho tôi. Tôi đã hối tiếc về những gì tôi nói:

Họ im lặng, mỗi người lại đuổi theo những ý nghĩ khác nhau. Dù tương lai như thế nào, nàng tin rằng niềm vui, vô tận của tình yêu đã ngự trị trong trái tim nàng và lúc nào trong cuộc sống này, nàng vẫn nhớ những lúc quý báu này.

Tùng Lâm thấy khuôn mặt của nàng chột dẹt, đẹp một cách lạ lùng với một niềm say mê mới Tùng Lâm vô cùng hối tiếc về sự hèn nhát của mình Nếu không thế, nàng đã trả lời đồng ý với chàng rồi .

– Tôi không muốn 'để cơ trong hoàn cảnh này. Hãy để tôi chăm sóc cho cô, với tôi, cô sẽ lấy lại Địa vị của mình dinh cơ riêng ở Quảng Ngãi, biệt thự ở Sài Gòn, công ty, xe hơi, nữ trang và tình yêu của tôi. Nếu cô từ chối tôi, cuộc đời cô sẽ ra sao ? Tôi thừa nhận cô có thể sẽ tháo vát lo được cho mình. Nhưng còn gia đình cô ? Những đứa em còn phải học hành.

Hoàng Lan mỉm cười, trước đây, nàng đã lo về những điều như thế. Còn bây giờ, không còn quan trọng nữa.

– Cảm ơn Tùng Lâm, anh đã có những ý, nghĩ tốt dành cho tôi. Nhưng tôi không yêu anh. Tôi không thể gắn đời tôi vào một người như anh, bỏ chạy ngay khi gặp một điều không vừa ý. Anh về đi, tôi còn phải làm việc.

Bỗng nhiên Tùng Lâm nhớ tới anh chàng đi trong chiếc BMW màu đen và sau đó anh gặp trên đường đi, Tùng Lâm hỏi :

– Cô nhất định không chấp nhận tôi có phải vì một người đàn ông khác ?

Hoàng Lan đứng lên, không to tiếng, nhưng lời lẽ thật nghiêm khắc :

– Anh đi đi ! Tôi không. có thời gian để tiếp anh nữa.

– Tùng Lâm biết rằng vĩnh viễn anh ta đã mất nàng.

Suốt buổi chiều, trong bữa ăn, sau đấy nữa, ý nghĩ của cô tập trung vào một câu ngắn ngủi !Tôi đã quên.. Đã quên những khắc ở chợ Buôn Mê Thuật ở quán cà phê, ở ,đây tất cả chỉ là một ánh sao băng lướt qua mà thôiMọi người đã về buồng riêng của mình. Căn nhà đã chìm vào giấc ngủ, chỉ còn ..Hoàng Lan, vẫn thao thức, Nhẹ nhàng như một cái bóng, cô luôn dậy, đi ra ngoài ở đây ban đêm trời lạnh, cô dựng cổ áo khoác lên, cái lạnh ấy tốt cho vầng trán đang nóng lên của

cô. Đất mịn làm cho bước chân êm ái, không có gì phá vỡ sự hài hòa của lặng lẽ và bầu trời. Không có một ý định chọn hướng này hay hướng khác, Hoàng Lan theo lối mở rá trước mặt của mình. Thời gian trong đêm, nhu cầu cần một giấc ngủ, cô như quên tất cả, quên hết mọi sự. Một điểm sáng xuất hiện như phần chút ít còn lại chưa bị chìm trong mơ màng của cô, chỉ cho phép cô quan tâm đến nó như quan tâm tới một con đom đóm.

Tối nay không có gió lộng, yên tĩnh gần như tuyệt đối. Không gian và cả thời gian nữa chỉ là viễn tưởng, là những khái niệm mà thôi. Các chấm đỏ của điều thuốc cứ lóe lên rồi lại lụi đi, như ánh sáng của con đom đóm, có tiếng thở của người nào đó không xa :

Vẫn tỳ khuỷu tay vào cổng, Hoàng Lan không cử động, Có người nào trông không rõ đang đứng gần, điều đó không đủ quyền lực động chạm đến sự thanh tịnh lúc này trong cô, điều thuốc vút đi Đột ngột bắn tia ra như một tia pháo hoa nhỏ rồi tắt ngúm.

Ngẩng đầu lên, Hoàng Lan. nhìn những vì sao sáng trên trời không một gợn mây, cảm tưởng từ bỏ mọi thứ kể cả bản thân mình, để chỉ còn lại tình yêu, đó là sự sung sướng vô tận.

– Hài lòng chứ ?

Cô giật mình khi nhìn thấy Công Thành đến bên mình. Nàng khẽ trả lời :

– Em cũng không biết.

Chàng nhìn thấy một khuôn mặt bé nhỏ, lạ lùng, rạng rỡ, nổi lên trên chiếc cổ áo dựng cao, như được tạo ra bằng một chất phản chiếu ánh sáng xa xôi của những vì sao. Anh nói :

– Tốt thôi ! Hạnh phúc.. Anh không nói được hết, anh định chúc cô hạnh phúc với anh chàng người yêu đến với cô lúc này. Cô phải được sung sướng. Đừng quấy rối cô bằng những lời thú nhận vô ích, bằng những nụ hôn điên cuồng, phải cấm mình những lời thú nhận và những nụ hôn ấy. Người yêu cô rất cuộc đã tìm thấy cô.

Cầu cho cô thật sung sướng.

– Em nên vào đi, khuya rồi !

Nàng nhìn anh, nhưng muốn lấy tay giật đi chiếc mặt nạ tái xanh kia. Trao cho anh giọt nước mắt và niềm vui của nàng, tự thể hiện tất cả với anh. Anh nói tiếp :

– Em cứ vào đi Chúc ngủ ngon !

Nàng tuân theo, đi được mấy bước nàng quay lại và khẽ nói :

– Chúc ngủ ngon !

Nàng vào khuất, chỉ còn mình chàng với bóng đêm, với sự tĩnh lặng ngủ ngon được trong đêm nay ư Chàng đứng vào Cổng, tựa tay vào chỗ Hoàng Lan tỳ tay lúc này, để tìm hơi ấm của đôi bàn tay kia, nhưng chỉ thấy cái lạnh ,của sắt.

Chàng vẫn mong muốn 'cầu cho nàng hạnh phúc,nhưng chính anh lại cảm thấy mình trở ngại hơn trong cái đêm anh trốn vào vùng đất hoang theo bản năng như một con thú nhỏ.. Còn anh,

đang mừng tượng đến cái, trống rỗng của những ngày sắp tới.

Anh tưởng như lại được nghe tiếng tây ban cầm của ông già mù. Trước cả cái thời gian xa xưa ấy, lúc nào anh cũng mang trong mình một bài ca nào đấy mà lời ca bí mật hồi ấy là gia đình, bạn bè, là sự thổ lộ tâm tình. ,Đột nhiên trong anh chỉ còn lại sự lạnh lẽ, tới nay lòng anh trống rỗng không còn âm nhạc, như người không còn máu.

Không còn gì cả Anh buông cánh cổng. ;Mình yêu nàng biết bao. Anh quay người lại, tựa ,lưng vào cổng, tiếng tây ban cầm của ông già mù đã câm lặng trong hoài niệm, và cả mọi lời ca cũng thế. Chỉ còn một con suối đã cạn.

Ở đằng kia, cảnh vật như biến đổi dưới ngôi sao sáng, ngôi nhà rộng và thấp này là chỗ ở của một cô gái sắp ra đi. Cùng với cô, sẽ biến ,đi hơi thở. Nếu mình được đưa nàng ra sân bay thì thật là tốt. Công Thành chậm rãi hươc đi mấy bước trên lối. đi, rồi dừng lại Trong chàng không còn âm nhạc, mà chỉ còn tiếng động cơ đang nổ, tiếng rít gió của cánh quạt đang quay và một máy bay vừa cất cánh.

Đây, một lối đi khác hướng về nhà xe, anh bước về lối ấy. Hành động vô thức, anh giống như hư không, vẫn cái hư không mà lòng từ thiện man rợ của bà láng giềng đã dành cho đứa bé mồ côi khi ép nó uống rượu. Từ lúc ấy, ba mươi một năm về trước, Công Thành đã ghê sợ rượu.

Anh không biết uống rượu, không thấy lại người con gái mà ạnh yêu, một cái gì đó như thể căn bệnh điếc lạ lùng đã tách anh ra khỏi cái thế giới mà anh đã tạo ra, cái lạnh lẽ của vùng đất hoang dã tràn vào tim anh, làm cho anh lạnh giá, làm tê liệt lý trí, thấm vào tận tâm hồn anh. Không triu mến, không say mê, không dịu dàng, anh đã từ bỏ những thứ này từ trước, từ cổng chợ Buôn. Mê Thuật, khi anh bỏ rơi những tấm khăn choàng mang tên hy vọng, say mê bầu trời ...

Lúc sắp bước vào nhà xe, anh lùi lại. Anh không thể mong cô hạnh phúc mà không có anh. Ý nghĩ về hạnh phúc cô có thể nhận và cho ám ảnh anh như một người đói nghĩ tới chiếc bánh mì.

Lúc gần trưa, sau khi đi một vòng quanh nhà xe, Thái Diễm vào trong nhà,tìm bà Mari hỏi :

– Công Thành đâu ?

– Đó đâu đó:

– Anh ấy không có ở đây, xe anh ấy cũng không có nhà.

– Chắc cầu ấy đi chơi.

– Tôi thức từ bảy giờ sáng, tôi không nghe có tiếng xe nào đi.

Bà Mari phản đối :

– Cô đừng lắc ghe như thế, cô làm tôi có cảm giác như đang say sóng :

– Nhưng anh ấy có thể đi đâu ? Anh ta không nói gì với chị à ?

- Cô Thái Diễm tội nghiệp ơi, cậu ấy cai sữa rồi.
- Nếu cứ tiếp tục như thế này, tôi phát điên mất. Tôi muốn làm vợ anh ấy, chị biết thế mà.

Mari thở dài, Thái Diễm hỏi :

- Tôi làm phiền chị à ?

Bà Mari đứng lên :

- Thôi được rồi, tôi sẽ đi hỏi bà dọn phòng cho cô.

Bà rời khỏi phòng, chỉ còn lại một mình Thái Diễm. Cô thả mình theo, dòng suy nghĩ, nó quanh cô rồi đưa cô trở về với lời đề nghị của người lái xe thứ nhất, Tôi muốn nói với tiểu thư rằng ...

Tôi xin tuân lệnh cô .

Thật rõ ràng là gã đàn ông. ấy tỏ ý muốn đồng lõa với cô trong một việc gì mà cô sai khiến có thể làm hại cái cô gái mà Thái Diễm ghét Ra lệnh cho hắn ...

Cái gì đây ?

Lúc này Bảo bước vào bếp và thông báo :

- Chiếc BMW đen không ở nhà xe.

Gã nhìn Hoàng Lan, cô tiếp tục sửa soạn các món khai vị.

- Quá kiêu ngạo không trả lời tôi, Hoàng Lan ?

– Cô vẫn chẳng nói gì và không ngước mắt lên. Ông già Ring lảng vảng, lén út cô gái đã quen thuộc với cách bác xuất hiện, đến gần mà không ai nhận thấy. Dù khác với sự quây quần trong gia đình, sự hiện diện của ông Ring làm cho cô yên tâm.

Nghĩ đến việc chỉ còn vài tuần lễ nữa là trở về với những người thân thiết mà lòng cô nặng trĩu. Dù thư của Hoàng Thông ngắn, vắn tắt nhưng cô cũng nhận Thấy tình cảm của cậu anh trai với cô bạn Thái Thanh và cô mong ước rằng hai người này sẽ không gặp trở ngại trong hạnh phúc.

- Cô xong rồi chứ, Hoàng Lan ?

- Xong rồi, mọi thứ đã sẵn sàng.

Bà Ring bung các món khai vị lên phòng ăn rồi trở lại với bộ đồ ăn của Công Thành. Tiếng chuông điện thoại đổ dồn, bà Mali cầm máy và bà nhăn mặt.

Thái Diễm hốt hoảng :

- Công Thành bị tai nạn sao ?

- Không, thật may mắn. Ngôi nhà của chúng tôi ở Phan Thiết bị cháy xém.

Đương nhiên là có hư hại nhưng không nhiều. Chúng ta phải đi ngay, Ông Sain Luck tán thành :

- Vậy chúng ta nên ăn nhanh, ở đó là một bãi biển tuyệt vời. Quý vị có hai ngày thư giãn cùng biển xanh và cát trắng, sau đó trở về xứ sở của đất đỏ Bazan.

Mọi người nhìn nhau. Thái Diễm cất tiếng đầu tiên :

- Tôi không đi.

Bà Mari nhìn cô ngạc nhiên, cô mỉm cười như thách thức :

– Tôi giữ nhà cho các vị, và rồi cô nhấn thêm :

– Các vị đi và đừng vội về Tôi ở lại đợi Công Thành về và ở đây với anh ấy, không bị các vị quấy rầy.

Bà Mari như không nghe điều Thái Diễm nói, bà tuyên bố :

– Như thường lệ, ông bà Ring và Bảo sẽ trông nhà.

– Chưa kể ả nấu bếp:

. - Chúng tôi không mang cô ấy theo. Hai ngày ấy chúng tôi ặn nhà hàng.

Thái Diễm vẫn khẳng khái :

– Đi Phan Thiết trong thời gian này không hấp dẫn tôi.

– Tôi rất tiếc Thái Diễm, tôi không thể để cô một mình tại đây.

– Tôi không ở đây một mình vì có những người làm ở lại cả.

– Vắng mặt hai vợ chồng tôi, coi như nhà ở đây đóng cửa.

Khóe môi hằn lên một nét khắc nghiệt, Thái Diễm định phản đối sự bắt buộc ấy, nhưng cô buộc mình phải nuốt vào những lời nói có thể gây ảnh hưởng xấu đến thời gian cô còn tiếp tục ở 1ái đây nơi cô trông chờ gặp lại. Công Thành.

Cô dịu giọng :

– Trong trường hợp này, có cần tôi lái xe không nhỉ ?

– Ồ, cô không có bằng lái xe của Việt Nam mà.

Mọi người đều cười ồ vì câu nói của bà Mari.

Đã hai mươi bốn giờ căn nhà trống vắng, trừ bốn người làm. Công Thành vẫn chưa trở lại.

Thản nhiên trước vẻ cau có của gã lái xe thứ nhất, ông già Ring cứ loanh quanh như điệu bộ của con chó giữ nhà, khi bác không phải chăm sóc đàn gà của bác. . . Vợ bác quanh quẩn chỗ này chỗ kia. Còn Hoàng Lan, nàng định dành thời gian rảnh rỗi để nghiền ngẫm những ý nghĩ cay đắng.

Bác có cần đến tôi không ?

Bà Ring bảo không cần sự có mặt của nàng, nàng đi ra đường, không mục đích, đi như chạy trốn, nhưng nỗi ám ảnh vẫn cứ bám riết.

Đến đầu đường nàng rẽ vào bên phải, theo bản năng, hướng đi Buôn Mê, bên trái là hướng đi Đà Lạt .và đây sẽ là con đường vĩnh biệt mà chỉ sau một buổi chiều tâm sự đã đánh dấu lên nhiều đoạn. Vĩnh biệt niềm thông cảm êm đềm nhất và một tình yêu ảo ảnh. . Trên rìa xám của cuộc sống sắp tiếp diễn, bức tranh sơn dầu sẽ vẫn còn tồn tại. Một đứa bé mồ côi đi đến những vùng đất hoang tìm chỗ nương náu, không có chiếc khăn quàng nào ngoài bộ quần áo bụi bặm, một người mù và một chiếc tây ban cầm, cây đàn cao hơn đứa bé. Những người hát

rong và người chơi tây ban cầm kỳ điệu. Đôi bàn tay của Công Thành, đôi mắt của chàng, chàng câu khẩn :

Hãy cho tôi hơi thê của cơ trong giây phút. Và sau đó là chàng trong quán cà phê Quán hát rong' ở Buôn Mê, rồi bỗng nhiên tất cả đều xám xịt và u tối.

Dưới ánh sáng bất định của ngày hôm đó vùng đất đỏ Bazan cũng bao trùm một màu xám. Gần như không có gió, một con đường đầy bụi và những chỗ ngoặt, một con đường dốc đầy chỗ ngoặt.

Hoàng Lan đi trên đường. Cô mang theo trong tim mình tất cả những đau đớn của đứa bé mà bà lảng giềng say rượu lôi theo cổ quan tài, và mắt cô đắm lệ khi cô nép sang bên vệ đường đầy bụi để tránh chiếc xe mà tiếng còi đã báo trước.

Cô quay mặt đi, hổ thẹn vì đang khóc, xe chạy chậm lại hàng cây bên đường ken dày đến nỗi không còn một khe hở để trốn đi. Xe dừng, cửa xe sập lại, đôi bàn tay nắm chặt, một giọng nói cất lên :

– Vì ai em khóc ?

Rồi vẫn giọng nói ấy hỏi tiếp, :

Em làm gì ở đây ?

Hoàng Lan không thể nói được, nhưng đôi bàn tay với những ngón tay thon dài của cô đã đặt lên tay của chàng.

Công Thành. nhìn Hoàng Lan, chàng hỏi lại :

– Vì ai ? Rồi sao ?

Tay chàng ôm nàng. kéo sát vào mình. Nàng không cưỡng lại tim hồi hộp, nàng hiến dâng cho tình yêu mà nàng tìm kiếm.

Mắt chàng nhắm lại rồi nở ra bên khuôn mặt mà đôi môi nóng bỏng của chàng đang biến thành của mình, Thái Diễm đã nói dối :

Hoàng Lan không yêu cái người mà chàng đã gặp trên đường và đẩy khỏi đây vào hôm chủ nhật, cô ta đã quá thành thạo trong việc dối trá.

– Thành ...

– Em yêu quý !

– Anh bỏ đi ...

– Không xa, đến Buôn Mê. Đi xa không thể được, bây giờ anh quay lại đây vì em.

– Ở đây, không có ai ở nhà.

– May mắn biết bao.

– Nhưng, Thành.. – Không có nhưng, sẽ không bao giờ có nữa. Hoàng Lan, yêu là tái sinh, xa em đó là địa ngục, địa ngục theo các nhà thần học.. là nơi không có được cái mình tôn thờ. Nàng

nhẹ nhàng phản đối.

– Thành ... Nói thế là xúc phạm thần thánh.

Chàng lắc đầu, ngón tay vẽ những đường viền mê hoặc trên viền môi của nàng :

– Không ! vì anh thấy ở em tặng phẩm trời cho và anh cảm ơn người đã đặt em trên con đường bơ vơ của anh !

Vô cùng triu mến, với những gì thương yêu nhất, nàng nói nhỏ :

Em khóc vì nhớ đến tuổi thơ của anh.

– Anh ca ngợi nó, nó làm cho tim anh trống rỗng để có thể chứa đầy em.

Cuối xuống gần nàng, chàng hỏi :

– Chúng mình, đi đâu. Lên trên kia, nơi Buôn Mê để một linh mục làm lễ cưới cho chúng mình chăng ? Hay về Đà Lạt để tiến hành lễ cưới, Anh đặt nàng bên cạnh mình lồi cầm lấy vô lăng.

– Thành, đừng vội thế ?

Vì lẽ gì mà đừng vội thế ?

– Vì rằng ...

Khi chàng chuẩn bị nổ máy, nàng ngăn chàng lại, năn nỉ :

– Thong thả đã anh, hãy nghe em nói.ở chỗ em, Quảng Ngãi, em có mẹ, các em trai và em gái. Em là chị cả, người giữ nếp nhà. Em có bốn phận, với tất cả những người ấy, em phải mặc áo cưới ở nhà mình, đó là tục lệ.

Chàng gật đầu đồng ý ngay :

– Đúng, bằng máy bay, chúng mình có thể về nhà em nhanh hơn.

– Hãy nghe em nói thêm, em không thể ... Nàng phải cố gắng lắm mới nói được hết.

– Nếu em ra đi trong lúc ông., bà chủ vắng mặt em có vẻ như trốn đi, như đã làm một việc gì sai trái. Hãy hiểu cho em.

Nàng mỉm cười, thỏa thuận với chàng,với mong ước của chàng là điều cảm dỗ nàng rất mạnh.

Tuy vậy nàng vẫn phải cố giữ bình tĩnh và xem xét tình hình bằng cái nhìn của người khác, ra đi vội vã trong tình trạng hiện nay sẽ mang dấu ấn không thể xóa được của sự bỏ trốn, lén lút Nàng không muốn như thế cho nàng và cả chàng bình yên của họ không thể kéo theo sau những lời dị nghị, tốt hay xấu, những lời nói thô bỉ.

Trong một thời gian nữa, chúng ta còn phải chú ý đến thực tế – Trong phần nhiều thời gian, thực tế thật xấu xa.

– Có lẽ thế. Có việc này anh, em được ông bà chủ thuê trong một thời gian nhất định, một công việc nhất định.

– Em không định tiếp tục ...

Chàng nói và nàng gật đầu ngay :

Chỉ là việc trong vài ngày, em sẽ tiếp tục.

– Anh cấm em đấy,. ông bà Sain Luck đi vắng, em đã kể với anh như thế.

Anh sẽ để lại mấy chữ bao việc đính hôn của chúng ta cùng với việc em ra đi.

Nàng nháy mắt :

– Và cả Việt Nam sẽ loan truyền là Công Thành, nhạc sĩ huyền thoại, đã rơi vào lưới của một ả lừa đảo.

– Điều ấy không có !

– Anh biết rằng điều ấy có, rằng thấy anh khoác tay em không đầy một tuần lễ, họ sẽ xì xào ành chàng tội nghiệp ấy và ả đầu bếp đã tóm được anh ta Anh có muốn như thế không Công Thành ?

Tỳ khuỷu tay vào vô lăng, chàng nhìn thẳng về phía trước mình Hoàng Lan nói đúng chàng cảm thấy thế nhưng chưa chịu thừa nhận. Nếu trả lời nàng Kẻ nào nói ra những lời ấy anh sẽ bắt nó nuốt lại vào họng ! Làm như thế thật là trẻ con. Có những người và không chỉ là nhạc sĩ, ghen với chàng, có những phụ nữ, những cô gái hiềm khích chàng vì chàng coi khinh sự tấn công của họ, như Thái Diễm chẳng hạn. Dù không sĩ diện nhưng chàng cũng thấy rõ rằng tin về cuộc hôn nhân của chàng sẽ gây xôn xao và một số lời bàn tán sẽ độc địa. Với riêng chàng, chàng sẽ coi thường Nhưng họ lại nhắm vào Hoàng Lan, chàng vẫn ngồi im thêm một lúc, rồi vừa mở máy cho xe chạy chàng vừa nói :

– Ông bà Sain Luck đi vắng à ? Họ đi đâu ?

Chương 9

Đi Phan Thiết, họ nhận được điện thoại báo nhà của họ ở đó chớm cháy Họ đi hôm qua, ngay sau buổi ăn sáng.

– Họ ở lại đó bao lâu ...

– Ít nhất là bốn mươi tám giờ ?

– Như vậy là đến khoảng tối mai Cái độc được Thái Diễm đi luôn hay ở lại nhà ?

– Không, mọi người đều đi chỉ có bốn người làm ở nhà thôi.

Niềm vui sáng lên như ánh mặt trời trong đôi mắt màu sương mù Chàng cho xe cháy thật nhanh, chiếc BMW lao xuống dốc, vắn phóng nhanh chàng cho xe lướt theo con đường vào nhà, cho xe vào nhà xe và bảo Hoàng Lan :

– Đến chỗ chiếc đàn dương cầm.

Ngay lập tức chàng chạy luôn không đợi trả lời, cô gái đi thông thả hơn và nàng mỉm cười.

Hoàng Lan vào phòng khách, định mở nắp chiếc dương cầm thì Công Thành đã ở đấy đang so lại dây vĩ cầm. Chàng đặt đàn xuống, ôm lấy người yêu và thì thầm Cuộc sống của tôi, bầu trời của tôi !

Đâu là sự thực, đâu là giấc mơ Giấc mơ chính là em Giấc mơ làm anh bồn chồn vì nó giấu mặt. Bản xô-nat cho tình yêu, anh đã bí mật đặt cho nó một cái tên khác, cái tên của nỗi bồn chồn của mình. Bản xô-nat kêu gọi, kêu gọi một trái tim, kêu gọi đôi bàn tay, đôi môi, kêu gọi , một hiện thực là hơi thở của em.

Một câu hỏi nồng nhiệt, chàng lùa hơi thở của chàng vào tóc nàng.

– Hoàng Lan em có tin ,ở linh cảm không Em có biết rằng ở một nơi nào đó trong vũ trụ em được chờ đợi, rằng bất cứ nơi nào em cũng được người chờ đợi nhận ra em ngay không ? Khi nhìn thấy em trong buổi sáng đầu tiên, anh không phải hỏi Cô ấy là ai ? Anh biết rằng em là lời hứa đã được giữ – Anh cứ giấyy lấy em.

– Sự nhận biết thần kỳ chúng ta được ban là bỗng nhiên biết mình yêu ai. .Nói đều ấy đi em ...

– Em yêu Công Thành !

– Không, âu yếm hơn kia !

Cũng lạ lùng, người ta bảo đàn bà yêu bằng tai. Nhưng khi yêu đàn ông hay đàn bà đều muốn nghe những điều say mê nhất về tình yêu của mình.

– Em yêu anh. – Em đã nghe thấy tiếng gọi .. Chàng lo lắng khi thấy nàng tái mặt, chàng gọi :

– Hoàng Lan !

Chậm rãi, nàng nói ngập ngừng :

– Ở nhà em, em có một đĩa nhạc ...

Một hôm, Hoàng Thông em trai em hỏi em mong ước chơi bản xô-nat cho tình yêu với nhà vĩ cầm nào. Em đã trả lời nó không với ai cả Em nghe thấy trong em tiếng vĩ cầm của anh. Một người khác anh, em không thể. Đó là tiếng gọi Bây giờ ...

Giọng nói của nàng nhỏ đi khi nói tiếp :

Em cho rằng dù hoàn cảnh tạm thời có khó khăn, em cũng không nhận việc đang làm nếu nó được đề xuất từ một nơi khác, khác với xứ sở thốt ra tiếng gọi Nàng nhắm mắt rồi nói tiếp :

– Phải rồi ... linh cảm.

Mi mắt nàng run lên dưới sự âu yếm. Rồi chàng yêu cầu :

– Ta cùng đàn, em muốn không ?

Nàng trịnh trọng ngồi ước hàng phím. Chàng đã cầm lấy vĩ cầm Chàng nói – Bấm nốt La.

Nàng bấm nốt La, tay nàng run run :

Đoạn mở đầu là tiếng thết lên tình yêu Trước lời Thánh ca trong hôn lễ, ca tụng sự phối hợp hai con người thành một, đoạn nhạc tiền hôn phối hoàn thiện, tổng thể, chủ đề tiếng gọi, hai người lần lượt lấy lại, mỗi lần lại tươi sáng hơn.

Tim hy vọng, ùm cuộc sống tràn đầy tình yêu thương gắn bó với nhau, chỗ nào lời nói bất lực thì âm nhạc bộc lộ những nhẩn nhủ thầm kín nhất.

Những nốt trầm và luyến ở đoạn khoan thai lúc này, như vì họ mà mang tính chất Thánh lễ, Họ hiểu như thế mà không cần đến lời bộc lộ nào khác, ngoài sự tuôn trào của âm thanh. Lễ ban thức tỏa từ trên xuống làm trong sáng sự cuồng nhiệt của đoạn kết, ,và dòng thác mê đắm của nó. Đây là niềm vui 'bất tận của những lời đáp lại tiếng gọi đã được nghe thấy.

Khi chỉ còn im lặng, Hoàng. Lan vẫn ngồi im, đầu hơi ngả xuống, hai tay đặt trên đầu gối Công Thành đứng sau nàng, cũng cúi xuống, khẽ chạm môi vào mái tóc nâu dày óng ánh, chàng nói rất khẽ :

Cảm ơn em !

Giây lát sau, chàng thì thầm :

– Hoàng Lan, vợ của anh.

Nàng ngẩng lên. Họ đã ràng buộc với nhau không gì chia cắt nổi. Họ có những vẻ mặt mới, nàng đón nhận điều này như một ân huệ, mà không hề ngạc nhiên vì một ân huệ như thế lại đến với mình. Chàng, người đã hiểu đời và các dạng Đi xuống của nó, hiểu tại sao một ánh mắt, một nụ cười bỗng nhiên lại mất đi đặc tính của nó. Chàng kinh hoàng trước sự huy hoàng của âm thanh. Dù say mê có những lúc cuồng nhiệt đến mấy, Hoàng Lan cũng không gì quá đà, 1ỬA ẦM cho nàng trong sáng hơn nhưng không đốt cháy nàng. Nàng là gì với chàng, chàng khẽ nói lên

điều đó :

– Lời hứa.

Một lúc sau, các dự kiến được phác thảo Chàng nói :

– Anh đã được báo trước c một chuyến đi công diễn ở Châu Âu. Họ yêu cầu anh đi chỉ huy dàn nhạc cho các tác phẩm của anh và biểu diễn bản xô-nat cho tình yêu. Nhưng anh chưa tìm được người chơi dương cầm nên anh chưa trả lời Em đi cùng anh chứ ?

Thật quá tốt đẹp !

– Em có hình dung được rằng ...

Anh vừa nói vừa lục tìm trong ví và lấy ra tấm danh thiếp của Tùng Lâm, đưa cho Hoàng Lan.

– Rất hân hạnh, vị hôn phu của em Nàng vùng lên :

– Tùng Lâm mà là vị hôn phu của em ?

– Đừng nổi nóng như thế. Anh ta đã tự tô điểm cho mình danh hiệu ấy. Anh ta còn muốn đỡ đầu cho anh và vài chục người chơi nhạc rong nếu anh về biểu diễn ở Sài Gòn. Ôi, đừng phẫn nộ , như thế, em yêu, điều ấy không đang phải thế.

– Không đáng phẫn nộ à ? Chính anh nói hãnh xướng là vị hôn phu của em.

– Một thất vọng ác nghiệt cho lòng tự ái của anh. Hoàng Lan, anh cứ tưởng em nổi giận vì anh chàng kia muốn che chở cho anh.

Nhưng rồi chàng ngưng ngay những câu đùa, nói tiếp :

– Một cái gì đó, anh không thể tin được, nhưng anh vẫn thấy mình choáng váng khi nghe con người ấy quả quyết với anh. Tôn Nữ Hoàng Lan là vị hôn thê của tôi Nhưng lúc nào anh ? Anh gặp Tùng Lâm vào lúc nào và ở đâu? Như thế nào?

Một trong những ngày gần đây. Trên đường đi, anh ta tìm đến đây trên một chiếc xe tăng. Anh phải thú thật với em anh ghét cay, ghét đắng cái anh chàng đứng múa may trước quán cà phê Trung Nguyên 18.

Nàng mở ,tròn mắt để nghe chàng nói. Thì ra chàng để ý đến nhiều thứ quanh nàng, còn nàng thì không hề biết.

– Em không trông ,thấy arrh ta.

– Lúc tử. Quan. hát rong về

– Anh hãy nhớ rằng chúng mình đến Quán hát rong vì em bỏ qua lời mời đến Trung Nguyên 18.

Chàng gật đầu như công nhận điều nàng nói .

– Đúng thế, nhưng anh vẫn ghen đến mức em không thể tưởng tượng được.

Nàng bật cười nhỏ :

Thật kém sáng suốt :

Nếu anh ta biết địa chỉ của em thì có thể kết luận rằng em đã muốn cho anh ta biết.

Không một chút nào. Đây là trò đùa của Thái Thanh, cơ bạn từ thuở ấu thơ của Hoàng Thông, em trai em, cô ấy không thông cảm được với Tùng Lâm nếu cho anh ta địa chỉ để cho anh ta bế mặt.

– Chắc anh ta đến xin cưới em làm vợ. Đàn ông thật ngộ, dù họ biết nàng chẳng quan tâm tới điều gì khác, ngoài họ, họ vẫn cứ ghen Thế mà họ bảo đàn bà thì. ghen nhiều hơn đàn ông.

– Thành, Tùng Lâm đã không thành vấn đề rồi mà.

Chàng gật đầu một cách ngoan ngoãn.

– Em nói phải, em yêu quý !

– Anh sẽ không đi nữa chứ ?

Chàng mỉm cười, đôi mắt đong đầy tình yêu chàng dành cho nàng :

– Anh. chỉ đi với em cho đến suốt cuộc đời này thôi, Họ ôm chặt lấy nhau một lúc lâu Bảo đã nhìn thấy họ ôm nhau như thế, khi hắn lén lút đi quanh nhà và phát hiện chiếc BMW trở về.

Ngày thứ Sáu.Nấp sau một cửa sổ rộng trong phòng riêng, Thái Diễm rình chiếc xe tải nhỏ đi chợ Buôn Mê Thuật Cô không nghi ngờ gì là Công Thành sẽ sắp . xếp để giành quyền cầm lái.Ngay khi từ Phan Thiết trở về, Bảo đã báo cho cô biết hắn bắt gặp Hoàng Lan trong vòng tay Công Thành.

Hai ngày rỗng ,rã có phải khổng chế thần kinh mình, che dấu cơn thịnh nộ và tự hứa với mình Thứ Sáu này, ta sẽ trả thù Thứ Sáu này Sự đồng lõa của tên. lái xe, chỉ cần thưởng cho nó là đủ Trờ xảo quyết bày ra thơ bạo ư ? Thái Diễm cần gì, cô ta tức giận đến mù quáng, chỉ muốn có một vụ bê bối để con bé đầu bếp ấy bị đuổi.

Bây giờ cô đang rình, giũa, hai hàng rong mi dày lên vì thuốc chải, tia ra ánh nhìn dữ dội. Công Thành cũng sẽ phải trả giá cho sự lạnh lùng miệt thị của anh ta.

Thái Diễm nhìn đồng hồ đeo tay, mọi sự phải được điều khiển chính xác đến từng phút như một chiếc máy ma quỷ, trừ phi có vương mắc bất ngờ, còn thì thật dễ dàng chiếc xe sẽ rời nhà buổi sáng và trở về vào buổi trưa. Thái Diễm mong mồi chuyện được trót lọt Dù không muốn, cô cũng đã giật mình lùi vội vào trong phòng. Cô vừa nhìn thấy Công Thành ra nhà xe: Cô nghe thấy, tiếng máy nổ khi khởi động, tiếng xe lăn bánh ra cổng, rồi không nghe thấy gì nữa.

– Hoàng Lan, anh đảm bảo với em rằng anh không thể chịu đựng được nữa.

Chàng vừa ra khỏi ..cổng đã nói ngay với nàng điều đó. Nàng nhẹ nhàng :

Kiên nhẫn vài hôm nữa thôi.

– Nếu chỉ vì anh, được thôi. Nhưng em tiếp tục phục dịch ăn uống cho mọi người là điều anh không chịu được.

– Anh hãy cố tưởng tượng rằng :

– Tưởng tượng không ăn thua Anh nuốt không trôi được, miếng ăn không xuống. Chỉ cần nói một lời với người bảo trợ của anh là đủ. Tại sao em cứ bướng bỉnh thế ?

– Dân xứ Quảng vốn cứng cổ lắm ...

Trong lòng anh, anh đã có quyết định. Ngay lúc về, anh sẽ báo cho nhà Sain Luck biết các việc, nói cho họ biết rõ bàn tay nấu bếp tạm thời chính là bàn tay thiên tài âm nhạc, mà anh định tròng điểm cho nó không chậm trễ một chiếc nhẫn và một chiếc nhẫn cưới.

Yên tâm, chàng chơàng một tay qua vai Hoàng Lan, nàng mỉm cười phản đối – Đường nghèo ngoèo ...

– Em tưởng rằng anh không lái được bằng một tay à ?

– Em mong là như thế Nhưng em muốn sống lâu với anh hơn là chết ngay cùng anh.

Chàng bật cười với nàng. Cuộc sống thật đẹp và nụ cười tươi vui chạy trốn từ kiếp nào trở về trên khuôn mặt chàng.

Ồ, khôn ngoan thật ! Chúng ta làm gì ở Buôn Mê Thuật đây thưa là Công Thành ?

Nàng lắng nghe chàng nói thật êm đềm, nồng nàn làm sao ạ – Mua các thứ.

Anh không có gì để mua ở Buôn Mê ở đây không có một cửa hàng kim hoàn nào lớn, không có những hiệu bán nữ trang, anh tìm mua một viên kim cương đẹp.

Em tìm mua rau, Với riêng mình, anh thầm hứa sẽ không có ngày thứ Sáu nào đi vác giỏ nữa !

Chấm dứt vở kịch ngay khi về đến nhà.

Xa xa ngọn núi lửa nằm im ngủ, lớp sương mờ màu trắng quấn quanh nó, Màu trắng của chiếc khăn voan phối hợp với bình minh của tình yêu trong họ từ khi Công Thành muốn lái xe tải đi Buôn Mê.

Con đường được ban phúc lành.

Hoàng Lan khẽ nói và chàng gật đầu tán thành :

– Anh cũng nghĩ thế.

– Anh đến đúng lúc ấy, anh đuổi Bảo đi và anh ngồi vào chỗ của hắn.

Đề được gần em ngay Gặp được em và tình yêu đến. Đường vòng liên tục, hết chỗ ngoặt này đến chỗ ngoặt khác, nhưng họ vẫn nói chuyện một cách say mê.

– Tháp chuông của chúng mình. Hôm đầu em từ chối không đi thăm nhà thờ.

Em giữ thế phòng thủ. Với anh.

– Không phải với anh thành mà với chính em.

– Em giờ hết móng vuốt ra. - Đâu có !

– Có đấy Anh có thể kể lại từng lời em nói, những câu cộc lốc khô khan.

Cả hai thốt nhớ lại ngày hôm đó Nàng đã nói với một nhạc sĩ do nghề nghiệp nên tai rất thính, thật khó chịu và hấp dẫn, sự cố tình, những lời nói tầm thường không hợp với mắt, miệng và

dáng dấp của nàng. Tiếp theo nàng đá chính anh với tầm cao của một nữ hoàng !

Anh thích tầm cao, nó không có gì giống với kiêu ngạo.

Nàng mỉm cười và nói :

– Anh thù ghét, nhưng anh biết không, em có đủ mọi tính tốt.

– Ngoài một tính xấu kinh khủng.

– Rồi đây ý muốn của anh sẽ là ý muốn của em, anh ...

Rất gần rồi.

Khi đưa xe vào chỗ gửi, họ đến chỗ đông đúc mắt ánh lên vui vẻ và triu mến, Hoàng Lan nói với anh :

– Em cũng có đôi chút trí nhớ đấy em nhớ nhận xét của anh khi đứng trước cái chợ này với tôi, thưa tiểu thư, nó giống như một giai điệu ẩm thực đầy màu sắc.

Nàng nhìn chàng rồi nói tiếp :

Anh có muốn chúng mình vào nhà thờ không ? Chỉ trong khoảng thời gian vừa đủ để tạ ơn chúa.

– Anh cũng đề nghị với em như thế, thật là tốt khi nghĩ đến nhiều điều giống nhau cùng một lúc em yêu quý ạ.

Ra khỏi nhà thờ anh thì thầm :

– Em có biết mong ước gì đã đến với anh không ?

Má ửng hồng, đôi mắt long lanh, Hoàng Lan hỏi.

– Có lẽ biết. Mong ước gì thế anh ?

– Ước rằng lễ ban phúc cho đứa con đầu lòng của chúng mình sẽ làm tại nhà thờ này Cả em cũng nghĩ thế ?

– Vâng ! Anh kéo em đi đâu thế này ?

– Đi chọn khăn quàng, cho em cho Ngọc Lan? cho em dâu tương lai của chúng mình là Thái Thanh.

– Nhưng phải mua đồ cho bà Sain Luck.

– Việc ấy chỉ làm trong năm phút. Không cần hỏi, anh đã đọc được sự lựa chọn trong mắt Hoàng Lan, cô phải cản để anh đừng mua nữa.

– Thôi anh, thôi đi Đối lúc chàng tự hỏi sao giọng nàng lại ứng đáp đến vậy. Những chiếc khăn màu rực vắt một bên vai, anh lại khoác tay cô gái, thở dài.

– Đến các món ăn trần tục.

– Và đến cửa hàng kim khí nữa.

– Anh không có ý định tải đồ về nhà trước khi dành. thì giờ cho em, em yêu quý ạ và không , theo kiểu Vội vàng đâu nhé.

– Ông già chơi tây ban cầm đã nhìn theo họ lúc rời bức tường đang đứng tựa, đi theo họ và khẽ chơi bài ca ngợi tình yêu Trong khi Công Thành quay lại bỏ tiền vào túi ông già, Hoàng Lan thì thầm :

Họ thấy rõ chúng mình yêu nhau.

– Tất nhiên rồi ! Chàng nói. :

– Thật ...phiền nhĩ !

Trái lại, đây là thêm một chút nắng mặt trời Khi chúng ta ngồi ở Quán hát rong anh luôn, nghe thấy một giai điệu một dàn hòa tấu nói về ca ngợi tình yêu !

Tặng cho bà Công Thành Nào đưa cho em cái giỏ đựng khoai tây Chàng lắc đầu ! trách móc và nàng mỉm cười.

Mua thêm một cái kéo xén cây cho bác Ring.

– Em có biết nó . không ?

– Biết chứ, ở nhà em vẫn xén hàng rào và, bây giờ thì ngôi nhà đó sẽ là nhà chúng mình.

Chậm rãi, chàng nói nhỏ :

Một mái nhà thật sự, một mái nhà thân quen với anh đấy là ...

Anh xúc động trong hy vọng, và cô ngược dòng năm tháng, cô đến cầm lấy tay một đứa trẻ nhỏ không ,cha, không mẹ, không nhà, đang ngủ, hay đang ủ ở trong bụi rậm, trong niềm xúc động rung lên một tình yêu vô hạn. Lúc này, cô vẫn muốn tìm đứa bé mồ côi ấy để nuôi dưỡng.

Trên gương mặt rất đàn ông của chàng thoáng hiện vẻ của những người trẻ tuổi mong chờ phép lạ, khi chàng hỏi :

– Bà Diễm Liên sẽ đón nhận anh không ?

– Anh sẽ là một đứa con trai nửa của bà, là anh cả của hai em trai à một em gái của em.

– Ở em, anh nhận được tất cả.

Nàng ngẩng anh, một người khác có thể suy nghĩ hoặc tỏ lẩn anh ta rất sung sướng tặng nàng một cái tên danh tiếng, một địa vị cao sang, một tài sản lớn:

Riêng anh, anh không nghĩ thế, anh chỉ gán bó với cái thiết yếu nhất, Như ý thức được mình . nói gì, nàng nói lên điều làm cho trái tim anh tràn đầy một niềm vui sâu sắc.

– Ở nhà em, mọi người sẽ yêu quý anh.

Họ đứng lại nhìn nhau, cố nén bối rối chàng bảo :

– Rồi đến một lúc em sẽ bận rộn với việc chuẩn bị để hòa tấu với chồng mình hơn là bắt anh đi vác các thức ăn uống, – Anh muốn như thế thật à ?

– Chả thỏa thuận như thế rồi còn gì.

– Thôi ta về thôi anh.

Cả hai cùng lên xe và họ thấy quãng đường sao thật ngắn, chàng chỉ muốn nó dài mãi ra, mãi

ra.

Nghe tiếng xe tải ở Buôn Mê Thái Diễm bèn nấp rình nó, cô đã sắp xếp kịch bản đầu đã vào đây, giờ báo thù đã đến.

Mười hai giờ kém năm, trong năm phút nữa. Bứt rứt không yên, cô cắn môi, mạch máu ở thái dương đập dồn, hơi thở dồn dập. Không có gì gọn lén trong tâm trí cô ngoài sự thỏa mãn mỗi lần học điên cuồng. Cô cũng không nghĩ đến hậu quả là sau vụ ầm ỉ này, ông bà Sain Luck sẽ không bao giờ tiếp cô nữa. Mỗi lúc cô một bồn chồn hơn, hần học hơn. Cô chờ đợi không chút thương xót, cô chỉ yêu có bản thân mình. Mọi sự đã trù tính xong, bản thân cô không còn nghĩ về cái tốt, cái xấu, Cô đã quyết định, cô đã báo cho cảnh sát về vụ trộm và sắp đặt sản mọi việc. Họ chỉ chờ cô ra hiệu thôi. Rồi họ sẽ kèm sát nạn nhân mang.

Một nét mỉm cười độc ác thâm trầm làm. giãn đôi môi của Thái Diễm Trước sự thật hiển nhiên này, Công Thành sẽ không làm gì được với bản. tính kiêu hãnh,, anh ta sẽ. không xây dựng cuộc đời mình với một kẻ , ăn cắp. Còn hơn điều đó nữa, đã yêu, phải người không xứng đáng, anh ta sẽ bị một vết thương không lành được :

Để anh ta đau đớn cho đáng đời !

Thái Diễm vươn vai chỉ còn vài phút nữa, cảnh sát được tiểu thư báo động sẽ tìm ra chiếc vòng quý giá giữa nệm và giường của ả đầu bếp ả sẽ rời đây với hai tay bị khóa Để chiếc vòng của ta đây, tên Bảo đồn mặt sẽ không đủ thời gian để tráo, kim cương gì Như thế thật trọng hơn.

Thái Diễm mở ví, vẫn do thận trọng, cố đã đưa một ít cho tên Bảo Chỉ khi thực hiện xong các việc nhọc nhã ấy, số tiền còn lại sẽ được đưa luôn Lúc này, sự bồn chồn làm cho nét mặt cô phờ phạc, mắt cô trĩu xuống. Cô nhìn vào gương thấy một thiếu phụ hầu như không quen biết bỗng nhiên già đi khủng khiếp, xấu xí, vô hơn, Cô vội vàng đánh lại phấn, bôi lại son, nhưng cũng chẳng ra sao. Thái dương và hai tay cô nhăm nhăm mồ hôi vì tiếng còi xe báo hiệu chết xe tải trở về. Ngay lúc đó, Thái Diễm đến phòng bà Mari, không gõ cửa, bước vào nói:

– Chiếc vòng kim cương của tôi biến mất.

Bà mari cười :

Bà dọn phòng sẽ ,thấy khi quét phòng cho cô.

– Thật à chị Mari chị thân nhiên thật Liên tiếp người khách của chị báo Với Chị họ mất mát những thứ, quan trọng, thế mà chỉ vẫn thân nhiên, chẳng hề băn khoăn.

– Không việc gì phải cuống lên cả – À, chị cho, là thế.

– Có gì việc tìm kiếm phải có phương pháp.

Thái Diễm tiếc vì lời đáp ấy, cô bỗng thấy rằng người lái xe tên Bảo, con người đã làm tất cả các việc hôm nay có thể là tác giả của vụ lấy trộm năm ngoái, và vào bất cứ lúc nào gã cũng có thể bị lộ mặt là kẻ bịp bợm. Cô tự trấn an mình Nhưng ta không để lại một chữ ký nào, ta cứ chối

phẳng đi là xong.

Một người giàu có như tôi. – Thôi, tôi hy vọng khi chúng ta về Phan Thiết sẽ không có chuyện gì nữa.

– Cho phép tôi bày tỏ một hy vọng khác.

– Cô đã thành công với Công Thành rồi sao.

Kẻ hoài nghi kèm theo câu hỏi rõ đến nỗi Thái Diễm cảm thấy như đó là một lời mỉa mai. Cô xẵng giọng Không nói đến Công Thành Tôi hy vọng tìm được chiếc vòng của tôi.

Đến gần cửa sổ, cô trông thấy, Bảo tiến đến điểm chọn sẵn để ra hiệu như đã thỏa thuận. Thái Diễm lẩm bẩm.

Định kiến của chị càng làm tôi tin vào việc làm của mình. Cảnh sát sẽ điều tra tại chỗ Bà. Mari ngạc nhiên tột độ.

– Thái Diễm. Cô định gọi cảnh sát đến ?

– Họ đang ở đây rồi.

– Tôi cần nhắc cô nhớ rằng cô đang ở nhà của tôi.

Không cần mất công Tôi đã ...

– Một tiếng còi như xé không khí Mari bị xúc phạm, lẩm bẩm :

Mỗi lúc một quá Cô tự cho phép tổ chức một vụ bắt bớ ?

– Tôi đã nói cảnh sát mang theo giấy khám nhà.

Không để mắt đến Thái Diễm, bà Mari lao ra khỏi phòng, thở hổn hển hỏi bà Ring :

– Ông Ring đâu ?

Ở ngoài đồng, thưa bà.

Gọi về ngay.

Sự thể đã đến nước ấy, bà không lấy làm lạ khi thấy Công Thành đứng bên cạnh Hoàng Lan. Bà bước lại gần một nhân viên cảnh sát và nói:

– Tiểu thư Thái Diễm có thể đã làm khi báo động với các Ông. Các ông có thể ngừng cuộc lục soát được không ? - Tôi rất tiếc thưa bà, chúng tôi có giấy khám nhà. Đến lượt Thái Diễm bước vào bếp, cô trong thấy Hoàng Lan và Công Thành đứng thành một cặp Cô dừng lại, nghiêng rằng :

Bọn mày sẽ không còn.

cơ hội để đứng gần bên nhau nữa. Cô đưa điều thuốc lên môi.

Những anh cảnh sát bắt đầu lục soát từ phòng những người hầu. Công Thành lên tiếng :

– Đợi một chút có việc gì thế ?

– Thái Diễm ngáng phất đầu :

– Tôi bị lấy cắp một chiếc vòng kim cương.

Đặt một tay lên vai người cảnh sát chàng lại nói :

– Có phải ông xét nhà theo khiếu nại của cô Thái Diễm Nếu vậy hãy khám phòng của tôi, trước :
Thái Diễm lâu bầu giọng thâm hiểm :

– Thật là gốc. Không ai buộc tội anh, Nhà soạn nhạc nổi tiếng Công Thành không cần lấy cấp nữ trang, ai cũng biết thế.

Chàng lại gần Hoàng Lan, cô nhìn anh như hỏi Anh nói nhỏ với cô :

Ai nấy đều biết Có những thứ tưởng tượng mê muội đến nguy hiểm Tiếng nói xôn xao sau cửa lại làm cô giật mình. Đây là lúc đã chuẩn bị trước.

Bà Mari trở lại nhà bếp, sau bà là người cảnh sát cầm trên tay một chiếc vòng, anh ta tiến lại trước mặt Thái Diễm hỏi :

– Có đúng vòng của bà không ?

– Đúng !

Lúc đầu, Hoàng Lan không hiểu tại sao có hai người cảnh sát đứng hai bên cô tại Sao một người lại rút còng ra và Công Thành nói gì đó, cái vòng bị đấu giữa lớp nệm và giường của người nấu bếp. Lấy cấp có chứng cứ , rõ ràng,. . kẻ phạm tội sẽ bị bắt.

Công Thành nói tiếp :

– Có sự nhầm lẫn, các ông sẽ không đem cô này đi. Cô ấy là vị hôn thê của tôi Nếu có việc lấy cấp thì không phải cô ấy phạm lỗi.

Thái Diễm đay lại :

– Nếu có việc lấy cấp, còn việc lấy cấp nào rõ rệt hơn nữa.

Chương 10

Công Thành giằng lấy cái khóa trên tay người cảnh sát khi anh ta nói:

– Chúng tôi có lệnh, việc phạm pháp đã được xác định Chúng tôi đưa phạm nhân đi.

Nắm tay của chàng đưa lên, bà Mari năn nỉ.

Đừng Công Thành.

Đôi môi trắng bệch, khuôn mặt tái xanh như không còn thần sắc, Hoàng Lan không động đậy.

Mất mo to, Cô nhìn chàng. Chàng nói không gáy mắt nhưng giọng trầm :

– Còn tôi thì trên thế giới này không ai có thể.. Một cảnh sát viên khác trở lại, đặc ý ra mặt tuyên bố :

– Chưa phải tất cả đâu.

Vô thức, Thái Diễm quay đầu lại phía người mặc đồng phục đang cầm mấy tờ giấy – Bản sơ đồ bị mất từ năm ngoái, bà Ring, đi mời ông chủ.

Một cơn nóng hốc lên đột ngột làm cho mặt Thái Diễm đỏ bừng Cô không lường trước được điều này Năm ngoái, Hoàng Lan chưa có mặt ở đây ý nghĩ của cô rối loạn.

Mấy cảnh sát viên vẫn chưa đem kẻ tình địch đi, cái người mà cô ghét cay, ghét đắng Một trò của Bảo, đúng rồi, những giấy tờ kia hẳn đã lấy cắp ,và đem đặt cùng chỗ với chiếc vòng để đổ lỗi.

Họ phải đem hẳn đi chứ Cảnh sát sẽ đem hẳn đi thôi Nếu cảnh này kéo dài, cô không chắc có khởi kêu lên được không sain Luck bước vào, ông hỏi :

– Tờ giấy ấy để ở chỗ nào ?

Việc chỉ huy cảnh sát giơ tay chỉ vào Hoàng Lan :

Ở trong buồng cô ta.

– Ai đã để vào đấy Đó là điều các ông phải làm.Nghe Công Thành nói như thế, hai cảnh sát viên đã nắm lấy hai khuỷu tay chàng. Chàng vùng ra một cách man dại và ôm lấy Hoàng Lan khi một người cảnh sát khác nắm lấy cổ tay Hoàng Lan:

Đúng lúc ấy, bác Ring bước vào Vợ bác kể cho bác nghe bằng thủ tiếng của họ Người lai dân tộc nhìn Bảo dăm dăm và cười gằn.

Bác Ring già bước đến trước mặt Hoàng Lan và bằng một động tác bất ngờ, bác nâng bàn tay nhỏ, lạnh giá của cô gái lên và nói :

Đây là đôi bàn tay thật lạnh Căng thẳng đến cực độ,Thái Diễm quay sang nhóm cảnh sát kêu lên :

– Còn đến bao giờ nữa ? Còn ông Sain Luck, giấy tờ của ông được tìm thấy trong phòng của con người kia thế mà ông cứ đứng yên đấy à. Anh không khai báo cũng không khiếu nại ! Vì một đứa con gái khá xinh, anh đứng sững ra như tiếc rằng ả đã phạm tội Phải chấm dứt đi thôi.

Trong lúc ấy, bác Rìng đang thì thầm với ông chủ. Ông gặng hỏi :

Bác chắc chắn điều bác nói chứ ?

Bác gật đầu. Thế là ông Sain Luck nói với viên chỉ huy cảnh sát :

– Ông hãy cho hai người của ông gác ở cửa rồi theo tới vào nhà xe được chứ? Rìng, đưa chúng tôi đi.

Bảo đóng lên, điệu bộ nói :

– Nếu các ông đây có việc ở nhà xe thì tôi là lái xe thứ nhất.

Ông Sain Luck sáng giọng :

– Không ! Anh cứ ở yên đấy !

Khi ra khỏi bếp, ông bảo bác Rìng thuật lại hết câu chuyện. Bác đã theo dõi hẳn từ lâu, đêm hôm rồi bác thấy hạn tháo vỏ trước của một chiếc xe máy hỏng, chơ giấy tờ vào đấy rồi trở lại. Nhưng chiếc vòng lại trong phòng cô gái.

– Người cảnh sát phản , đối. Nhưng khi mọi người tháo chiếc vỏ xé gần máy, ai cũng ngạc nhiên vì những thứ giấy tờ ở đấy Họ quay lại bếp, người cảnh sát ra lệnh :

Bắt người đàn ông này và đừng để hắn trốn thoát.

Người cảnh sát chỉ Bảo, gã điên cuồng chống lại, anh ta phải rút súng lúc đó gã mới thôi kháng cự. Theo bản năng, hắn quay về chỗ Thái Diễm xin giúp đỡ Ngạo nghề hợn bao giờ hết, cô châm một điếu thuốc mới. Mặt biến dạng vì nổi điên lên, gã đàn ông càu nhàu :

– Thế là xong, chỉ tại cái ... Lục túi tôi đi các ông sẽ thấy những tờ Eranch mới, tiền đó là do tiểu thư Thái Diễm đưa cho tôi để tôi giấu cái vòng của bà ấy dưới nệm của Hoàng Lan.

– Chứ tiểu thư Thái Diễm đấy.

Những bạc mới vung ra? Thái Diễm tái mặtc một cử chỉ chạy trốn. Thể hiện quyền của mình và với một sức mà không ngờ đến, bà nắm chặt lấy tay cô nhưng giọng nói bà Mari như không còn hơi sức :

– Cô đã bày ra cái trò dê tiện này. Ngay dưới mái nhà của tôi, Để làm hại một người vô tội. Buông tôi ra. Tôi muốn đi khỏi đây Thái Diễm hét lên nhưng bà Mari gần từng tiếng một :

Ra đi Tự do ? Nhà tù mới là nơi xứng đáng cho cô, cái nhà tù mà cô định đưa vào đấy một cô gái không ai bảo vệ Công Thành phản đối :

Không phải là không ai bảo vệ.

Như gần ngất đi và được Công Thành đỡ lại Hoàng Lan. nhìn bà Sain Luck nói khẽ :

– Xin để cho cô ấy đi thừa bà, Cô ấy không hiểu điều mình làm, tôi , tha thứ cho cô ấy.

Nàng không muốn nói Tôi thương hại cô ấy, người đã yêu Công Thành theo cách của mình ... Bà Sain Luck nói – Chúng tôi làm chứng rằng cô đã bi, vu khống và xúc phạm danh dự, nếu cô kiện.
– Không, thưa bà, để cho cô ấy đi.

Bà Mari nói tay, Thái Diễm biến ngay Bà lại gần Hoàng Lan nói :

– Tôi rất tiếc ở đây đã làm cho Hoàng Lan ...

Công Thành sửa lại :

Tôn Nữ Hoàng Lan,và sắp tới sẽ là bà Công Thành, chúng ta vào nhà đi Rồi khều tay Công Thành, Hoàng Lan đến gần bác Ring và hôn lên hai má nâu sạm của ông già một cách biết ơn.

– Cảm ơn bác Ring, không cô bác thì ... Cảm ơn bác !

Ông già cúi xuống, nâng gấu áo của cô lên môi nói :

Cô là thiên thần ở trên trời ...

Cũng như buổi chiều tháng chín khi đứng ngóng người nhân viên bưu điện, ngóng thư trả lời đơn xin việc của Hoàng Lan, hôm nay Hoàng Thông đứng canh cổng nhà.Trời tháng bảy đẹp rạng rỡ Trên hết mọi sự, người chị cả đang được chờ đợi trở về sau một chuyến du lịch dài sau khi cưới.

Lần này nữa, ai xuất hiện kia. Đây là Thái Thanh..Vừa tới nơi cô đã nhận xét giọng vờ . như lơ đãng :

– Cậu thiếu cái chòi canh.

– Sắp đưa đến rồi.

– Cậu không tự hạn chế, mình cái gì cả ! Cuộc hôn nhân của chị làm cậu say sưa có phải không ?

Hoàng Thông nhú mày :

– Kiểu bạn gây sự thật kỳ lạ !

Thái Thanh ngoẹo đầu :

– Nếu mình thoải mái theo kiểu tự nhiên của mình , thì cậu lại chỉnh mình.

Ôi, bạn là ái nữ của ông Thịnh, chủ công ty xây dựng mà, ai mà dám chỉnh bạn.

Cỡ mình chỉ dám đứng từ xa nhìn bạn mà thôi.

– Nhưng mình lại mong bạn nhìn mình bớt xa hơn một tí. Nếu điều đến với mình, có lẽ tự mình nên đến gặp bạn và nói cho bạn biết điều này.

Cặp mắt nâu ấm áp của. Hoàng Thông rất giống mắt người chị lớn, bùng lên ánh sáng nồng nhiệt.

– Điều gì ?

– Mình sẽ không nói.

Ngồi ngay xuống bãi cỏ trên hố đất, đầu ngẩng lên mắt lim dim, đôi, môi mỉm cười của cô che dấu nỗi xúc động sâu sắc Cố tính nói thong thả, cô tiếp :

Bạn có nhớ anh chàng Tùng Lâm không ? Anh chàng đang dò dẫm tình cảm của mình. Anh ta đang lưỡng lự không biết có nên đặt lòng tôn trọng đáng hãnh diện của anh ta dưới chân Ngọc Lan, nó hơi giống Hoàng Lan, hay đặt dưới chân tôi, vì tôi là con gái duy nhất của người cộng tác với cha anh ta – Gã đó à ? Có lẽ mình đến phải đá cho hấn một cái.

– Sẽ nghe tiếng cốp, . Hoàng Thông nhĩ ! - Bốp hay không ?

Hoàng Thông cười nhẹ nhàng :

– Ở trong mình có những tài nguyên bất ngờ thuộc loại kho báu giấu kín.

Cả hai bật cười, họ thật thân thiết với nhau. Thái Thanh nháy mắt.

– Viên ngọc của chị cả đẹp hiếm có.

Hoàng Thông lắc đầu :

– Mình không có cách gì để tặng được một viên kim cương mười cara.

– Tỷ lệ phải được tôn trọng, Hoàng Lan là chị, mình là em. :

– Bạn ấy à.

– Hoàng Thông, hôm nay là sinh nhật của tôi, tôi tròn hai mươi tuổi và rất sung sướng nếu được bạn tặng một cái gì đó – Đứng trông chừng một viên kim cương !

– Tôi cóc cần kim cương, thật. tôi tệ !

– Thế cô muốn gì !

Người ta làm gì chúc mừng sinh nhật để tỏ ra một chút thân ái ?

– Làm thế này :

Buông mình trong tình cảm triu mến cậu kéo lại phía mình khuôn mặt bé nhỏ đang giờ la, hôn lên hai má ửng hồng Nhưng đôi môi tham lam muốn nhiều hơn thế, nó tìm đến đôi môi kia.

– Thái Thanh !

– Gì thế Hoàng Thông ?

– Bạn đợi tôi bộc lộ với bạn Thế này nhé, tôi lao đầu vào học, học đến mức muốn nổ tung người ra và nghĩ đến bạn Bộ óc là gì được sắp xếp thật, kỳ trong khi làm toán, tôi vẫn không hề nghĩ đến bạn Bạn có một đặc điểm là luôn luôn hiện diện một cách nhức nhối.

Bây giờ tôi lại sắp phải lao vào học căng hơn.

– Nhưng đừng nổ tung, hãy nghĩ đến tôi Vì nếu bạn nổ tung, tôi sẽ nổ theo.

Giọng nói của Thái Thanh ướt nước mắt.

Cô ấp úng nói như thế. Hoàng Thông sung sướng :

– Thái Thanh yêu mến, Bao năm nữa, kể từ lúc này, anh mới có thể đến nói với cha mẹ em.

–Ồ điều ấy thì ... Sáng nay cha bảo em cha tặng thứ gì cho con nhân ngày sinh nhật thứ hai mươi của con nhĩ ? Con muốn gì, cha đồng ý trước. Em đã trả lời không cần suy nghĩ, em muốn làm vị hôn thê của anh.

Thật à ? Em cho rằng ông sẽ bằng lòng ?

– Ông đã hứa rồi, ông sẽ giữ lời hứa.

Vả lại em thường nghe ông tuyên bố rằng ông coi một người lao động giỏi cao hơn một công tử nhiều.

Họ không để ý đến chiếc xe hơi nhẹ nhàng lăn bánh trên đường. Khi chiếc BMW đen dài đô lại gần chỗ họ, họ giật nảy mình, rồi chạy ào đến với Hoàng Lan, gương mặt rạng rỡ và họ cùng đu lên cổ cô Vừa ôm cả ba trong tay mình, Công Thành vừa phản đối với tiếng cười .. sung sướng :

– Còn anh nữa chứ ?

Đôi mắt xanh sáng lên như sao vì hạnh phúc, quay lại với anh Thái Thanh thốt lên :

– Anh ... Không bao giờ em quên rằng anh là anh cả của em.

– Độc tấu Công Thành.. - Đàn dương cầm. Bà Công Thành.

Các biển quảng cáo để suốt một đoạn đường dài và trên những con đường khác. Thế nhưng buổi biểu diễn phải khép bớt lại vì tám ngày trước đã không còn chỗ nữa. Buổi độc tấu là một sự kiện đặc biệt của thành phố Hồ Chí Minh trong tháng chín. Buổi diễn như một món quà chàng tặng cho quê nhà. Những người đi du lịch cũng tranh thủ. tour du lịch đến Sài Gòn để thưởng thức đêm nhạc này. Bà Diễm Liên lo lắng :

– Con không hồi hộp chứ Hoàng Lan ?

Với anh ấy ? Không bao giờ mẹ ạ Khuôn mặt đa cảm của người mẹ sáng lên – Con thật xứng đáng với hạnh phúc của con !

Nàng mỉm cười, ở đây không ai nên biết cái giá độc địa mà suýt. nữa cô phải trả cho hạnh phúc này.

– Chồng con có khó chịu vì lũ trẻ lúc nào cũng bám theo anh ấy không ?

Trái lại, anh ấy rất sung sướng vì có một gia đình.

Nàng nhớ tới đứa trẻ năm tuổi đi sau quan tài của mẹ, và bà láng giềng đã phải uống rượu để nó không khóc. Nàng nghe mẹ nói tiếp :

– Thật tế nhị, cho Thái Thanh một viên kim cương như của con, nhưng lại bắt Hoàng Thông lồng vào nhẫn mới có giá trị.

– Có giá trị hơn mẹ ạ Anh ấy nghĩ thế. Anh bước vào :

Tôi đang nghĩ gì nhỉ, à phải đến nhà nạt cho dàn nhạc tập, em đi chứ ?

– Chắc chắn rồi.

Đưa cô lên xe, anh nói :

– Chúng mình đi Buôn Mê chứ ?

Nàng nhìn chàng, mỉm một nụ cười mãn nguyện. Nàng nhớ đến điều mong ước mà cả hai đã nói với nhau :

Lễ an phúc đầu tiên sẽ tiến hành trong nhà thờ trên núi cao. Nàng cầm tay chàng đặt lên bụng mình. Còn chàng, mở to đôi mắt vì sung sướng, hôn lên má vợ nói :

– Hoàng Lan, em yêu của anh, thật tuyệt vời Em có mệt không ?

Ồ không, em cảm thấy như mình được ban phúc. Anh có yêu căn nhà chúng mình không ?

– Anh yêu em, rồi đến nhà chúng mình và tất cả những người cùng sống ở đây Cả cô bé Thái Thanh nữa. Nhờ có em người đã cho anh tất cả và sắp cho anh một đứa con !

Ban nhạc xô-nat cho tình yêu trình diễn vào cuối chương trình. Tiếng vỗ tay chào mừng buổi biểu diễn không dứt. Cả nhà hát đứng lên hoan hô hai nghệ sĩ điêu luyện, trong đó nam nghệ sĩ đồng thời là nhà soạn nhạc. Anh có một phong thái thật lịch sự và ấn tượng trong bộ lễ phục. Còn Hoàng Lan, nàng lộng lẫy trong chiếc áo đầm trắng muốt. Tình yêu được thể hiện thật là trọn vẹn.

– Tùng Lâm cũng đứng lên theo mọi người, trong anh như cảm thấy vừa mất đi một thứ gì quý giá mà anh đang có.

Nàng đẹp và tài năng quá, Tùng Lâm cứ muốn đứng nhìn nàng mãi nhưng nàng đã lui ào trong sân khấu rồi.

Mẹ đâu ? Hoàng Lan hỏi Ngọc Lan, cô bé trả lời :

Mẹ đợi chúng ta ở cửa ra, mẹ sợ đám đông ồn ào Có bao nhiêu là người sau cửa của anh chị. .

Cửa ấy bật mở như có gió thổi. Ông bà Sain Luck bất chấp lệnh cấm, ồn ào bước vào. Bà hôn lên tay rồi ôm chặt lấy nàng trước khi nói lời mời :

– Đi ăn tối đi. Bản xô-nat cho Tình yêu của các người xúc động quá, nên chúng mình cần lấy lại sức khỏe Tất cả lên bên chiếc xe và cùng đi dự tiệc tối một cách ngon lành.

Khi mọi người đã về khách sạn đã ngủ yên, trở về phòng riêng,.. Hoàng Lan bảo chồng :

– Em sung sướng đến nỗi không tưởng tượng được rằng người ta có thể sung sướng đến thế. Anh ! đã nhiều lần em mở đi mở lại đĩa ghi bài xô-nat cho tình yêu của anh, em như cảm thấy cần trả lời mà không biết trả lời ai.

Nàng tựa vào vai chàng bên cửa sổ, họ nhìn ra bầu trời đêm, ở đó những ngôi sao lấp lánh.

Chàng cầm đôi bàn tay của nàng đưa lên môi hôn và nói :

– Ba mươi sáu năm anh đi tìm, tìm mãi. Anh chưa bao giờ nhìn một người phụ nữ với ý nghĩ là anh yêu thương họ. Trong tim anh, .nỗi cô đơn thật lớn lao.

Rồi cái buổi sáng ấy là một buổi sáng định mệnh. Anh vừa. từ Pháp trở về sau một chuyến đi biểu diễn, gặp em và dường như ngay tức . khắc anh biết đó là một. nửa của mình. Anh yêu em ngay lần gặp đầu tiên.

Nàng mỉm cười nhớ lại những ngày tháng đó và bây giờ là vợ chồng :

Chàng hôn lên đôi mắt màu nâu ấm áp nồng nàn của nàng, hôn lên đôi cánh tay ngà ngọc, hôn

lên đôi môi đầy đặn quyến rũ, đôi môi luôn luôn giữ lấy môi chàng. Và đây vùng ngực no, đầy căng sức sống, vùng ngực cho chàng những đêm bình yên, vùng ngực chở che cho tâm hồn trống trải của đứa trẻ mồ côi.

Nàng ru chàng trong vùng ngực ấy, chàng vùi khuôn mặt mình vào đấy và thấy nỗi cô đơn mất đi, không còn nữa. Chàng đưa đôi môi xuống thấp hơn, chàng áp vào vùng bụng của nàng, như nghe tiếng của một mầm sống đang thức dậy, đang cất tiếng. Rồi đây chàng sẽ có một đứa con, ời đứa con của chàng, đứa con của tình yêu nồng nàn.

– Anh, chúng ta sẽ trở về Buôn Mê Thuột, em muốn đến nơi ấy biết bao Nơi ấy . có quá khứ của anh, ở nơi đó cũng là nơi chúng ta yêu nhau.

Chàng gật đầu, dịu dàng lên chiếc giường trải dra trắng muốt Đương nhiên chúng mình sẽ về đó.

Anh muốn lễ ban phúc của con mình sẽ ở đó mà em, nơi nhà thờ trên núi cao, như anh đã nói.

Chàng lại nng hai bàn tay của nàng lên hôn lên đó rồi khẽ nói Ôi, đôi bào tay bé nhỏ và can đảm này thật lớn lao và tốt biết bao Như bác Ring đã nói :

Đôi bàn tay tốt lành Nàng lời đôi môi chàng, đứa tay mở đa nhạc, từng âm điệu thiết tha, nồng nàn say đắm ,vang lên, những giai điệu của xô-nát cho tình yêu, và họ dịu nhau cùng lướt đi, lướt đi rồi tan vào trong đam mê đó.

- Hết -

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>